BESTSELLER

LISA KLEYPAS

EȘTI VISUL MEU

AR TREBUI EA OARE SĂ IGNORE PROMISIUNEA SENZUALĂ A UNUI SĂRUT INTERZIS?

EDITURA MIRON

Where dreams begin
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

EŞTI VISUL MEU

Editura MIRON

Traducerea:
Gabriela Anca Marin

Unu

Londra, 1830

Trebuia să scape de acolo.

Zumzetul conversaţiilor sofisticate, lumina puternică a candelabrelor care împrăştiau ceară fierbinte peste dansatorii de sub ele, amestecul de mirosuri de tot felul, premergătoare cinei bogate care se pregătea, toate o copleşeau pe lady Holly Taylor. Fusese o greşeală să participe la un eveniment social de o asemenea amploare atît de curînd după moartea lui George. Bineînţeles, majoritatea oamenilor nu ar fi considerat că trei ani însemna „prea curînd". În primul an ţinuse doliu total, aventurîndu-se doar rareori la o plimbare prin grădină, însoţită de fiica ei. Purtase numai negru şi îşi acoperise părul şi chipul cu văluri care simbolizau despărţirea de soţul ei şi de lume. Mîncase aproape întotdeauna singură, acoperise toate oglinzile din casă cu crep negru şi toate scrisorile ei erau aşternute pe hîrtie cu chenar negru, pentru ca orice legătură cu lumea exterioară să poarte pecetea durerii ei.

A urmat apoi al doilea an de doliu. S-a îmbrăcat tot în negru, dar a renunţat la văl. În cel de-al treilea an, a trecut la semi-doliu. Putea purta rochii gri sau mov, participa la

activităţi specific feminine, cum ar fi ceaiul cu prietenele foarte apropiate sau cu rudele.

Acum, că toate stadiile doliului se sfîrşiseră, Holly trecuse brusc de la întunecatul adăpost la lumea strălucitoare care îi devenise îngrozitor de străină. Este adevărat, chipurile erau aceleaşi, decorurile erau exact aşa cum şi le amintea... numai că George nu mai era cu ea. Se simţea straniu de singură, iar statutul de văduvă i se părea stînjenitor. Ca şi toţi ceilalţi, şi ea le privise întotdeauna pe văduve ca pe nişte siluete sumbre, demne de a fi compătimite, nişte femei care purtau pe umeri o mantie invizibilă, tragică. Acum înţelegea de ce atîtea femei care luau parte la evenimente ca acesta păreau întotdeauna că şi-ar fi dorit să fie în altă parte. Oamenii o abordau cu expresii compătimitoare, îi ofereau cîte o cupă cu punci şi îi spuneau cîteva cuvinte de consolare, după care se îndepărtau, cu un aer discret de uşurare, ca şi cum se achitaseră de o datorie neplăcută iar acum erau liberi să se distreze. Şi ea procedase la fel, în trecut. Îşi dorise să fie blîndă, dar se ferise să se lase afectată de durerea din ochii lor.

Nu-şi imaginase că s-ar putea simţi singură în mijlocul unei asemenea mulţimi. Locul gol de lîngă ea, acolo unde ar fi fost George, i se părea o prăpastie dureroasă.

Simţea că se afla într-un loc căruia nu-i aparţinea. Era doar jumătatea întregului care fusese cîndva. Prezenţa ei la bal nu făcea altceva decît să-i reamintească faptul că îl pierduse pe bărbatul iubit.

A mers pe lîngă perete, îndreptîndu-se spre uşa salonului. Muzica veselă nu o făcea deloc să se simtă mai bine,

aşa cum îi spuseseră prietenele ei... muzica părea chiar să-şi rîdă de ea.

Cîndva, Holly dansase asemenea celorlalte tinere de acolo, simţind că zbura, în braţele protectoare ale lui George. Fuseseră făcuţi unul pentru celălalt, iar cei din jur le repetau asta, zîmbindu-le admirativ. Şi ea şi George erau de staturi apropiate. Deşi nu era înalt, George era suplu, admirabil construit, cu părul şaten-auriu, ochi albaştri alerţi şi cu un zîmbet fermecător care nu părea să-l părăsească niciodată. Îi plăcea să rîdă, să danseze, să converseze... balurile, petrecerile erau de neconceput fără el.

Oh, George. Ochii i s-au umplut de lacrimi. *Cît de norocoasă eram să te am alături. Cît de norocoşi eram amîndoi. Cum să merg înainte fără tine?*

Prietenii bine-intenţionaţi insistaseră să vină la petrecere, îi spuseseră că trebuia să-şi reia viaţa, să renunţe la doliu. Dar ea nu era pregătită... nu în seara aceea... poate niciodată.

S-a uitat în jur după diferiţi membri ai familiei lui George care discutau sau mîncau delicatese din delicatele farfurii din porţelan de Sèvres. Fratele lui mai mare, William, lord Taylor, îşi însoţea soţia în salon, pentru că urma să înceapă un cadril. Lordul şi lady Taylor erau o pereche potrivită, dar afecţiunea călduţă dintre ei nu se compara cu dragostea adevărată dintre ea şi soţul ei. Se părea că toţi membrii familiei lui George îşi reveniseră după moartea acestuia – şi părinţii, şi fraţii, şi soţiile acestora. Suficient încît să ia parte la bal, să rîdă, să mănînce şi să bea, să uite că un membru iubit al familiei lor intrase prematur

în mormînt. Holly nu-i condamna pentru asta... de fapt, chiar îi invidia. Ce minunat trebuie să fi fost să scape de mantia invizibilă de durere care pe ea o acoperea din cap pînă în picioare.

– Holland, a auzit o șoaptă venind din apropiere și s-a întors spre fratele mai mic al lui George, Thomas. Deși avea aceleași trăsături atrăgătoare, cu ochi albaștri și păr cu accente aurii, lui Thomas îi lipseau strălucirea neastîmpărată a ochilor, zîmbetul leneș, uluitor și încrederea lui George. Thomas era versiunea mai înaltă și mai sobră a fratelui său. El îi fusese sprijin, din ziua în care George murise de febră tifoidă.

– Thomas, a spus Holly forțîndu-se să-i zîmbească. Te distrezi?

– Nu în mod special, i-a răspuns el iar ochii albaștri i-au strălucit cu simpatie. Dar mi se pare că mă descurc oricum mai bine decît tine, draga mea. Ți se citește pe chip că ești pe cale să ai o migrenă.

– Este adevărat, a recunoscut Holly, conștientizînd brusc durerea din dreptul tîmplelor. Nu mai avusese în viața ei migrene pînă la moartea lui George. Prima o avusese la înmormîntare. Durerile violente apăreau pe neașteptate și o țintuiau la pat cîte două-trei zile.

– Să te însoțesc acasă? a întrebat-o Thomas. Sînt sigur că Olinda nu se supără.

– Nu, i-a răspuns. Trebuie să rămîi și să te distrezi, alături de soția ta. Pot foarte bine să mă întorc acasă și neînsoțită. De fapt, chiar aș prefera acest lucru.

– Bine. I-a zîmbit, iar asemănarea cu George a făcut ca inima să i se strîngă. Dar măcar lasă-mă să-ți chem trăsura.

– Îți mulțumesc, i-a spus recunoscătoare. Să aștept în hol?

El a clătinat din cap.

– Mă tem că va dura un timp pînă ce trăsura noastră își va putea face loc prin mulțimea de trăsuri de afară. Caută-ți un loc liniștit în care să aștepți. Din cîte îmi amintesc, este un salonaș care dă în seră. Îl găsești imediat după holul de la intrare, în stînga scării.

– Thomas, a murmurat Holly atingîndu-i ușor mîneca și reușind să zîmbească slab. Ce m-aș face fără tine?

– Nu vei fi niciodată nevoită să afli, i-a răspuns el grav. Aș face orice pentru soția lui George. Și ceilalți membri ai familiei simt la fel. Vom avea grijă de tine și de Rose. Mereu.

Holly știa că vorbele lui ar fi trebuit să o liniștească. Și totuși nu putea să nu se simtă ca o povară pentru familia lui George. Renta rămasă după moartea lui George era atît de mică încît nici nu merita să fie pomenită, așa că fusese nevoită să vîndă casa elegantă, cu coloane albe, în care locuiseră. Le era recunoscătoare rudelor pentru că îi oferiseră două camere în reședința familiei Taylor. Văzuse cum alte văduve fuseseră alungate sau obligate să se căsătorească din nou, pentru ca familia să se vadă scăpată de ele. Pe ea, membrii familiei Taylor o tratau ca pe un oaspete iubit și mai mult decît atît, ca pe un monument în viață al memoriei lui George.

Holly a mers de-a lungul peretelui pînă cînd umărul stîng a întîlnit brusc tocul ușii grele, bogat ornamentate. Orbește, a împins ușa și a ieșit în holul casei care îi aparținea lordului Bellemont, conte de Warwick. În casa imensă,

construită special pentru petreceri, se urzeau comploturi politice, se puneau la cale căsătorii şi se făceau schimburi de averi. Lady Bellemont avea reputaţia unei gazde desăvîrşite, care ştia să invite amestecul perfect de aristocraţi, politicieni şi artişti la balurile şi seratele ei. Familia Taylor o plăcea pe lady Bellemont şi avea încredere în ea şi de aceea i se păruse potrivit ca Holly să-şi facă aici reintrarea în societate.

Spaţiul circular era flancat de două aripi ale scării. La parter era o adevărată încrengătură de saloane care se deschideau spre balcoane, sere sau mici grădini pavate cu dale. Oricine era dispus la o întîlnire romantică îşi putea găsi cu uşurinţă un loc ferit.

Respirînd tot mai uşor cu fiecare pas care o ducea mai departe de salonul aglomerat, Holly a străbătut holul şi s-a îndreptat spre salonul pe care i-l sugerase Thomas. I se părea că fustele bogate ale rochiei de seară, de un albastru închis care bătea spre negru, îi atîrnau grele, împiedicîndu-i mersul. Fusta cu tiv lat, din multe volane de mătase şi crep, era mult diferită de cele uşoare, vaporoase care fuseseră la modă înainte de moartea lui George.

Uşa salonului era pe jumătate deschisă iar încăperea nu era deloc luminată. Doar razele îngheţate ale lunii răzbăteau discret, luminînd exact cît să nu aibă nevoie de lumînare. Într-un colţ se aflau două fotolii franţuzeşti, curbate şi o masă, iar cîteva instrumente muzicale se odihneau pe suporturile din mahon, în apropiere. Draperii grele de catifea atîrnau la ferestre şi deasupra şemineului. Covorul gros, cu motiv floral, îi estompa zgomotul paşilor.

Holly s-a strecurat înăuntru şi a închis uşa în urma ei. Şi-a dus mîna la cordonul din talie şi a oftat lung.

– Slavă Domnului, a şoptit ea, răsuflînd uşurată pentru că era în sfîrşit singură. Ce ciudat... se obişnuise atît de mult cu singurătatea încît mulţimea îi dădea un sentiment neplăcut. Cîndva fusese foarte sociabilă, îi plăcuse să se distreze, se simţise în largul ei în orice situaţie... dar toate astea fuseseră datorită lui George. Ca soţie a lui, căpătase o încredere care acum îi lipsea.

A făcut cîţiva paşi în încăpere şi a simţit o adiere răcoroasă care a înfiorat-o. S-a uitat în jur şi şi-a dat seama că uşile din sticlă care dădeau spre grădină fuseseră lăsate larg deschise. S-a apropiat să le închidă dar a ezitat atunci cînd a atins mînerul rece din alamă, cuprinsă de un sentiment ciudat. Se uita prin geamurile mari şi a simţit cum inima începea să-i bată cu putere, rezonîndu-i parcă în tot corpul.

Avea senzaţia că se afla pe marginea unei stînci şi că dedesubt era un mare gol. Ar fi vrut să se retragă rapid înăuntru, în salonul care îi dădea un sentiment de siguranţă, dar nu a făcut-o. S-a agăţat cu toată puterea de mînerul uşii, simţind cum îi transpirau palmele. Noaptea o atrăgea afară, departe de tot ce era sigur, cunoscut.

Tremurînd uşor, Holly a încercat să-şi rîdă de propriile temeri. A făcut un pas înainte, încercînd să-şi umple plămînii cu aerul proaspăt. Brusc, i-a apărut în faţă silueta întunecată a unui bărbat. A înlemnit, surprinsă. Poate că era Thomas, care venise să o anunţe că o aştepta trăsura. Bărbatul era însă prea înalt, prea masiv ca să fie cumnatul ei sau vreun alt bărbat cunoscut.

Înainte să apuce să scoată un cuvînt, străinul a întins mîna şi a tras-o dincolo de prag. Cu un strigăt slab, Holly s-a trezit trasă în noapte. Din cauza inerţiei, trupul i s-a lipit complet de al lui. O manevra cu uşurinţă, i se părea că era o pisicuţă neajutorată în mîinile lui puternice.

– Aşteaptă, a şoptit ea uimită. Trupul lui era ferm, de parcă ar fi fost clădit din oţel. I-a simţit mirosul de apret, tutun, coniac şi un altul, masculin, care îi amintea vag de George. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai fusese ţinută aşa în braţe! În ultimii trei ani, nu se lăsase consolată de nici un bărbat, nu dorise ca îmbrăţişarea vreunuia să-i şteargă amintirea ultimei dăţi cînd fusese ţinută în braţe de soţul ei.

Dar acum nu avea de ales. A încercat să protesteze, să se zbată, dar el şi-a plecat capul şi i-a şoptit ceva la ureche.

Sunetul a uimit-o... o şoaptă profundă, ca aceea a lui Hades care o atrăgea pe Persefona spre regatul lui întunecat.

– Ţi-a luat ceva pînă să vii, doamna mea.

O confunda, şi-a dat ea seama. Din întîmplare, întrerupsese un rendez-vous romantic.

– Dar... Nu sînt...

A redus-o la tăcere acoperindu-i gura cu a lui. Ea a tresărit, uimită, oripilată şi de-a dreptul furioasă... îi şterse de pe buze ultimul sărut al lui George... dar gîndul i s-a şters imediat, asaltat de un val de senzaţii. Gura lui era fierbinte, convingătoare, aşa că şi-a întredeschis buzele. Nu mai fusese niciodată sărutată aşa, cu o dorinţă înflăcărată. A întors capul, încercînd să scape, dar el i-a urmărit mişcarea, înclinîndu-şi capul ca să o sărute mai intim. Inima îi bătea necontrolat, asurzind-o. I se făcuse teamă.

Holly a simţit care a fost momentul exact în care el şi-a dat seama că era altcineva. L-a simţit înmărmurind, surprins, şi ţinîndu-şi respiraţia. Urma să-i dea drumul, şi-a spus ea. Dar după ce a ezitat un timp, el a continuat să o ţină îmbrăţişată, nu cu putere, ca pînă atunci, ci altfel, dîndu-i un sentiment de siguranţă.

Îşi strecurase o mînă la ceafa ei, susţinînd-o. Ea fusese măritată – se considerase experimentată, o adevărată femeie de lume. Dar străinul acela o sărutase aşa cum nu o mai făcuse nimeni pînă atunci. O invadase, o gustase cu limba, o făcuse să se înfioare. Aroma slabă de coniac îi parfumase gura fierbinte, dar mai era şi altceva... o esenţă intimă care o atrăgea cu putere. S-a trezit relaxîndu-se lîngă trupul lui ferm, acceptîndu-i sărutul şi chiar răspunzînd cu atingeri timide la explorările lui cu limba. Poate din cauză că fusese o întîlnire neaşteptată, poate din cauza întunericului care îi înconjura sau pentru că erau doi străini... dar pentru o clipă ea a simţit că devenea o alta în îmbrăţişarea lui. Voia să-l atingă undeva, oriunde, aşa că l-a luat pe după gît, simţind grumazul plin de forţă şi şuviţele groase şi scurte de păr. Era înalt, aşa că a trebuit să se ridice pe vîrfuri ca să ajungă la el. Şi-a lăsat palma să alunece pe obrazul lui, proaspăt bărbierit.

Părea foarte tulburat de atingerile ei. Îi respira sacadat, lipit de obraz, iar pulsul i se zbătea în locul moale de sub falcă. Holly îi absorbea lacomă mirosul şi gustul. Într-un final, şi-a dat seama ce făcea.

S-a dat înapoi îngrozită, cu un geamăt înăbuşit. Străinul a eliberat-o imediat. Orbeşte, Holly s-a îndreptat spre sera întunecată. S-a oprit lîngă o statuie înaripată, lipită de un perete. Nu mai avea unde să se mai retragă. El a urmat-o, fără să încerce să o atingă, oprindu-se atît de aproape, încît aproape că simţea căldura emanată de trupul lui.

– Oh, a şoptit ea cu glas tremurat, încrucişîndu-şi braţele la piept, ca şi cu ar fi vrut să stăvilească emoţiile care o asaltaseră. Oh.

Era prea întuneric ca să-şi distingă reciproc figurile. Doar silueta lui masivă era scăldată de lumina lunii. Era îmbrăcat într-un costum de seară – era deci invitat la bal. Dar nu avea silueta subţire, elegantă a unui gentleman cu mult timp liber la dispoziţie. Avea muşchi de fier, bine conturaţi, de muncitor cu ziua. Umerii erau prea largi, coapsele prea ferme. Aristocraţii nu aveau o asemenea constituţie. Le plăcea să se diferenţieze astfel de cei care îşi cîştigau existenţa prin muncă fizică.

Cînd i-a vorbit, tonul grav i-a trimis vibraţii plăcute pe şira spinării. Nu avea accentul unui gentleman. Provenea din pătura de jos, şi-a dat ea seama. Şi atunci cum de fusese invitat la un asemenea bal?

– Nu eşti doamna pe care o aşteptam. A făcut o pauză şi a adăugat, amuzat, conştient că era prea tîrziu pentru scuze. Îmi pare rău.

Holly s-a străduit să-i răspundă cu răceală, deşi tremurul vocii o trăda.

– Nici o problemă. Ai sărutat o altă femeie. Bănuiesc că asta i s-ar putea întîmpla oricărui bărbat care stă de pîndă la adăpostul întunericului.

A simţit că răspunsul ei l-a luat prin surprindere, că se aşteptase la o răbufnire isterică. A izbucnit în rîs.

– Ei bine, poate că nu-mi pare chiar atît de rău precum crezusem la început.

L-a văzut ridicînd încet mîna spre ea şi a crezut că voia să o ia din nou în braţe.

– Nu mă atinge, i-a spus dîndu-se înapoi, pînă cînd umerii i s-au lipit de perete.

– Nu crezi că ar trebui să facem cunoştinţă? a întrebat-o.

– În nici un caz.

– Spune-mi un lucru, măcar... eşti luată?

– Luată? a repetat Holly.

– Măritată, a lămurit-o el. Logodită, sau promisă vreunui bărbat, într-un fel sau altul.

– Oh... da, da... sînt. Era văduvă, dar era acum măritată cu memoria lui George aşa cum fusese cu el, în timpul vieţii.

– Iartă-mă, i-a spus el pe acelaşi ton blînd. Aranjasem să mă văd cu altcineva... cu o doamnă care nu se ţine de promisiune, din cîte văd. Te-am luat drept ea atunci cînd ai intrat pe uşă.

– Eu... Eu voiam să fiu singură o vreme, pînă mi se aducea trăsura.

– Pleci atît de devreme? Nu te condamn. Chestiile astea sînt tare plicticoase.

– N-ar trebui să fie, a murmurat ea, amintindu-şi de vremurile în care rîsese, dansase şi flirtase cu George, pînă dimineaţa. Depinde de companie. Cu partenerul potrivit, o seară ca aceasta poate fi... magică.

Nostalgia i s-a citit probabil în glas, pentru că reacția lui a fost una neașteptată. I-a simțit degetele alunecîndu-i pe umăr, pe gît, pînă cînd i-a găsit obrazul și i l-a cuprins în palmă. Ea ar fi trebuit să se îndepărteze, dar a fost de-a dreptul șocată de senzația de plăcere pe care i-a dat-o mîna lui.

– Ești cea mai dulce făptură pe care am atins-o vreodată, s-a auzit vocea lui, prin întuneric. Spune-mi cine ești. Spune-mi cum te numești.

Holly a inspirat adînc și a dat să se desprindă de perete, dar nu avea încotro să se ducă. O blocase cu trupul lui. Fără să fi vrut, a nimerit din nou în brațele lui.

– Trebuie să plec, a oftat. Mă așteaptă trăsura.

– Las-o să aștepte. Rămîi cu mine. A prins-o cu o mînă de talie, în timp ce pe cealaltă a lipit-o de spatele ei. Un fior de plăcere a cuprins-o. Te temi? a întrebat-o, simțind că se înfiorase.

– N-nu. Ar fi trebuit să protesteze, să se lupte, să se elibereze de el, dar plăcerea pe care o simțea era prea mare. Își ținea mîinile pavăză între ei, cînd de fapt ar fi vrut să se cufunde în îmbrățișarea lui și să-și pună capul pe pieptul lui lat. Este o adevărată nebunie, i-a spus. Trebuie să-mi dai drumul.

– Poți să te depărtezi de mine oricînd vrei.

Ea continua însă să stea nemișcată. Au rămas îmbrățișați, respirînd greu, conștienți de pasiunea care îi măcina, în timp ce acordurile muzicii răzbăteau pînă la ei, din sala de bal. Iar balul părea departe, într-o altă lume.

Răsuflarea fierbinte a străinului îi atingea ușor urechea.

– Sărută-mă din nou.

– Cum îndrăznești să sugerezi...

– Nu va ști nimeni.

– Nu înțelegi, i-a șoptit ea iar glasul îi tremura. Eu nu sînt așa... nu fac asemenea lucruri.

– Sîntem doi străini în întuneric, i-a șoptit la rîndul lui. Această întîmplare nu se va repeta niciodată. Nu, nu te retrage. Arată-mi cum o noapte poate deveni magică. Buzele i-au atins lobul urechii.

Situația depășea orice experiență de-a ei. Ea, care nu înțelesese niciodată cum de femeile puteau să se poarte nesăbuit, cum de riscau și-și călcau jurămintele făcute, pentru o plăcere trecătoare... ei bine, acum știa. Nu se mai simțise niciodată așa, golită, frustrată. Nu-și mai dorea altceva decît să se piardă în îmbrățișarea lui. Îi fusese ușor să fie virtuoasă, pentru că fusese mereu la adăpost de tentații. Acum înțelegea cît de slab era caracterul ei. A încercat să-și readucă în minte imaginea lui George, dar nu a reușit, spre disperarea ei. Nu mai exista nimic pe lume în afară de noaptea cu stele și de trupul ferm și real al străinului.

A întors puțin capul respirînd greu, atingîndu-și gura de buzele lui fierbinți. Dumnezeule, cît de bine săruta! O poseda cu sărutări ușoare, atîțînd-o cu vîrful limbii. Încercînd să se apropie și mai mult de el, ea s-a ridicat pe vîrfuri, clătinîndu-se ușor. A susținut-o cu o îmbrățișare. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai simțise nici un fel de plăcere fizică, cu atît mai puțin un asemenea abandon voluptuos.

Săruturile au devenit şi mai profunde, mai senzuale, iar Holly le răspundea, neajutorată. Fără să ştie de ce, a simţit cîteva lacrimi alunecîndu-i pe obraz, deşi continua să-l sărute cu o disperare pe care nu o mai putea controla.

Degetele lui blînde i-au atins obrazul şi i-au simţit lacrimile. Şi-a retras uşor gura.

– Ah, a spus el continuînd să-i atingă pielea moale cu buzele. Dulce doamnă... spune-mi de ce un sărut te face să plîngi.

– Îmi pare rău, a spus ea, oftînd. Dă-mi drumul. Nu ar fi trebuit niciodată să... S-a smuls de lîngă el, uşurată că nu l-a văzut făcînd vreo mişcare să o urmeze. A ieşit grăbită şi s-a îndreptat spre salonul mare. Părea să nu reuşească să se îndepărteze suficient de repede de amintirea care avea să o urmărească tot restul vieţii, umplînd-o de ruşine dar şi de o plăcere vinovată.

Lady Bellemont era o femeie de patruzeci şi cinci de ani, drăguţă şi plină de viaţă. A chicotit veselă, lăsîndu-se condusă de braţul puternic de bărbat spre fereastra salonului. Era obişnuită ca toţi bărbaţii pe care îi cunoştea să o trateze cu cea mai mare deferenţă, spre deosebire de acel bărbat, care părea să le trateze la fel şi pe contese, şi pe servitoare. O intriga felul în care se purta cu ea acel bărbat înalt şi carismatic, care nu părea să fie conştient de bariera socială care îi despărţea. În ciuda dezaprobării soţului şi prietenilor – sau poate tocmai datorită ei – hotărîse să se

împrietenească cu el. La urma-urmei, o femeie nu trebuia să fie niciodată prea previzibilă.

– Bine, bine, i-a spus lady Bellemont rîzînd. Arată-mi cine a reuşit să-ţi capteze într-atît interesul.

Se uitau împreună la şirul de trăsuri şi la forfota de vizitii. Muzica din salon răzbătea prin uşa deschisă. Invitata care tocmai pleca s-a întors să-i mulţumească lacheului care o ajutase să urce în trăsură. La lumina felinarului, faţa ei s-a văzut foarte bine.

Lady Bellemont l-a simţit cum şi-a ţinut răsuflarea.

– Acolo, i-a spus cu voce gravă. Ea este. În rochia albastru închis. Spune-mi cine este.

Era lady Holland Taylor, o tînără pe care lady Bellemont o cunoştea prea bine. Se părea că durerea pricinuită de văduvie, care de obicei îşi punea amprenta asupra frumuseţii unei femei, ei i-o sporise. Ea, care fusese mereu uşor plinuţă, acum era subţire. Cocul auster, strîns, nu făcea decît să-i pună în evidenţă trăsăturile frumoase... nasul mic şi drept, buzele pline, ochii limpezi, căprui, cu accente de culoarea whisky-ului. De la moartea soţului ei, vivacitatea o părăsise, fiind înlocuită de un aer de tăcută melancolie. Dădea impresia că era în permanenţă absorbită într-un vis frumos şi trist. Iar după pierderea suferită, cine ar fi putut-o condamna?

Bărbaţii i-ar fi dat bucuroşi tîrcoale tinerei şi atrăgătoarei văduve. Dar lady Holland părea să fi afişat un semn invizibil care spunea „nu mă atinge!". Lady Bellemont îi studiase comportamentul din seara aceea, întrebîndu-se dacă era interesată să se recăsătorească. Ea refuzase toate

invitațiile la dans și nici nu păruse să-i observe pe bărbații care încercaseră să-i atragă atenția. Era clar că nu-și mai dorea un alt bărbat, nici atunci, nici pe viitor.

– Oh, dragul meu prieten, i-a șoptit lady Bellemont bărbatului care o însoțea. De data asta, gustul tău se dovedește impecabil. Dar această doamnă nu este pentru tine.

– Este măritată, a spus el, mai mult ca o constatare decît ca o întrebare. Ochii îi rămăseseră goliți de orice expresie.

– Nu. Lady Holland este văduvă.

S-a uitat la lady Bellemont, încercînd să nu pară prea interesat, să ascundă imensa fascinație de sub aparența calmă.

– N-am mai văzut-o pînă acum.

– Nu mă surprinde, dragă. Soțul ei a murit în urmă cu trei ani, chiar înainte ca tu să-ți faci apariția. Este primul eveniment la care ia parte de cînd a ieșit din doliu.

Trăsura ei se îndepărta, urmărită de privirea bărbatului. Îi inspira lui lady Bellemont o pisică uitîndu-se fix la o pasăre care era așezată prea sus și nu o putea ajunge. A oftat, compătimindu-l prietenește, pentru că știa cît de ambițios era. El avea să-și dorească întotdeauna ceea ce nu putea avea, lucruri pe care nu le putea poseda, prin naștere.

– George Taylor a fost un adevărat gentleman, i-a spus lady Bellemont, încercînd să-i explice situația. Inteligent, frumos, de familie bună. A fost unul dintre cei trei fii ai defunctului viconte Taylor.

– Taylor, a repetat el. Numele nu-i era familiar.

– Linia lui de sînge era remarcabilă. George era frumos, așa cum sînt toți în familia lui, și avea mai mult șarm decît

îi este permis unui om obișnuit. Bănuiesc că toate femeile erau puțin îndrăgostite de el, dar el își adora soția și nu făcea deloc un secret din asta. Au avut o căsnicie excepțională, greu de egalat. O rudă de-a ei mi-a mărturisit că Holly nu se va recăsători niciodată, pentru că orice altă relație ar păli în fața celei avute cu George.

– Holly, a repetat el încet.

– Este alintul folosit de familie și de cei mai apropiați prieteni. Lady Bellemont s-a încruntat ușor, tulburată de interesul lui vădit pentru lady Holland. Dragul meu, te asigur că există o mulțime de doamne fermecătoare și disponibile aici, în seara asta. Dă-mi voie să-ți prezint cîteva. Vor fi încîntate dacă le vei acorda atenție și...

– Spune-mi tot ce știi despre lady Holland, i-a spus el, privind-o pătrunzător.

Lady Bellemont a oftat.

– Foarte bine. Te aștept mîine la ceai, să stăm de vorbă.

– Acum.

– În mijlocul balului pe care-l găzduiesc chiar eu? Există un moment și un loc potrivit pentru orice... S-a întrerupt, pentru că se trezise trasă spre cel mai apropiat scaun. Dragul meu, găsesc că ai niște calități masculine de-a dreptul impresionante, dar ești mult *prea* dominant...

– Totul, a repetat el și i-a aruncat un zîmbet într-atît de fermecător încît inima ei a început să bată cu putere. Te rog.

Și, deodată, lady Bellemont a simțit că nu-și dorea nimic mai mult decît să-și petreacă restul serii ignorîndu-și responsabilitățile și povestindu-i tot ce dorea să afle.

Holly a trecut pragul reşedinţei Taylor simţindu-se ca un iepure care se retrăgea la adăpostul vizuinii sale. Deşi familia Taylor nu poseda mijloacele necesare pentru a ţine casa în perfectă stare, Holly îi iubea fiecare colţişor elegant şi uşor uzat. Tapiseriile decolorate şi covoarele Aubusson roase pe alocuri erau familiare şi reconfortante. Să doarmă sub acoperişul vechi îi dădea sentimentul că se odihnea în braţele unei bunici iubitoare.

Casa cu coloane şi ferestre mici era casa copilăriei lui George. Şi-l imagina pe băiatul gălăgios care alerga pe scări, în sus şi-n jos, se juca pe colinele din preajmă şi dormea în camera care era acum a lui Rose.

Holly era bucuroasă că fusese vîndută casa în care locuise împreună cu George în timpul scurtei lor căsnicii. Locul acela era plin de amintiri, cele mai frumoase dar şi cele mai dureroase din viaţa ei. Prefera să locuiască aici, unde durerea era estompată de imagini ale lui George de pe cînd era copil. Aici erau tablourile înfăţişîndu-l în primii ani de viaţă, locurile în care îşi scrijelise numele în lemn, cuferele cu jucării şi cu cărţi care îl ţinuseră ocupat cu orele. Familia lui... mama lui, cei doi fraţi şi nevestele lor, servitorii care îl slujiseră încă din copilărie, blînzi şi iubitori. Toată afecţiunea pe care i-o purtaseră lui George, favoritul familiei, se revărsa acum asupra ei şi a lui Rose. Se vedea petrecîndu-şi aici restul vieţii, în lumea discretă şi plăcută a familiei Taylor.

Avea însă şi momente în care viaţa retrasă o apăsa. Uneori, cînd cosea, se cufunda în fantezii stranii, sălbatice pe care părea să nu le mai poată controla. Momente în care

ar fi făcut ceva scandalos, cum ar fi să ţipe în biserică, să meargă undeva într-o rochie roşie ca focul, să danseze... sau să se sărute cu un străin.

– Dumnezeule, a şoptit, dîndu-şi seama că înăuntrul ei sălăşluia ceva păcătos, care trebuia domolit, ţinut secret. Era o problemă fizică, nevoia femeii pentru un bărbat, dilema pe care o trăia fiecare văduvă atunci cînd nu mai avea un soţ care să o viziteze în dormitor. Mîngîierile lui George îi făcuseră întotdeauna plăcere, aşteptase mereu cu nerăbdare nopţile cînd venea în camera ei şi rămînea pînă dimineaţa. În ultimii trei ani, se luptase cu o dorinţă pe care nu o putuse împărtăşi cu nimeni. Nu avea cu cine să discute despre problema ei, ştia prea bine cum erau privite de către societate dorinţele unei femei. Nu trebuiau să existe, pur şi simplu. Femeile trebuiau să fie un exemplu pentru bărbaţi şi să-şi folosească virtutea pentru a stăvili pornirile instinctive ale bărbaţilor. Ele trebuiau să se supună bărbaţilor, dar să nu-i încurajeze şi să nu dea vreun semn de dorinţă fizică, niciodată.

– Cum a fost la bal, doamnă? V-aţi distrat? Aţi dansat? Şi-a adus lumea aminte de dumneavoastră?

– Bine, da, nu, destui, i-a răspuns Holly forţîndu-se să-i zîmbească lui Maude, camerista ei, care apăruse în prag să o întîmpine. Maude era singura servitoare pe care Holly o putuse păstra după moartea lui George. Ceilalţi trecuseră în rîndul servitorilor familiei sau fuseseră concediaţi, după ce primiseră referinţe şi nişte compensaţii băneşti, atît cît îşi putuse permite Holly. Maude era o femeie robustă de vreo treizeci de ani, cu o energie fără margini şi mereu bine-

dispusă. Pînă şi părul îi era exuberant. Cîrlionţii blonzi i se desprindeau mereu din coadă, indiferent cît de strîns şi-ar fi împletit-o. Muncea din greu, zi de zi. Îi era bonă lui Rose şi cameristă lui Holly, la nevoie.

– Spune-mi ce face Rose, i-a spus Holly îndreptîndu-se spre focul aprins în şemineu şi întinzînd mîinile spre căldura binefăcătoare. A adormit uşor?

Maude a rîs.

– Nu prea. A tot sporovăit despre bal, despre cît de frumoasă era mama ei în rochia albastră. I-a luat pelerina şi a împăturit-o frumos. Deşi, dacă mă întrebaţi pe mine, nu e mare diferenţă între rochiile astea şi cele de doliu. Mai bine v-aţi fi îmbrăcat într-una galbenă, sau verde pal, cum poartă celelalte doamne...

– De trei ani port numai negru şi gri, a întrerupt-o Holly, rămînînd nemişcată în timp ce camerista îi descheia nasturii rochiei. Nu pot să trec direct la culori aprinse, Maude, ci treptat.

– Ştiu că încă-l mai plîngeţi pe stăpîn, doamnă. Rochia i-a alunecat încet de pe umeri. Cred că încercaţi de fapt să-i arătaţi lumii, şi domnilor în special, că nu doriţi să fiţi curtată de nimeni.

Obrajii i s-au înflăcărat, fără vreo legătură cu focul din şemineu. Din fericire, Maude era în spatele ei şi nu avea cum să observe. Exista cel puţin *un* bărbat pe care nu se străduise foarte tare să-l respingă. Chiar îl încurajase, de fapt, să o sărute şi a doua oară. Amintirea buzelor lui îi stăruia încă în minte. O seară care se anunţase a fi obişnuită se transformase în ceva straniu, întunecat şi dulce. O luase prin

surprindere şi totuşi... fusese atît de tandru. Din clipa în care se despărţiseră, nu încetase să se întrebe cine era şi cum arăta. Era foarte posibil să-l întîlnească din nou şi să nu-şi dea seama că el era străinul care o sărutase.

I-ar fi recunoscut însă vocea. Cînd închidea ochii îşi amintea şoaptele joase, masculine, care o învăluiseră precum fumul. *Dulce doamnă... spune-mi de ce un sărut te face să plîngi.* S-a cutremurat, fiind readusă la realitate de vocea preocupată a lui Maude.

– Trebuie să fiţi obosită, doamnă. A fost primul bal de cînd s-a prăpădit stăpînul... De asta v-aţi întors atît de devreme?

– De fapt, am plecat pentru că aveam din nou o migrenă şi... Holly s-a oprit, mirată, frecîndu-şi absentă tîmplele. Ce ciudat! a murmurat ea. A dispărut.

– Să vă aduc tonicul pe care vi l-a prescris doctorul, în caz că durerea revine?

Holly a clătinat din cap, ieşind din crinolina rochiei.

– Nu, mulţumesc, i-a răspuns, încă uimită. Se părea că episodul din seară îi alungase cu totul durerea de cap. Ce antidot straniu pentru migrene, şi-a spus. Nu cred să mai am probleme în seara asta.

Cu ajutorul lui Maude, s-a schimbat în cămaşă de noapte, avînd pe deasupra un capot cu garnituri din dantelă, care se încheia cu nasturi. După ce a încălţat o pereche de papuci uzaţi i-a urat noapte bună cameristei şi s-a îndreptat spre camera copilului, urcînd scara îngustă. Lumina dată de singura lumînare aprinsă scălda camera pătrată, mică.

Într-un colţ era aşezat un scaun de copil, tapiţat cu catifea roz. Lîngă el era o măsuţă de ceai, cu un serviciu de ceşti în miniatură, ciobit în mai multe locuri de cît de intens fusese folosit. O colecţie de sticluţe vechi de parfum, pline cu apă colorată, se întindea pe unul din rafturile de jos ale bibliotecii şi prin cameră erau împrăştiate mai mult de şase păpuşi. Una era aşezată pe scăunel, alta era călare pe căluţul-leagăn care îi aparţinuse cîndva lui George. Iar cu o alta adormise Rose, în braţe.

Holly a zîmbit cînd s-a apropiat de pat şi şi-a privit cu dragoste copilul adormit. Feţişoara lui Rose era inocentă, liniştită. Genele lungi, negre, îi umbreau obrajii rotunzi iar guriţa era uşor întredeschisă. Îngenunchind lîngă pat, Holly i-a atins o mînă şi a zîmbit văzînd petele albastre şi verzi care încă mai persistaseră, în ciuda nenumăratelor spălări. Lui Rose îi plăcea să picteze iar mîinile ei erau mereu pătate de acuarele.

– Mîini minunate, a şoptit Holly şi şi-a lipit buzele de palma ei. S-a ridicat, continuînd să-şi privească fata. Imediat după naştere, toată lumea, inclusiv Holly, fusese de părere că avea trăsăturile familiei Taylor. Cu trecerea timpului, însă, Rose devenise o copie în miniatură a mamei ei, avînd acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi căprui. Avea însă caracterul lui George, îi moştenise farmecul înnăscut şi inteligenţa.

Dacă ai putea-o vedea acum, dragul meu, şi-a spus visătoare Holly.

În anul care a urmat după naşterea fiicei lor, ultimele douăsprezece luni de viaţă ale lui George, Holly şi el îi veghează adesea somnul. Majoritatea bărbaţilor nu ar fi

manifestat un asemenea interes pentru copilul lor, considerîndu-l ca pe ceva nedemn de un bărbat. Copiii făceau parte din lumea femeilor, bărbaţii nu aveau prea mult de-a face cu ei, în afară de a se interesa ocazional de progresele lor sau de a-i ţine pe genunchi cîte un minut-două. George, în schimb, se arătase fascinat de fiica lui, o ţinuse în braţe şi se jucase cu ea, spre deliciul lui Holly. Mîndria lui în ceea ce o privea pe Rose nu cunoscuse margini.

– Sîntem legaţi pentru totdeauna prin acest copil, îi spusese George într-o seară, în timp ce priveau copilul din leagănul cu garnituri din dantelă. Este a noastră, a amîndurora... e un lucru atît de simplu şi de natural ca doi oameni să aibă un copil... şi totuşi îmi depăşeşte capacitatea de înţelegere. Mişcată de cuvintele lui, Holly îl sărutase, iubindu-l şi mai mult pentru că o privea pe Rose ca pe un miracol.

– Ce tată ai fi avut, Rose, a şoptit. O durea să ştie că fiica ei avea să crească fără siguranţa şi protecţia unui tată... Dar nici un alt bărbat nu l-ar fi putut înlocui pe George.

Doi

Lui Zachary Bronson îi trebuia o soție. Le observase atent pe doamnele cu care se căsătoriseră bărbații care aveau averi similare și aceeași poziție socială ca și el – femei liniștite, care nu ridicau niciodată tonul și care se ocupau de casă și de toate detaliile vieții bărbatului lor. Servitorii unei case bine orînduite funcționau exact ca mecanismul unui ceas... spre deosebire de a lui. Uneori, servitorii păreau să se descurce, dar de cele mai multe ori îi făceau viața un coșmar. Mesele întîrziau frecvent, cearceafurile nu erau întotdeauna imaculate, argintăria nu era lustruită, așa cum văzuse în alte case de oameni bogați. Iar proviziile erau fie mult prea multe, fie lipseau cu desăvîrșire.

Zachary angajase un alai de menajere pînă cînd, într-un final, înțelesese că și cea mai bună dintre ele avea nevoie de îndrumarea stăpînei casei. Iar mama lui nu avea nici cea mai mică idee cum să dea ordine unui servitor, în afară de a-i cere, timid, o ceașcă de ceai.

– Sînt servitori, mamă, îi spusese răbdător Zachary de cel puțin o sută de ori. *Se așteaptă* ca tu să le ceri anumite lucruri. Vor să faci asta. Altfel nu ar avea ce căuta aici. Nu mai arăta ca și cum ți-ai cere mereu scuze de la ei și sună clopoțelul cu autoritate.

Mama lui rîsese și protestase, poticnindu-se în cuvinte. Nu voia să deranjeze pe nimeni, chiar dacă era plătit pentru asta. Nu, mama lui nu avea să facă deloc progrese în această privință – dusese prea mult timp o viață umilă ca să se descurce acum cu servitorii.

Problema lui era că servitorii, ca și banii lui, erau noi. Alți bărbați cu posibilități financiare moșteniseră casele, împreună cu servitori care trăiseră și munciseră împreună de zeci de ani. Zachary fusese obligat să-i angajeze pe toți odată. Cîțiva erau noi în meserie, în timp ce majoritatea fuseseră concediați din alte case, din diverse motive. Cu alte cuvinte, era acum stăpîn peste cea mai mare adunătură de alcoolici, mame nemăritate și pungași mărunți din vestul Londrei.

Prietenii îi spuseseră că soția potrivită putea face minuni în casa lui, lăsîndu-i timp să facă ce știa el mai bine – bani. Pentru prima oară în viață, ideea căsătoriei i se părea atrăgătoare și folositoare. Totuși, trebuia să găsească femeia potrivită și să o convingă să-l accepte. Iar asta nu era deloc ușor. Avea idei clare despre ce-și dorea de la femeia pe care voia să o ia de soție.

În primul rînd, trebuia să fie de familie bună, ca să-i asigure intrarea în cercurile înalte la care aspira. Iar dacă lua în calcul lipsa lui de educație și de strămoși nobili, era de preferat ca soția lui să se tragă din William Cuceritorul. Nu trebuia însă să-l privească cu condescendență – nu voia o soție care să strîmbe nasul ei aristocrat la vederea lui. Trebuia de asemenea să fie independentă, să nu-i ia în seamă absențele frecvente. Era un om ocupat, iar ultimul

lucru de care avea nevoie era ca o femeie să se agațe de el și să-i pretindă și dramul de timp liber pe care încă îl mai avea.

Nu era neapărată nevoie să fie frumoasă. De fapt, nu-și dorea o soție într-atît de drăguță încît alți bărbați să-i dea tîrcoale, încercînd să o seducă. O femeie obișnuită îi era de ajuns. Trebuia însă să fie sănătoasă, mintal și fizic, pentru că își dorea copii puternici și inteligenți.

Zachary știa prea bine că mulți aristocrați îl ironizau în secret pentru originea lui umilă și pentru averea dobîndită rapid, etichetîndu-l drept burghez și mercantil, fără înțelegere asupra stilului, eleganței și purtărilor alese. Și nu greșeau. Își cunoștea foarte bine limitele. Și totuși, simțea o mare satisfacție pentru că ei nu-și permiteau să-și bată deschis joc de el. Devenise o forță de temut. Își înfipsese tentaculele în bănci, imobiliare, trusturi de investiții... reușise să se lege financiar de toți bărbații importanți din Anglia.

Nobilimea nu ar fi fost de acord ca el să se căsătorească cu vreuna din prețioasele lor fiice. Măritișul cu un aristocrat era sinonim cu unirea celor două familii și amestecarea de sînge albastru cu un alt sînge albastru. Niciodată un exemplar splendid de rasă nu era încrucișat cu o corcitură. Cu excepția cazului în care corcitura avea bani suficienți ca să-și cumpere orice dorea – chiar și o mireasă aristocrată.

Tocmai în acest scop încercase să aranjeze o întîlnire cu lady Holland Taylor. Dacă invitația lui se dovedea suficient de atrăgătoare, ea va accepta să vină la ceai. Zachary calculase că avea nevoie de o zi să se gîndească, o alta ca rudele și prietenii să o convingă să nu accepte și o a treia ca

să se lase învinsă de curiozitate. Spre marea lui satisfacție, ea acceptase invitația. Urma să o vadă azi.

S-a apropiat de fereastra bibliotecii, o încăpere spațioasă aflată în colțul de nord-est al conacului său gotic. Casa i se păruse prea pretențioasă și mult supraevaluată de arhitectul său, dar era foarte admirată de lumea bună și dovedea exact ce voia Zachary: că era un bărbat cu posibilități, pe care nu aveai cum să-l treci cu vederea. Arăta ca un tort imens, cu spirale, turnuri, arcade, sere și uși franțuzești strălucitoare. Avea douăzeci de dormitoare, ocupînd cu insolență un teren impresionant în vestul Londrei. Lacuri artificiale și copaci bătrîni împodobeau grădinile, cu alei drepte sau șerpuite, după gustul vizitatorului.

Se întreba ce va crede lady Holly despre domeniul lui, dacă îl va categorisi drept un paradis sau va fi oripilată. Avea acel bun-gust caracteristic tuturor doamnelor de rangul ei, genul de bun-gust pe care îl admira dar pe care nu și-l putea însuși. El nu se putea abține să nu-și afișeze succesul, sub orice formă.

A auzit ceasul anunțînd ora exactă și a privit spre aleea din fața casei.

– Lady Holly, a spus șoptit, plin de nerăbdare. Te aștept.

În ciuda obiecțiilor familiei Taylor, Holly a hotărît să accepte neașteptata invitație la ceai venită din partea domnului Zachary Bronson. Nu fusese în stare să reziste. După balul din seara aceea, viața ei își reluase ritmul molcom, dar își pierduse acea magie confortabilă. Se săturase de cusut,

de scris scrisori şi de toate celelalte lucruri care îi ocupaseră timpul în ultimii trei ani. După săruturile furate, în sera familiei Bellemont, nu-şi mai găsea liniştea. Aştepta să se întîmple ceva care să o scoată din ritmul atît de predictibil al vieţii ei.

Chiar atunci sosise scrisoarea domnului Zachary Bronson, a cărei frază de început o fascinase pe loc:

Deşi nu am avut onoarea să vă cunosc personal, sînt convins că am nevoie de ajutorul Dumneavoastră într-o problemă legată de gospodăria mea...

Cum era posibil ca un bărbat ca domnul Bronson să aibă nevoie de ajutorul *ei?*

Toţi membrii familiei Taylor consideraseră că nu era o decizie înţeleaptă să-l viziteze. Adăugaseră că multe doamne din lumea bună nici nu acceptaseră să li se facă cunoştinţă cu el. O invitaţie la ceai putea cauza un scandal.

– Un scandal? Pentru un simplu ceai? întrebase sceptică Holly, iar William, fratele mai mare al lui George, îi explicase:

– Domnul Bronson nu este un om obişnuit, draga mea. Este un arivist, este vulgar, atît ca proveniență cît şi comportament. În legătură cu el circulă zvonuri care m-au şocat chiar şi pe mine, şi din cîte ştii, eu sînt un om de lume. Numele tău nu trebuie asociat în nici un fel cu al lui. Te rog să nu te expui, Holly. Trimite-i imediat lui Bronson un bilet cu refuzul tău.

În faţa atitudinii ferme arătate de William, Holly se gîndise să refuze. Dar curiozitatea era prea mare. Iar gîndul

că unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia dorea să o cunoască... ei bine, trebuia să afle de ce.

– Cred că voi reuşi să nu mă las coruptă de el pentru o oră-două, i-a răspuns. Iar dacă voi vedea că nu se comportă cum se cuvine voi pleca imediat.

Ochii albaştri ai lui William – de aceeaşi formă şi culoare cu ai lui George – au strălucit dezaprobator.

– George nu ar fi fost niciodată de acord să te expui astfel.

Cuvintele lui au răscolit-o. A plecat capul, cuprinsă de emoţie. Îşi jurase să-şi petreacă tot restul vieţii aşa cum ar fi dorit soţul ei. George o protejase de tot ce era nepotrivit iar ea se încrezuse cu totul în judecata lui.

– George nu mai este, a şoptit ea şi a ridicat spre William ochii înlăcrimaţi. Trebuie să învăţ să mă bazez pe propria-mi judecată, de-aici încolo.

– Iar dacă judecata ta se dovedeşte greşită, a replicat el, memoria fratelui meu mă obligă să intervin.

Holly a zîmbit trist, gîndindu-se că mereu existase cineva care să o protejeze şi să o îndrume, încă de la naşterea ei. Mai întîi iubitorii ei părinţi, apoi George... iar acum familia lui George.

– Dă-mi voie să fac şi eu cîteva greşeli, William, a spus ea. Trebuie să învăţ să iau decizii, de dragul lui Rose dar şi pentru mine.

– Holly... în voce i se citea exasperarea. Ce ai de cîştigat dacă vizitezi un bărbat ca Zachary Bronson?

Nerăbdarea punea stăpînire pe ea, făcînd-o să-şi dea seama cît de mult îşi dorea să scape de sub tutela apăsătoare a familiei Taylor.

– Ei bine, i-a răspuns ea, mă aştept să aflu curînd.

Toţi prietenii, toate cunoştinţele familiei s-au grăbit să-i împărtăşească tot ce ştiau despre noul-venit în societatea londoneză. Zachary Bronson fusese supranumit „prinţul negustorilor", iar porecla nu era deloc menită să-l flateze. Era nemăsurat de bogat şi îşi afişa averea la fel de ostentativ ca şi vulgaritatea.

Excentric, interesat nu într-atît de bani cît de puterea pe care aceştia i-o aduceau, Bronson îşi elimina competitorii asemenea unui lup aflat într-o turmă de oi. Nu făcea afaceri ca un gentleman ci profita de neatenţia şi limitele fiecăruia. Dacă partenerii de afaceri nu citeau temeinic contractul înainte de a-l semna, erau pierduţi. Domnii ezitau să facă afaceri cu el şi totuşi sperau în secret să primească măcar o mică parte din profiturile lui imense.

Bronson începuse ca pugilist, spusese cineva. Fusese bătăuş de stradă. După care se angajase drept căpitan pe un vas cu aburi, făcuse o mulţime de curse şi reuşise să-şi falimenteze competitorii sau să-i determine să fuzioneze cu el.

Averea lui crescuse exploziv atunci cînd se lansase în afaceri imobiliare. Terenurile de cumpărat din Anglia erau puţine, aşa că el cumpărase mii de hectare în America şi India. Fermele englezeşti păreau nişte pitici în comparaţie cu cele de acolo iar uriaşele cantităţi de bunuri importate i-au înzecit averea. După care Bronson investise în dezvoltarea unei fabrici de locomotive din Durham. Deşi erau convinşi că puterea aburului nu va reuşi niciodată să-i

înlocuiască pe cai, ca mijloc de transport, au fost numeroşi cei care l-au urmat pe Bronson.

– Bronson este foarte periculos, spunea lordul Avery, un vechi prieten al familiei Taylor care fusese invitat la cină. Avery făcea parte din consiliile directoare ale mai multor bănci şi companii de asigurări. Zi de zi, văd cum averea Angliei este transferată de la familiile bune către oportunişti asemenea lui Bronson. Dacă i se permite să frecventeze aceleaşi cercuri cu noi, să devină unul de-al nostru, doar pentru că a făcut avere... ei bine, societatea noastră, aşa cum o ştim, îşi va găsi sfîrşitul.

– Dar de ce să nu-i fie recompensate performanţele? întrebase timid Holly, ştiind că o femeie respectabilă nu intervenea niciodată într-o discuţie legată de politică. Dar nu se putuse abţine. Nu ar trebui să-i fie recunoscute în acest fel?

– Nu este potrivit pentru societatea noastră, draga mea, îi răspunsese afectat Avery. Nobilimea este rezultatul mai multor generaţii de educaţie, bună-creştere şi rafinament. Nu-ţi poţi *cumpăra* locul în societate, iar asta încearcă să facă domnul Bronson. Nu are onoare, nici sînge albastru şi nici – din cîte am auzit – un minim de educaţie. Pot să-l asemui cu o maimuţă dresată, care ştie să facă un singur lucru: să se joace cu cifrele pînă cînd reuşeşte să le înmulţească de cîteva ori.

Ceilalţi meseni au dat din cap.

– Înţeleg, a spus Holly şi şi-a coborît ochii spre mîncarea din farfurie, gîndindu-se că în vocea lui Avery se ghicea o urmă de invidie. Domnul Bronson ştia, poate, să

facă un singur lucru – dar ce mai lucru! Orice bărbat cu educaţie aleasă de la masa aceea ar fi vrut să aibă atingerea lui Midas, aşa ca Bronson. Iar faptul că-l denigrau aici nu o putea face să se răzgîndească, ci îi sporea curiozitatea. Trebuia să-l cunoască.

Trei

Holly nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu reşedinţa lui Zachary Bronson din Londra, a cărei opulenţă l-ar fi făcut invidios chiar şi pe un membru al familiei Medici. Holul de la intrare, din marmură roşie regală, cu coloane aurite şi tapiserii nepreţuite se înălţa pe două nivele. Candelabre masive de cristal luminau o colecţie impresionantă de statuete romane. Vase enorme din malahit cu palmieri şi ferigi uriaşe străjuiau cele patru ieşiri principale.

Un valet surprinzător de tînăr a condus-o pe Holly spre apartamentul care găzduia biblioteca.

– Apartament? a repetat uimită Holly, iar valetul i-a explicat că domnul Bronson avea o colecţie uriaşă de cărţi, manuscrise şi hărţi vechi care nu încăpeau într-o singură cameră. Holly abia s-a abţinut să nu se învîrtă în loc, să se uite la tot ce o înconjura. Pereţii laterali ai holului erau acoperiţi cu mătase albastră de care erau agăţate sute de fluturi strălucitori, din sticlă. Uşa era flancată de două tablouri amîndouă de Rembrandt, mai valoroase decît toate tablourile aflate în colecţia familiei Taylor.

Crescută în spiritul simplității, lui Holly i s-a părut că locul era o dovadă copleșitoare de prost-gust. Totul era din exces, iar rezultatul era atît de spectaculos, încît a făcut-o să zîmbească. Și-a amintit că Bronson începuse ca boxer, așa că s-a simțit cuprinsă de admirație pentru bărbatul care reușise atît de multe.

Valetul a însoțit-o pînă la încăperea inundată de lumină, cu stucaturi bogat ornamentate pe tavan. Pereții erau acoperiți cu catifea verde și o mulțime de portrete care păreau a fi ale unor strămoși venerabili. Rînduri-rînduri de corpuri de bibliotecă, cu uși din sticlă, adăposteau o colecție impresionantă de volume. Cît de tentantă i se părea ideea de a se așeza într-unul din fotoliile din piele, cu o carte în mînă! A trecut pe lîngă un glob pămîntesc imens, cu diametrul de cel puțin doi metri și l-a atins ușor, cu vîrful degetelor.

– Nu am mai văzut niciodată o asemenea bibliotecă, a spus ea.

Deși încerca să arboreze o expresie impasibilă, valetul era amuzat și mîndru deopotrivă.

– Aceasta este doar *intrarea* în bibliotecă doamnă. Încăperea principală este drept înainte.

Holly l-a însoțit spre următoarea cameră dar s-a oprit în prag, cu un sunet de uimire. Biblioteca aducea mai degrabă cu un palat, era mult prea spectaculoasă ca să-i aparțină unei singure familii.

– Cîte cărți sînt aici? a întrebat.

– Cam douăzeci de mii, cred.

– Domnului Bronson îi place să citească, înțeleg.

– Oh, nu, stăpînul nu citește mai deloc. Dar îi plac cărțile.

Abținîndu-se să nu rîdă, Holly a trecut mai departe. Încăperea principală se înălța pe trei etaje iar tavanul era împodobit cu o frescă cu îngeri și scene din rai. Parchetul strălucitor emana un iz plăcut de ceară care se împletea cu mirosul de piele și velur și cu unul vag, de tutun. Un foc viu ardea în șemineul din marmură verde, atît de mare încît în el ar fi încăput cu ușurință o trăsură. În capătul încăperii se afla un birou din mahon pe care l-ar fi putut mișca din loc vreo doisprezece bărbați. Bărbatul așezat în spatele lui s-a ridicat în picioare atunci cînd valetul a anunțat-o pe Holly.

Deși făcuse cunoștință cu o mulțime de nobili, chiar și cu membri ai familiei regale, Holly era ușor agitată. Poate din cauza reputației domnului Bronson sau a splendorilor care o înconjurau, a simțit cum i se tăia răsuflarea. Era bucuroasă că alesese să se îmbrace cu cea mai frumoasă rochie de zi, din mătase italienească de culoarea cafelei, cu guler înalt, din dantelă de culoarea vaniliei.

E tînăr, și-a spus surprinsă. Se așteptase la un bărbat de patruzeci-cincizeci de ani. Dar Zachary Bronson nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. În ciuda hainelor elegante – o haină neagră și pantaloni gri închis – îi inspira un motan, suplu, cu oase mari, fără aerul de aristocrație cu care era ea obișnuită. Șuvița de păr negru care îi alunecase pe frunte ar fi trebuit dată cu pomadă iar nodul cravatei era prea larg, de parcă ar fi tras de ea tot timpul, fără să-și dea seama.

Bronson era un bărbat frumos, deşi avea trăsături aspre iar nasul părea să-i fi fost spart cîndva. Avea fălci puternice, gura largă şi riduri în colţurile ochilor, trădînd faptul că avea simţul umorului şi-i plăcea să rîdă. Cînd i-a întîlnit privirea a avut un şoc. Ochii lui erau de un verde atît de închis încît păreau negri, dîndu-i un sentiment de stînjeneală celui pe care îl priveau. Diavolul avea, probabil, asemenea ochi. Îndrăzneţi, atotcunoscători... senzuali.

– Bun-venit, lady Holland. Nu credeam că vei veni.

Sunetul vocii lui a făcut-o să-şi ţină respiraţia. Era gata-gata să se împiedice. Şi-a recăpătat imediat echilibrul şi a îngheţat în loc, aţintindu-şi privirea pe covor. Camera se învîrtea cu ea, era cuprinsă de panică şi confuzie. Recunoştea vocea aceea, ar fi recunoscut-o dintr-o mie. El era străinul ei, cel care îi vorbise atît de tandru şi o sărutase intim, întipărindu-se pentru totdeauna în memoria ei. A roşit, ruşinată. Nu reuşea să privească spre el. Trebuia însă să spună ceva, să rupă tăcerea.

– Eram cît pe ce să nu vin, a şoptit ea. Oh, dacă ar fi ascultat sfaturile primite de la rudele lui George şi ar fi rămas la adăpostul zidurilor casei familiei Taylor!

– Pot întreba ce anume te-a determinat să hotărăşti în favoarea mea? Tonul lui era politicos, neutru, aşa că a ridicat surprinsă ochii spre el. În ochii lui întunecaţi nu era nici urmă de ironie.

Nu o recunoscuse, şi-a spus uşurată. Nu ştia că ea era femeia pe care o sărutase la balul dat de familia Bellemont. Şi-a umezit buzele uscate şi a încercat să poarte o conversaţie normală.

– Chiar... nu ştiu, i-a răspuns. Bănuiesc că am fost curioasă.

I-a zîmbit fugar.

– E un motiv la fel de bun ca oricare altul. I-a întins mîna într-un salut de bun-venit iar degetele lui lungi le-au acoperit complet pe ale ei. Căldura palmei lui a răzbătut prin materialul delicat al mănuşii. Holly s-a clătinat uşor, aducîndu-şi aminte... cît de fierbinte fusese pielea lui în seara aceea, la bal, cît de fermă şi de caldă fusese gura lui atunci cînd o sărutase...

Şi-a retras imediat mîna cu un sunet slab.

– Să luăm loc. Bronson a făcut semn spre cele două fotolii stil Ludovic al XIV-lea aşezate de o parte şi de alta a mesei din marmură.

– Da, mulţumesc. Holly era bucuroasă să se aşeze pentru că nu se putea încrede deloc în propriile picioare.

După ce ea s-a aşezat, Bronson a ocupat scaunul din faţa ei. Şi-a proptit ambele picioare în podea, uşor desfăcute şi s-a aplecat puţin în faţă.

– Ceai, Hodges, i-a spus valetului, după care şi-a îndreptat atenţia spre Holly, căreia i-a zîmbit larg. Sper să-l găseşti acceptabil, doamnă. Să iei ceaiul în casa mea seamănă puţin cu un joc de ruletă.

– Ruletă? Holly s-a încruntat, întrebătoare.

– Este riscant, i-a explicat el. Într-o zi bună, bucătăreasa mea este de neegalat. Dar într-o zi proastă... ei bine, nu te-aş sfătui să te atingi de biscuiţii ei.

Holly a izbucnit în rîs iar nervozitatea a părăsit-o. În fond, Bronson avea şi el probleme cu servitorii, ca oricine altcineva.

– Sînt convinsă că dacă ar fi conduşi cu puţin mai multă... a început ea dar s-a oprit brusc, dîndu-şi seama că îi oferea un sfat pe care el nu-l ceruse.

– Nu are cine să-i conducă, în casa mea. Se mişcă cu toţii în toate direcţiile... dar acesta este un subiect despre care vreau să discutăm mai tîrziu.

De ce o chemase oare la reşedinţa lui? Ca să-i dea sfaturi pentru a-şi administra gospodăria? Bineînţeles că nu. Bănuia probabil că ea era femeia cu care se întîlnise la bal. Se juca cu ea, mai mult ca sigur. Voia să-i pună mai multe întrebări, să vadă dacă ea muşca din momeală.

Dacă aşa stăteau lucrurile, cea mai bună apărare era să dea totul în vileag. Trebuia doar să-i explice că o luase prin surprindere în seara aceea, că purtarea ei de atunci nu o caracteriza nicidecum.

– Domnule Bronson, a spus încercînd să scape de nodul din gît, t-trebuie să-ţi spun c-ceva...

– Da? o studia cu ochi întrebători.

Lui Holly i se păru imposibil de crezut că îl sărutase pe acel bărbat masiv, că îl îmbrăţişase, îl mîngîiase... că el îi şterse lacrimile de pe obraji. În cele cîteva clipe furate, ea se simţise mai intim legată de el decît fusese vreodată de vreun alt bărbat, cu excepţia lui George.

– Taylor-tu... Inima îi bătea necontrolat. Supărată pe ea însăşi, pentru că dădea dovadă de laşitate, Holly a renunţat să încerce să i se mai confeseze. Ai o casă foarte frumoasă.

I-a zîmbit.

– Credeam că nu este pe gustul tău.

– Nu prea este, într-adevăr. Dar serveşte minunat scopului pe care ţi l-ai propus.

– Şi care ar fi acesta?

– Să-ţi anunţi sosirea.

– Este adevărat. Cu cîteva zile în urmă, un baron arogant m-a numit „arivist". Pînă acum nu am ştiut ce înseamnă asta.

– Da, i-a răspuns Holly zîmbindu-i. Eşti nou-sosit în societate.

– Nu a fost un compliment, i-a răspuns sec.

Dîndu-şi seama că el primise zeci de astfel de înţepături subtile din partea aristocraţilor pe care îi întîlnise, Holly a simţit un val de simpatie. Nu era vina lui Bronson că începuturile lui fuseseră atît de umile. Numai că aristocraţia engleză era de părere că nimeni nu-şi putea depăşi condiţia. Cei care se trăgeau din servitori sau care făceau parte din clasa muncitoare nu se puteau ridica la nivelurile înalte ale societăţii, indiferent cît de mari le erau averile. Şi totuşi Holly era de părere că un bărbat asemenea lui trebuia să fie acceptat în înalta societate, date fiind realizările lui absolut remarcabile. S-a întrebat dacă George ar fi fost de acord cu ea. Ce ar fi gîndit oare despre acest bărbat? Nu avea nici cea mai mică idee.

– După părerea mea, realizările tale sînt demne de admiraţie, domnule Bronson. Majoritatea nobililor englezi abia dacă reuşesc să-şi păstreze averile dobîndite de familiile lor drept recompensă, pe vremea vechilor regi. Tu ţi-ai clădit propria avere şi pentru asta este nevoie de inteligenţă şi voinţă. Numindu-te arivist, baronul nu a avut intenţia să-ţi facă un compliment, deşi ar fi trebuit.

El a privit-o un lung moment.

– Mulţumesc, i-a spus într-un final.

Spre marea ei surprindere, cuvintele sale îl făcuseră să roşească uşor. Probabil că nu era obişnuit cu laudele, şi-a spus ea. Spera ca el să nu-şi închipuie că îl flata cu un motiv ascuns.

– Domnule Bronson, nu am avut intenţia să fiu onctuoasă, i-a spus ea.

El i-a zîmbit.

– Sînt sigur că nu ai putea fi niciodată onctuoasă... indiferent ce vrea să însemne asta.

Două servitoare au sosit aducînd tăvi imense din argint şi au început să aranjeze masa pentru ceai. Servitoarea mai îndesată, care aşeza farfuriile cu sandvişuri şi biscuiţi părea tulburată şi tentată să chicotească. Cealaltă, cea mărunţică, s-a încurcat în şervete şi tacîmuri, aşezînd greşit ceştile. S-au chinuit amîndouă să aşeze ceainicul deasupra unei flăcări firave şi au fost cît pe ce să-l răstoarne. Deşi fetele aveau nevoie de cîteva îndrumări, chipul lui Holly a rămas ca o mască politicoasă.

Lipsa de pricepere a fetelor o surprindea. Un bărbat cu posibilităţile lui Bronson ar fi trebuit să aibă cei mai buni servitori. Un servitor bine pregătit era tăcut şi eficient, ştia să se piardă în decor. O cameristă nu trebuia să atragă niciodată atenţia asupra ei şi ar fi preferat să fie împuşcată pe loc decît să fie surprinsă chicotind în faţa unui musafir.

După ce ultimele pregătiri s-au încheiat şi servitoarele au ieşit, Holly a început să-şi desfacă nasturii mănuşilor şi să le scoată, trăgînd cu grijă de vîrful fiecărui deget. A făcut o pauză, simţind privirea lui Bronson aţintită asupra ei, după care l-a întrebat surîzătoare:

– Îmi dai voie? Şi a făcut un gest spre serviciul de ceai. El a dat imediat din cap iar privirile i s-au concentrat pe mîinile ei.

Ochii lui aveau o strălucire anume, care au făcut-o să se simtă de parcă şi-ar fi descheiat bluza, deşi gestul făcut era unul simplu – îşi scosese mănuşile. Nu era nimic neobişnuit să stea cu mîinile descoperite în faţa unui bărbat, şi totuşi felul în care o privea era ciudat de intim.

A clătit ceainicul doar ca să-l încălzească, a turnat apa într-un bol de porţelan, apoi a măsurat cu gesturi de expert frunzele de ceai şi a adăugat apă fierbinte. În timp ce se pregătea ceaiul, a aranjat cîteva sandvişuri şi cîţiva biscuiţi pe două farfurii, continuînd să facă conversaţie. Bronson o urmărea încîntat.

– Ai o colecţie impresionantă de portrete în bibliotecă, domnule Bronson.

– Sînt strămoşii altora, i-a răspuns sec. Ai mei nu erau genul care să pozeze pentru portret.

Holly auzise acelaşi lucru despre alţi bărbaţi care făcuseră avere peste noapte – că îşi atîrnau pe pereţi portrete ale străinilor, ca să dea impresia unei descendenţe ilustre. Dar Zachary Bronson era primul pe care îl auzise recunoscînd deschis acest lucru.

I-a întins o farfurioară şi un şervet.

– Locuieşti singur?

– Nu. Mama mea şi sora mea mai mică, Elizabeth, locuiesc împreună cu mine.

Holly devenise curioasă.

– Nu am auzit pînă acum pe nimeni pomenind ceva despre o soră.

Bronson a părut să-şi cîntărească cu grijă cuvintele.

– Am aşteptat momentul potrivit să o prezint în societate. Mă tem că... situaţia este de aşa natură... s-ar putea să-i fie dificil... Nu a fost învăţată să... S-a oprit, pentru că nu ştia cum să descrie acea ştiinţă complicată necesară tinerelor pentru a face faţă în societate.

– Înţeleg. Holly a dat din cap, încruntîndu-se uşor. Era într-adevăr foarte dificil pentru o fată care nu fusese instruită riguros în acest sens. Societatea se putea dovedi neiertătoare. Te-ai gîndit să o trimiţi la un pension, domnule Bronson? Dacă doreşti, îţi pot recomanda unul...

– Are douăzeci şi unu de ani, i-a răspuns scurt. Ar fi mult mai mare decît celelalte fete. Mi-a spus deja că „preferă să moară" decît să meargă la unul. Vrea să rămînă acasă.

– Bineînţeles. Holly a trecut ceaiul printr-o strecurătoare din argint, cu mînerul în formă de pasăre. Preferi ceaiul tare, domnule Bronson, sau îţi adaug puţină apă?

– Tare, te rog.

– O bucată de zahăr sau două?

– Trei. Fără lapte.

Holly i-a zîmbit.

– Se vede că-ţi plac dulciurile, domnule Bronson.

– Este ceva în neregulă cu asta?

– Nu, deloc, i-a răspuns cu blîndeţe Holly. Mă gîndeam doar că ai fi partenerul perfect pentru petrecerile date de fetiţa mea pentru păpuşile ei. Pentru Rose, trei bucăţi de zahăr sînt minimul necesar.

– O s-o rog într-o zi, poate, să mă servească şi pe mine.

Holly nu era prea sigură ce voia să spună, dar intimitatea pe care o sugerase, promisiunea unei familiarităţi

au făcut-o să se simtă stînjenită. Şi-a desprins privirea de la el şi s-a concentrat asupra ceainicului. I-a pregătit ceaiul lui Bronson, apoi pe al ei, adăugînd în ceaşcă o bucată de zahăr şi o porţie generoasă de lapte.

– Mama toarnă mai întîi laptele, a spus Bronson, privind-o.

– Poate că ar fi bine să-i sugerezi că şi-ar da mai bine seama de tăria ceaiului după culoare, atunci cînd laptele este adăugat la sfîrşit, i-a spus Holly. Aristocraţii au tendinţa să-i desconsidere pe cei care toarnă mai întîi laptele în ceaşcă. Este obiceiul guvernantelor şi servitoarelor...

– Adică a celor din aceeaşi categorie cu mine, a întrerupt-o el.

– Da. Holly s-a străduit să-l privească în ochi. Cei din clasa de sus a societăţii obişnuiesc să spună despre femeile care nu au o creştere aleasă că sînt din cele care „toarnă mai întîi laptele".

Indiferent cît de bune i-ar fi fost intenţiile, era o obrăznicie din partea ei să-i dea un astfel de sfat. Altul în locul lui s-ar fi simţit ofensat. Dar Bronson i-a acceptat fără probleme cuvintele:

– Îi voi spune mamei. Mulţumesc.

Holly s-a relaxat şi a întins mîna după un biscuit. Era delicat, dulce şi fraged.

– Este una din zilele bune ale bucătăresei, i-a spus după ce a luat prima muşcătură.

Bronson a rîs, profund, atrăgător.

– Slavă Domnului!

Conversaţia care a urmat a fost destinsă, prietenoasă, deşi lui Holly i se părea straniu să fie singură cu un bărbat

care nu-i era nici rudă, nici cunoştinţă apropiată. Orice reţinere a dispărut, înlocuită de fascinaţie. Zachary Bronson era un bărbat extraordinar, cu o ambiţie ieşită din comun. Prin comparaţie, ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoştea păreau nişte fiinţe slabe, fără vlagă.

A sorbit din ceai în timp ce îl asculta povestind despre ultima lui afacere, cea cu locomotive. I-a vorbit despre pompele care injectau apă fierbinte în boilere, despre norii de fum care se ridicau deasupra, în mers, despre numeroasele încercări făcute pentru a mări puterea. Cîndva, nu foarte departe, spunea el, locomotivele vor fi folosite pentru a transporta nu numai mărfuri, ci şi animale sau chiar pasageri iar căile ferate vor împînzi Anglia. Holly era sceptică dar şi fascinată în acelaşi timp. Era genul de subiect pe care un gentleman nu îl discuta cu o lady. Se presupunea că doamnele erau interesate doar de familie, societate şi religie. Era bucuroasă să discute şi despre altceva decît despre ultimele bîrfe, iar Bronson reuşea să-i explice aspectele tehnice pe înţelesul ei.

Zachary Bronson provenea dintr-o lume mult diferită de a ei, o lume a oamenilor de afaceri, a antreprenorilor şi inventatorilor... Era clar că nu se putea integra cu uşurinţă într-o aristocraţie greoaie, înţepenită în secole de tradiţii. Şi totuşi, era clar că el era hotărît să-şi găsească un loc acolo, şi Dumnezeu să-l ferească pe cel care i se va împotrivi!

Trebuia să fie epuizant să trăieşti alături de acest bărbat, şi-a spus Holly, întrebîndu-se cum făceau faţă mama şi sora lui acestei energii debordante. Avea o minte alertă, interesele lui erau diverse iar pofta lui de viaţă o uimea. Se

întreba dacă dormea vreodată. Nu se putea abţine să nu-l compare cu George, căruia îi plăceau plimbările lungi, adora să citească lîngă foc, în după-amiezile ploioase şi să-şi privească fiica jucîndu-se. Nu şi-l putea imagina pe Zachary Bronson stînd vreodată liniştit şi urmărind cu privirea un copil care se tîra de-a buşilea.

Cumva, discuţia a atins şi subiecte mai personale iar Holly s-a trezit povestindu-i despre viaţa ei ca văduvă, alături de familia lui George. De obicei, atunci cînd vorbea despre George cu vreun cunoscut, i se punea un nod în gît şi ochii i se umpleau de lacrimi. Bronson nu-l cunoscuse însă pe George, iar ei i se părea deodată mai uşor să discute cu un străin.

– George nu fusese niciodată bolnav, i-a spus ea. Nu a avut niciodată temperatură, nici măcar dureri de cap. Era întotdeauna sănătos şi în formă. Într-o zi a început însă să se plîngă de o stare de oboseală, de dureri în articulaţii şi de-atunci nu a mai putut mînca. Doctorii l-au diagnosticat cu febră tifoidă. Ştiam că era o boală foarte periculoasă, dar mulţi îi supravieţuiseră. Am încercat să mă autoconving că se va însănătoşi dacă este bine îngrijit şi dacă se va odihni. S-a uitat lung la ceaşca goală şi şi-a trecut degetele pe conturul ei delicat. Zi după zi, se stingea sub ochii mei. Curînd a ajuns să delireze. În două săptămîni s-a prăpădit.

– Îmi pare rău, i-a spus încet Bronson.

„Îmi pare rău", asta îi spunea toată lumea. Nici nu era altceva de spus. Dar în ochii lui întunecaţi era o strălucire de compătimire reală şi a simţit că el înţelegea cu adevărat cît de mare fusese pierderea.

Între ei s-a lăsat o lungă tăcere. Într-un tîrziu, Bronson a spus:

– Îţi place să locuieşti cu familia Taylor?

Ea a zîmbit slab.

– Nu se pune problema dacă îmi place sau nu. Este singura posibilitate pe care o am.

– Dar familia ta?

– Părinţii mei trebuie să le întreţină pe cele trei surori mai mici şi să încerce să le găsească soţii potriviţi. Nu vreau să le sporesc povara, întorcîndu-mă acasă, cu un copil. Iar locuind în casa familiei Taylor mă simt cumva mai aproape de George.

Bronson a strîns din buze la auzul acestor cuvinte. S-a uitat la ceaşca ei goală, s-a ridicat şi i-a întins mîna.

– Hai să ne plimbăm puţin.

Uimită de felul direct în care i se adresase, Holly l-a ascultat instinctiv, luîndu-l de mînă. Degetele li s-au atins iar căldura lui a şocat-o. I s-a pus un nod în gît. Bronson a ajutat-o să se ridice şi i-a petrecut braţul pe după al lui, conducînd-o dincolo de masa de ceai. O atinsese mult prea familiar – nici măcar fraţii lui George nu ar fi îndrăznit să-i atingă mîna, fără mănuşă.

În timp ce mergeau, Bronson şi-a ajustat pasul ca să meargă în acelaşi ritm cu ea. Holly era convinsă că nu i se întîmpla prea des să meargă atît de încet. Nu era genul de bărbat care să facă lucrurile pe îndelete.

Biblioteca se deschidea spre o imensă galerie de artă, privată, străjuită de geamuri mari care ofereau o imagine splendidă a grădinii. Galeria adăpostea o colecţie a maeş-

trilor: Tiţian, Rembrandt, Vermeer şi Botticelli, tablouri pline de culoare şi romantism.

– Cum, nimic de Leonardo da Vinci? a întrebat în glumă Holly, conştientă că se afla în faţa celei mai impresionante colecţii din Anglia.

Bronson s-a uitat la tablouri şi s-a încruntat, de parcă ar fi trebuit să-şi dea seama pînă atunci că-l scăpase din vedere pe da Vinci.

– Crezi că ar trebui să cumpăr unul?

– Nu, am glumit doar, s-a grăbit Holly să-i răspundă. Ai o colecţie minunată, domnule Bronson, şi mai mult decît completă. În plus, un da Vinci este imposibil de achiziţionat.

Dar Bronson se uita deja la un loc gol de pe perete, gîndindu-se mai mult ca sigur că acolo s-ar fi potrivit foarte bine un da Vinci.

Holly şi-a desprins mîna de braţul lui şi s-a întors cu faţa spre el.

– Domnule Bronson... vrei totuşi să-mi spui de ce m-ai invitat azi, aici?

Bronson contempla o statuetă din marmură, aşezată pe un piedestal. S-a apropiat şi a şters cu vîrful degetelor praful care se aşezase pe ea. A privit-o pieziş, pentru că ea se aşezase în dreptul ferestrei, în bătaia soarelui.

– Mi-ai fost descrisă drept o lady perfectă, i-a spus. Iar acum, că ne-am cunoscut, sînt cu totul de acord.

Holly a făcut ochii mari şi şi-a spus, plină de vinovăţie şi de nervozitate, că el nu ar mai fi spus acelaşi lucru dacă ar fi ştiut că ea era femeia care îi răspunsese cu atîta ardoare la săruturi, cu cîteva nopţi în urmă.

– Ai o reputaţie impecabilă, a continuat el, eşti bine primită peste tot, ai cunoştinţele şi influenţa de care am eu nevoie. Nevoie disperată. Aşa că aş vrea să te angajez... pe post de îndrumătoare în societate, dacă se poate numi aşa.

Holly se holba la el, uimită. I-au trebuit cîteva minute să-şi recapete glasul:

– Domnule, eu nu caut de lucru.

– Ştiu asta.

– Înţelegi atunci că sînt nevoită să refuz...

A oprit-o cu un gest.

– Ascultă-mă mai întîi.

Holly a dat din cap, din politeţe, deşi ştia foarte bine că nu-i va accepta oferta. Existau văduve care căutau de lucru, din cauza lipsurilor financiare, dar nu era cazul ei. Familia lui George nici nu ar fi vrut să audă, şi nici a ei. N-ar fi fost ca şi cum ar fi intrat în rîndurile clasei muncitoare, dar i-ar fi coborît mult statutul social. Iar să fie angajata lui Zachary Bronson, indiferent cît de bogat ar fi fost... era clar că nu va mai fi primită în anumite case.

– Trebuie să mă cizelez, a continuat Bronson. Trebuie să fac cunoştinţă cu anumiţi oameni. Ştiu că sînt considerat un arivist, şi asta şi sînt. Am ajuns foarte departe, de unul singur, dar acum am nevoie de ajutor. Iar Elizabeth trebuie să înveţe să fie... aşa ca tine. Învaţ-o să se comporte ca o adevărată doamnă. Doar aşa se va putea căsători suficient de bine.

– Domnule Bronson, a spus Holly căutîndu-şi cu grijă cuvintele în timp ce îşi aţintise privirea într-un punct dincolo de el. Sînt sincer flatată. Aş fi vrut să te pot ajuta. Sînt convinsă că vei găsi pe altcineva mai potrivit care...

– Nu vreau pe altcineva. Te vreau pe tine.

– Nu pot, domnule Bronson, i-a răspuns ea ferm. Trebuie să mă gîndesc şi la fiica mea. Trebuie să mă ocup de ea – este cea mai mare responsabilitate a mea.

– Da, trebuie să te gîndeşti şi la Rose. Bronson şi-a vîrît mîinile în buzunare şi şi-a reluat plimbarea. Nu ştiu cum s-o fac delicat, aşa că-ţi voi vorbi direct, lady Holland. Cum vezi viitorul fiicei tale? Vei dori să o trimiţi la şcoli scumpe... să călătorească pe continent... să aibă o dotă care să-i atragă peţitori. Numai că nu-i vei putea oferi nimic din toate astea, în condiţiile de faţă. Fără zestre, nu va reuşi să ia de soţ decît un bărbat din mica nobilime – cel mult. A făcut o pauză, după care a adăugat: dacă Rose ar avea o dotă consistentă, combinată cu faptul că provine dintr-o familie bună, şi-ar putea găsi un soţ aristocrat, aşa cum şi-ar fi dorit George.

Holly îl privea înmărmurită. Acum înţelegea cum reuşise Bronson să-şi înfrîngă oponenţii în afaceri. Nimic nu-l putea opri din drumul lui. Zachary Bronson se putea dovedi fără scrupule, nemilos, atunci cînd trebuia să-şi atingă scopul.

– Estimez că voi avea nevoie de ajutorul tău cam un an, i-a spus el. Am putea încheia un contract satisfăcător pentru ambele părţi. Dacă nu-ţi va conveni să lucrezi pentru mine – dacă pentru un motiv anume vei dori să punem capăt înţelegerii noastre – trebuie doar să spui şi vei putea pleca acasă cu jumătate din suma pe care ţi-o ofer.

– Şi la cît s-ar ridica această sumă? s-a trezit Holly întrebînd, cu mintea plină de gînduri agitate. Era foarte curioasă să afle cît valorau serviciile ei.

– Zece mii de lire. Pentru un an.

O sumă de cel puţin o mie de ori mai mare decît cîştiga o guvernantă. Era o adevărată avere, de ajuns pentru o dotă generoasă, o casă şi servitori. Gîndul că ar putea avea casa ei aproape că a ameţit-o. Dar ideea de a avea de-a face cu acest bărbat, reacţia familiei şi prietenilor ei...

– Nu, a spus, aproape înecîndu-se cu cuvîntul. Îmi pare rău, domnule Bronson. Oferta este foarte generoasă dar va trebui să găseşti pe altcineva.

El nu a părut deloc surprins de refuzul ei.

– Douăzeci de mii, atunci, i-a spus zîmbind. Haide, lady Holland. Nu-mi spune că de-abia aştepţi să te întorci în casa familiei Taylor şi să-ţi petreci restul vieţii ca pe ultimii trei ani. Eşti o femeie inteligentă – ai nevoie de mai mult, nu doar de lucru de mînă şi bîrfe.

Îi atinsese un punct vulnerabil. Viaţa alături de familia Taylor devenise monotonă, într-adevăr, iar gîndul că nu va mai depinde de ei... de nimeni... Holly a strîns din pumni.

Bronson şi-a lăsat întreaga greutate pe un picior, sprijinindu-l pe celălalt de o bancă.

– Trebuie doar să spui da şi voi înfiinţa un cont pe numele lui Rose. Va avea tot ce-şi va dori. Iar cînd se va mărita cu un nobil, îi voi face cadou de nuntă o trăsură cu patru cai.

Să-i accepte oferta era ca un salt în necunoscut. Iar dacă refuza, Holly ştia foarte bine ce fel de viaţă vor duce, ea şi Rose. Sigură, nu şi confortabilă. Dar s-ar fi bucurat de dragostea şi bunăvoinţa tuturor cunoscuţilor. Iar dacă spunea da, comentariile răutăcioase şi zvonurile ar fi apărut

imediat şi nu s-ar fi stins nici după cîţiva ani, poate niciodată. Dar ce viitor ar fi avut Rose! În sufletul ei se dădea o luptă, o anima un sentiment sălbatic, necugetat, o impulsivitate teribilă cu care se luptase de la moartea soţului ei.

A simţit brusc că pierdea lupta.

– O voi face, pentru treizeci de mii de lire sterline, a spus ea, iar vocea părea să-i fi aparţinut altcuiva.

Deşi Bronson nu şi-a schimbat expresia, i-a simţit satisfacţia imensă, asemănătoare cu cea a unui leu care îşi savura prada.

– Treizeci, a repetat el, de parcă suma i s-ar fi părut exorbitantă. Douăzeci de mii mi se par suficienţi pentru ce ai avea de făcut, nu crezi?

– Douăzeci de mii pentru Rose şi zece mii pentru mine, i-a răspuns ea, cu voce ceva mai sigură. Influenţa în societate este ca averea – odată ce ai risipit-o, nu e deloc uşor să o recapeţi. S-ar putea ca la sfîrşitul acestui an să nu mai rămînă mare lucru din reputaţia mea. Dacă îţi accept oferta, lumea va bîrfi pe seama mea, va răspîndi zvonuri. Ar putea chiar să insinueze că aş fi...

– Amanta mea, a continuat el fraza. Dar nu ar fi deloc adevărat, nu-i aşa?

Ea a roşit şi a continuat, grăbită:

– Nimeni nu poate stinge un zvon, odată ce a fost lansat. Tocmai de aceea respectabilitatea mea valorează zece mii de lire în plus. Şi... vreau să te ocupi tu de ei, să-i investeşti.

Bronson a ridicat o sprînceană.

– Vrei să-ţi administrez eu banii? a repetat el, mulţumit. Şi nu lordul Taylor?

Holly a clătinat din cap, gîndindu-se la William, care era foarte responsabil dar şi extrem de conservator în privinţa banilor. Ca şi majoritatea celor aflaţi în poziţia lui, William era mai degrabă preocupat să-şi păstreze averea în loc să o sporească.

– Aş prefera să te ocupi tu de ei, i-a spus. Cu o singură condiţie: să nu investeşti în ceva ce ar putea fi considerat imoral.

– Voi vedea ce pot face, i-a spus Bronson pe un ton grav, deşi ochii negri îi străluceau amuzaţi.

Holly a inspirat adînc.

– Eşti de acord cu suma de treizeci de mii? Iar dacă plec mai devreme, pot păstra jumătate?

– Ne-am înţeles. Totuşi, pentru banii pe care mi i-ai cerut în plus, îţi cer o favoare.

– Oh? a spus ea, temătoare.

– Vreau să locuieşti aici. Cu mine şi cu familia mea.

Holly îl privea uimită.

– N-aş putea face asta.

– Tu şi Rose veţi avea propriul apartament, o trăsură la dispoziţie şi libertatea de a pleca şi de a reveni la orice oră. Adu-ţi proprii servitori, dacă vrei. Le plătesc eu salariile pe întreg anul.

– Nu înţeleg de ce ar trebui să...

– Să-i înveţi pe nişte Bronsoni să se comporte ca şi cei din lumea bună nu este o treabă de patru ore pe zi. Cînd ne vei cunoaşte îmi vei da dreptate.

– Domnule Bronson, pur şi simplu nu pot să...

– Poţi obţine cele treizeci de mii de lire, lady Holland. Dar va trebui să pleci din casa familiei Taylor pentru asta.

– Aş prefera ceva mai puţini bani şi să nu trebuiască să locuiesc aici.

Bronson nu părea deloc tulburat de frămîntarea ei.

– Negocierile s-au încheiat, doamnă. Vei locui aici şi vei fi plătită cu treizeci de mii de lire. Altfel, înţelegerea noastră cade.

Holly începuse să tremure.

– Accept, atunci. Şi vreau ca trăsura şi caii promişi lui Rose să fie trecuţi în contract.

– Perfect. Bronson i-a întins mîna şi i-a strîns-o ferm. Ai mîna rece, i-a spus, reţinîndu-i degetele puţin mai mult decît ar fi trebuit. I-a zîmbit: eşti speriată?

O întrebase acelaşi lucru şi în seara în care o sărutase. Se simţea la fel ca atunci: copleşită, aşteptînd să se întîmple ceva extraordinar.

– Da, i-a răspuns şoptit. Brusc, mi s-a făcut frică – s-ar putea să nu fiu aşa cum am crezut, dintotdeauna.

– Totul va fi bine, i-a spus el cu blîndeţe.

– Nu-mi poţi promite asta.

– Pot. Îmi imaginez foarte bine care va fi reacţia familiei tale. Să nu-ţi pierzi curajul.

– Bineînţeles că nu, i-a spus cu un aer demn. Ai cuvîntul meu.

– Bine, i-a şoptit el iar în ochi i-a strălucit victoria.

Trăsura lui Holly se îndepărta pe alee, strălucind în bătaia soarelui. Zachary a dat perdeaua deoparte şi a

privit-o pînă cînd a dispărut în stradă. Simţea aceeaşi energie debordantă ca atunci cînd încheia o afacere în avantajul lui. Lady Holland Taylor urma să locuiască sub acoperişul lui, împreună cu fiica ei. Era o situaţie pe care nimeni nu ar fi crezut-o, nici măcar el.

Ce avea ea oare de-l tulbura atît? Se simţise excitat şi fascinat încă din clipa în care ea intrase în încăpere, aşa cum nu mai fusese niciodată în prezenţa unei femei. Clipa aceea, în care ea îşi scosese mănuşile, dezvelindu-şi mîinile albe, delicate, îi păruse mai erotică decît oricare alta.

Cunoscuse multe femei, frumoase şi talentate, le avusese sau nu în patul lui. Nu-şi imagina cum de văduva aceasta minionă putea avea un asemenea efect asupra lui. Era o lady, dar îi lipseau aerele şi pretenţiile pe care le văzuse la alte femei din aceeaşi clasă socială cu ea. Îi plăcuse felul direct, prietenos în care îi vorbise, ca şi cum ar fi fost egali. Era o prezenţă luminoasă, caldă şi mult prea rafinată pentru unul de teapa lui.

Tulburat, Zachary a strîns din pumni, în buzunarele pantalonilor. Se învîrtea prin bibliotecă, privind absent la colecţia nepreţuită de volume şi de opere de artă pe care reuşise să o adune. Încă de copil simţise o nevoie copleşitoare să reuşească, să cucerească. Asta îl îndemna să muncească pînă la ore tîrzii din noapte, să comploteze, să facă planuri, în timp ce ceilalţi dormeau. Întotdeauna mai era ceva de dobîndit, ceva de construit, un ultim munte de escaladat, după care probabil că urma să fie fericit. Dar nu era niciodată.

Cumva, în prezenţa lui Holly Taylor, se simţea ca un bărbat obişnuit, un bărbat care putea să se relaxeze, să se simtă bine. În timpul orei în care îl vizitase agresivitatea lui obişnuită dispăruse. Se simţise aproape... mulţumit. Nu i se mai întîmplase aşa ceva pînă atunci. Nu putea să treacă cu vederea sentimentul, îşi dorea mai mult. Tînjea după prezenţa lui Holly în casa lui.

Şi în patul lui. Şi-a amintit momentul exact în care îşi dăduse seama că el era bărbatul care o sărutase şi a zîmbit. Se făcuse roşie ca focul şi începuse să tremure. Pentru o clipă, Zachary se temuse că va leşina. Ar fi vrut să fie aşa – ar fi avut o scuză să o ţină din nou în braţe. Dar ea îşi recăpătase imediat stăpînirea de sine şi păstrase tăcerea, sperînd ca el să nu o fi recunoscut.

Şi totuşi nu ştia de ce îl stîrnea aşa.

Avea o inocenţă pe care nu o aveau de obicei femeile măritate, ca şi cum nu ar fi putut recunoaşte un păcat sau un comportament depravat nici dacă acestea s-ar fi aflat în faţa ochilor ei.

Cînd o sărutase a doua oară, ea izbucnise în plîns, iar acum el înţelegea de ce. Era sigur că ea nu mai fusese sărutată sau mîngîiată de vreun bărbat, de la moartea soţului ei. Într-o bună zi, şi-a spus el, ea va plînge din nou în braţele lui. Dar de data aceasta va fi de plăcere, nu din cauza durerii.

Patru

Holly şi-a reproşat tot drumul impulsivitatea de care dăduse dovadă. În timp ce trăsura se hurducăia pe străzile denivelate ale Londrei, a hotărît că-i va scrie un bilet domnului Bronson, de îndată ce va ajunge acasă. Îi va explica că a luat o hotărîre pripită şi că nu era în interesul ei – iar al lui Rose, cu atît mai puţin – să-şi schimbe viaţa atît de radical. Unde-i fusese oare capul cînd acceptase să lucreze pentru o familie pe care nu o cunoştea, o familie care era în mod evident inferioară ei? Iar bărbatul acesta era binecunoscut pentru lipsa de scrupule. *Cred că am înnebunit*, şi-a spus.

Şi totuşi nu-şi dorea cu ardoare să se reîntoarcă la viaţa monotonă din ultimii trei ani. Căminul tihnit care i se păruse pînă atunci un rai semăna acum cu o închisoare, iar membrii familiei Taylor erau gardienii ei, blînzi şi bine-intenţionaţi. Ştia că era nedrept din partea ei să gîndească astfel.

Totul va fi bine, îi şoptise domnul Bronson chiar înainte de a părăsi domeniul său. Ştiuse că-şi va regreta decizia, că pînă şi averea pe care i-o oferise nu va fi suficientă ca să o facă să lucreze pentru el, dacă nu...

Dacă nu ar fi existat în ea o doză de sălbăticie, de nesăbuinţă, care să o facă să-şi dorească să se arunce în

necunoscut. Adevărul era că dorea să le ia pe Rose şi pe Maude şi să plece din casa familiei Taylor. Voia să părăsească drumul previzibil pe care păşise pînă atunci.

Care era cel mai rău lucru care i se putea întîmpla? Putea cunoaşte oprobiul societăţii... Ei bine, chiar conta asta? Singura persoană a cărui părere conta pentru ea murise. O îngrijora, bineînţeles, reacţia familiei lui George, dar va insista că nu mai dorea să fie o povară pentru ei. Trebuia să se gîndească şi la Rose, dar Holly ştia că va reuşi să-i prezinte totul ca pe o aventură. Iar Rose va avea într-o bună zi o dotă frumuşică şi va fi o partidă pentru orice aristocrat.

Holly a gemut şi şi-a ascuns faţa în palme, ştiind că-şi va ţine promisiunea făcută lui Zachary Bronson. Totul se rezuma la un singur lucru – îşi dorea să lucreze pentru el.

Deşi toată lumea din casă, inclusiv servitorii, era curioasă să ştie cum decursese întîlnirea cu Zachary Bronson, Holly nu a vorbit prea multe. Ca răspuns la avalanşa de întrebări, le-a spus doar că Bronson fusese un gentleman, că avea o casă impresionantă şi că purtaseră o discuţie plăcută. Nu şi-a anunţat imediat intenţia de a pleca, ci a hotărît că era mai bine să le dea vestea mai întîi fraţilor lui George şi să-i lase pe ei să anunţe restul familiei. După cină, i-a rugat pe William şi pe Thomas să vină în bibliotecă. Au încuviinţat amîndoi, imediat, surprinşi de rugămintea ei neaşteptată.

Fraţii au fost serviţi cu cîte un pahar de vin de Porto iar ei i s-a adus ceaiul. Holly s-a aşezat în fotoliul de piele de lîngă foc. Thomas s-a aşezat pe scaunul de lîngă ea iar William a rămas în picioare, cu cotul sprijinit de poliţa şemineului.

– Ei bine, Holly i-a spus William pe un ton plin de blîndeţe, spune-ne odată. Ce a vrut Bronson de la tine, pentru numele lui Dumnezeu? Ai păstrat destul timp suspansul.

Se afla în faţa celor doi bărbaţi care semănau izbitor cu soţul ei, care aveau aceiaşi ochi albaştri în care se citea curiozitatea. Ceaşca îi tremura în mînă, pe farfuriuţă. Deodată, era bucuroasă că nu va mai locui aici. Poate că-i va fi mai bine, mai uşor, dacă nu va mai fi înconjurată de atîtea lucruri care să-i amintească de George. *Iartă-mă, dragul meu,* şi-a spus, întrebîndu-se dacă George o privea în clipa aceea.

Cu răbdare, atentă să nu pară nesigură, Holly le-a explicat că Bronson dorea să o angajeze ca îndrumător pentru familia lui, pentru un an.

Cei doi fraţi au privit-o surprinşi cîteva clipe, apoi Thomas a izbucnit în rîs.

– Cred şi eu că vrea să te angajeze, i-a spus printre hohotele de rîs. Şi s-a gîndit la familia noastră – la soţia lui George, nici mai mult, nici mai puţin! Sper că i-ai spus maimuţoiului aceluia arogant că ai lucruri mai bune de făcut decît să-l înveţi pe el să se poarte în societate. Abia aştept să le povestesc băieţilor despre...

– Cît ţi-a oferit? a întrebat William, care nu împărtăşea amuzamentul fratelui său. Era mai în vîrstă şi mai intuitiv şi citise ceva pe chipul lui Holly, ceva care îl îngrijora.

– O avere, i-a răspuns Holly încet.

– Cinci mii? Zece? a insistat William, aşezînd paharul pe poliţă şi întorcîndu-se cu faţa spre ea.

Holly a clătinat din cap, refuzînd să spună o sumă.

– *Peste* zece mii? a întrebat William, neîncrezător. I-ai spus, sper, că nu poţi fi cumpărată.

– I-am spus... Holly a făcut o pauză şi a luat o înghiţitură de ceai, după care a pus ceaşca pe măsuţa din apropiere. Şi-a încrucişat mîinile în poală şi a vorbit, fără să se uite la vreunul dintre fraţii lui George. Am locuit aici trei ani şi ştiţi că mi-am făcut mereu griji că sînt o povară...

– Nu eşti o povară, a întrerupt-o William cu blîndeţe. Ţi-am spus asta de o mie de ori.

– Da, şi vă apreciez generozitatea mai presus de cuvinte. Totuşi...

A făcut o pauză, căutînd cuvintele potrivite. Cei doi o priveau neîncrezători, ştiind ce urma să spună.

– Nu, a zis încet William. Să nu-mi spui că te gîndeşti la oferta lui.

Holly şi-a dres glasul.

– Am acceptat-o deja.

– Dumnezeule! a exclamat William. N-ai auzit ce spunea aseară lordul Avery despre el? Este un lup, Holly. Iar tu eşti ca un miel neajutorat. A avut drept pradă oameni mai versaţi ca tine, oameni de lume. Dacă nu te gîndeşti la tine, gîndeşte-te măcar la fiica ta – instinctul tău matern nu-ţi spune să o protejezi?

– Dar mă gîndesc la Rose, i-a răspuns hotărîtă Holly. Numai ea mi-a mai rămas de la George. Doar la ea mă gîndesc.

– Şi noi simţim la fel. Ar fi o cruzime, un păcat să o smulgi din sînul familiei ei.

– Voi aveţi soţii şi copii de care trebuie să vă ocupaţi. Eu nu am soţ. Nu mă pot întreţine singură. Şi nu vreau să depind toată viaţa de voi.

William arăta de parcă l-ar fi lovit cu ceva.

– A fost într-atît atît de groaznic să locuieşti aici? Nu mi-am dat seama că putem fi o companie atît de neplăcută.

– Ştii bine că nu este adevărat. N-am vrut să spun... Holly a oftat. Vă voi fi mereu recunoscătoare pentru că m-aţi adăpostit dar... trebuie să mă gîndesc la viitor. S-a uitat spre Thomas, care rămăsese aşezat lîngă ea. Sperase într-un aliat, dar era evident că Thomas era întru totul de acord cu fratele lui.

– Nu pot să cred că se întîmplă asta, a spus Thomas. În voce nu i se citea furie, ci doar îngrijorare. Holly, spune-mi cum putem pune capăt poveştii. Spune-mi ce anume te-a determinat să accepţi oferta lui Bronson. Ştiu că nu este vorba de bani. Nu eşti genul care să-şi piardă capul cînd vine vorba de ei. A fost cineva din familie? A spus ceva, a făcut ceva care te-a ofensat? Te-a făcut să simţi că nu ai fi binevenită aici?

– Nu, a spus imediat Holly, simţindu-se îngrozitor de vinovată. Dragul meu Thomas, nu cred că aş fi supravieţuit morţii lui George fără ajutorul vostru. Numai că în ultima vreme...

– Bronson va dori mai mult de la tine decît nişte lecţii de etichetă, a întrerupt-o cu răceală Thomas. Sper că-ţi dai seama de asta.

Holly i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

– Mi se pare o remarcă foarte nepotrivită, William.

– Trebuie să ştii la ce să te aştepţi, dacă te hotărăşti să locuieşti în casa unui bărbat care este departe de a fi un gentleman. Vei fi la bunul lui plac iar dorinţa ta de a avea bani te va împinge să faci lucruri pe care acum nici nu ţi le imaginezi.

– Nu sînt un copil.

– Nu, eşti o văduvă tînără care în ultimii trei ani a fost lipsită de atenţiile unui bărbat, i-a spus direct William, făcînd-o să scoată un sunet de uimire. Eşti foarte vulnerabilă şi nu poţi fi lăsată să iei singură o hotărîre atît de importantă. Dacă vrei bani, vom găsi o cale să-ţi sporim veniturile. Îţi voi investi banii în ceva care să-ţi aducă o dobîndă mai mare. Dar nu-ţi voi permite să accepţi un şiling de la un ticălos lipsit de scrupule ca Bronson.

– Este de ajuns, William, a intervenit Thomas. Are nevoie de înţelegere, iar tu nu faci altceva decît să o timorezi...

– Nu-i nimic, Thomas, i-a spus Holly, calmă. Ar fi vrut să le permită fraţilor lui George să ia hotărîri în numele ei, dar îşi amintea de provocarea din privirea lui Zachary Bronson şi de îndemnul lui de a nu-şi pierde curajul. Înţeleg că pe William îl preocupă binele meu. Nu vrea să fac o greşeală. De la moartea lui George, m-am bucurat de protecţia voastră, a amîndurora. Şi vă voi fi mereu recunoscătoare. Dar a venit clipa să ies de sub aripa voastră ocrotitoare. Vreau să aleg singură. Vreau chiar să fac cîteva greşeli.

– Nu înțeleg, i-a spus încet Thomas. De ce faci asta, Holly? Nu am crezut că banii sînt atît de importanți pentru tine.

Înainte ca Holly să apuce să-i răspundă s-a auzit vocea rece a lui William:

– Este pentru prima oară că mă bucur că fratele meu nu mai este. Că nu vede ce se petrece cu tine.

Holly a pălit, șocată. Se așteptase să se simtă rănită de cuvintele lui, dar era ca amorțită. S-a ridicat în picioare, nesigură și s-a îndepărtat de cei doi.

– Nu are rost să mai discutăm, a spus ea. Am luat o hotărîre. Plec într-o săptămînă. Aș vrea să o iau cu mine pe Maude, dacă se poate.

– Vei trăi cu Bronson, a spus William. Acum înțeleg exact despre ce este vorba. Da, ia-o cu tine pe Maude, dacă asta dorești. Dar cum rămîne cu Rose? Te vei descotorosi de ea la fel de ușor ca de memoria fratelui meu și o vei lăsa în grija noastră? Sau o vei lua cu tine, să vadă cum devii amanta unui bogătaș?

Nimeni nu o mai insultase așa. Ar fi fost destul de rău să audă acele cuvinte de la un străin, dar să vină din partea fratelui lui George era de neîndurat. Forțîndu-se să nu plîngă, Holly s-a îndreptat spre ușă.

– N-aș părăsi-o niciodată pe Rose, a spus peste umăr, iar vocea i-a tremurat, doar puțin.

I-a auzit pe cei doi certîndu-se după plecarea ei, Thomas acuzîndu-l pe William de cruzime iar William răspunzîndu-i pe un ton plin de furie. Ce ar fi vrut George

să facă? s-a întrebat Holly și a știut imediat și răspunsul. Ar fi vrut ca ea să rămînă în casa familiei lui.

Holly s-a oprit în fața ferestrei care dădea spre o curte mică. Pervazul era plin de zgîrieturi. Un servitor îi povestise cîndva că George se juca cu soldățeii de plumb chiar acolo, la fereastra aceea. Își imagina mîinile mici, de copil, mînuind figurinele pictate, aceleași mîini care, mai tîrziu, o mîngîiaseră pe ea.

Îmi pare rău, dragul meu, a șoptit ea. După ce va trece un an voi trăi exact așa cum ai fi vrut tu. Iar lui Rose nu-i va mai lipsi nimic. Să treacă anul și apoi îmi voi ține toate promisiunile față de tine.

Cinci

Lady Holly a coborît din trăsură, ajutată de un lacheu. Zachary o urmărea cu privirea, simțind un fior de plăcere. Venise în sfîrșit. Nu se mai sătura să o privească. Era o apariție perfectă: cu mîinile ei mici, acoperite de mănuși, părul închis la culoare, strălucind sub pălăria cu boruri mici și voaletă. Zachary se simțea tentat să-i răvășească părul și să-i desfacă nasturii minusculi ai rochiei de culoarea ciocolatei.

Altă rochie maro, și-a spus Zachary, încruntîndu-se. Era un semn că ea continua să țină doliu – de semi-doliu, așa se chemau rochiile acelea austere – iar gîndul îl tulbura. Nu mai cunoscuse pînă atunci o femeie care să fie atît de îndurerată de moartea soțului, un timp atît de îndelungat. Chiar și mama lui, care îl iubise cu adevărat pe tatăl lui, renunțase la rochiile cernite după un an, iar Zachary nu o condamnase nici o clipă. O femeie nu trebuia să-și îngroape nevoile și instinctele odată cu soțul ei, chiar dacă societatea pretindea contrariul.

Văduvele extrem de devotate erau foarte admirate, ținute pe un piedestal, ca un exemplu demn de urmat. Lady Holly nu se agăța de doliul ei doar ca să fie admirată de

ceilalți. Își plîngea sincer soțul. Zachary se întreba ce fel de bărbat putuse să inspire un asemenea devotament. Lordul George Taylor fusese fără îndoială un gentleman. Un aristocrat, un om bine crescut, onorabil. Cineva total diferit de el, și-a spus cu amărăciune Zachary.

O servitoare și un copil au coborît la rîndul lor din trăsură, iar Zachary și-a concentrat atenția asupra fetiței. A zîmbit. Rose era replica în miniatură a mamei ei, avea aceleași trăsături frumoase și cîrlionți negri adunați în vîrful capului, prinși cu o panglică albastră. Rose părea puțin speriată. Ținea ceva strîns în brațe și se uita în jur, la casa grandioasă.

Zachary știa că cel mai potrivit ar fi fost să o primească pe lady Holly în salon, sau poate în holul de la intrare. În nici un caz nu trebuia să le întîmpine afară, pe trepte. La naiba, și-a spus și a ieșit afară, știind că lady Holly îi va atrage imediat atenția, dacă făcea un *faux pas*.

S-a apropiat de Holly, auzind-o cum îi dădea instrucțiuni lacheului care îi descărca valizele și cuferele. L-a privit pe Zachary și a zîmbit:

– Bună dimineața, domnule Bronson.

El a făcut o plecăciune și a privit-o atent. Era palidă și trasă la față, semn că nu dormise de cîteva nopți. A înțeles imediat că rudele ei îi făcuseră viața un iad.

– Atît de rău a fost? a întrebat-o încet. Au încercat probabil să te convingă că sînt diavolul în persoană.

– Chiar ar fi preferat să lucrez pentru diavol, i-a răspuns iar el a izbucnit în rîs.

– Voi încerca să nu te corup foarte tare, doamnă.

Holly a atins uşor umărul copilei, îndemnînd-o să facă un pas înainte.

– Ea este fiica mea, Rose, a spus iar în voce i se citea mîndria.

Zachary a făcut o plecăciune iar fetiţa i-a răspuns cu o alta, impecabilă. I-a vorbit fără să-şi dezlipească ochii de la chipul lui:

– Eşti domnul Bronson? Am venit să te învăţăm bunele maniere.

Zachary i-a zîmbit lui Holly.

– Nici nu mi-am imaginat că voi primi două la preţ de una.

Rose şi-a luat mama de mînă, temătoare.

– Aici vom locui, mamă? Voi avea şi eu o cameră a mea?

Zachary s-a lăsat în jos şi s-a uitat în ochii ei, zîmbind:

– Cred că ţi s-a pregătit deja camera. Este chiar lîngă cea a mamei tale. Privirea i-a coborît pe obiectele strălucitoare pe care fetiţa le ţinea în palmă. Ce ai acolo? a întrebat-o.

– Este şnurul meu cu nasturi. Copila a dat drumul şnurului, dînd la iveală o mulţime de nasturi... nasturi pictaţi cu flori sau fluturi, unul din sticlă neagră, alţi cîţiva din email. Acesta este nasturele meu parfumat, i-a spus mîndră, arătîndu-i un nasture îmbrăcat în catifea neagră. L-a dus la nas şi a inspirat adînc. Mama îmi pune parfum de-al ei pe el, ca să miroasă frumos.

L-a întins spre el, iar Zachary a recunoscut imediat aroma uşor florală.

– Da, a spus încet, ridicîndu-şi privirea spre lady Holly, care roşise. Miroase exact ca mama ta.

– Rose, i-a spus mama, care părea tulburată. Să mergem. Doamnele nu stau de vorbă în stradă.

– Nasturi din aceştia nu am, i-a spus Rose lui Zachary, ignorînd cuvintele mamei ei şi privind lung la unul dintre nasturi mari, aurii, de la haina lui.

Privind în direcţia degetului copilei, Zachary a văzut o scenă de vînătoare în miniatură, gravată pe primul nasture de sus. Nu-i privise niciodată cu atenţie, aşa că nu observase pînă atunci.

– Aş dori să am onoarea să-ţi îmbogăţesc colecţia, domnişoară Rose, a spus. A scos din buzunar un briceag din argint, a tăiat aţa cu care era cusut nasturele şi i l-a întins fetiţei încîntate.

– Oh, mulţumesc, domnule Bronson, a exclamat Rose. Mulţumesc! Şi s-a grăbit să-l pună pe şnur, înainte ca mama să apuce să obiecteze.

– Domnule Bronson, a izbucnit Holly, un gentleman nu flutură arme în prezenţa doamnelor sau a copiilor...

– Nu este o armă. Cu un gest nonşalant, a pus briceagul înapoi în buzunar şi s-a ridicat. Este o unealtă.

– Chiar şi aşa, nu este... Holly s-a întrerupt, văzînd ce făcea fiica ei. Rose, trebuie să-i înapoiezi imediat nasturele domnului Bronson. Este mult prea frumos şi prea scump pentru colecţia ta.

– Dar el mi l-a dat, a protestat Rose iar degetele ei micuţe se străduiau frenetic să înnoade şnurul.

– Rose, insist să...

– Las-o să-l păstreze, i-a spus Zachary, amuzîndu-se de tulburarea ei. E doar un nasture, doamnă.

– Pare să fie din aur masiv şi să facă parte dintr-un set...

– Să intrăm, a întrerupt-o el, oferindu-i braţul. Mama şi sora mea aşteaptă înăuntru.

Lady Holly l-a luat de braţ, încruntată.

– Domnule Bronson, i-a spus pe un ton acid, m-am străduit mult ca fiica mea să nu fie o rîzgîiată. De aceea...

– Ţi-a reuşit, i-a spus el, urcînd treptele de la intrare, urmaţi de servitoare şi de Rose. Fiica ta este încîntătoare.

– Mulţumesc. Nu doresc însă ca Rose să se molipsească de stilul tău extravagant de viaţă. Şi vreau ca ea să mă asculte. Trebuie să ducă aceeaşi viaţă disciplinată, bine-orînduită, aşa ca aceea pe care a dus-o în casa familiei Taylor.

– Bineînţeles, i-a răspuns el imediat, încercînd să pară umil, în timp ce nasturele lui, atîrnat de şnur, se tîra pe jos în urma lui Rose.

Holly nu a reuşit să se liniştească nici cînd au intrat, pentru că atunci a văzut din nou toată acea opulenţă imposibilă. *Dumnezeule,* şi-a spus uşor îngrijorată, *cum poate trăi aşa un om obişnuit?* S-a uitat peste umăr la Maude, care se uita buimacă la coloanele placate cu aur, înalte de două etaje şi la candelabrele imense care răspîndeau sclipiri de jur-împrejur.

– Auzi, mamă? a exclamat Rose, începînd să scoate diferite sunete. Auzi ecoul?

– Şşt, Rose. Holly s-a uitat la domnul Bronson, care părea amuzat de isprava fetiţei.

Şi-a făcut apariţia o femeie solidă, de vreo patruzeci de ani. Era doamna Burney, menajera. Maude a însoţit-o pe

scara în stil baroc spre camerele de la etaj, unde trebuia să supravegheze despachetarea cuferelor.

Holly a ţinut-o pe Rose aproape cît timp au străbătut şirul camerelor de primire. Au intrat într-un salon decorat cu catifea verde, lambriuri aurite şi mobilă franţuzească, aurită la rîndul ei. Erau aşteptaţi de două femei care s-au ridicat imediat în picioare, încordate. Cea mai tînără, o fată izbitor de atrăgătoare cu un păr bogat, creţ, adunat în creştetul capului, a făcut un pas înainte.

– Bun-venit, lady Holland, i-a spus zîmbind larg, deşi o măsura neliniştită din priviri.

– Ea este sora mea, Elizabeth, a murmurat Bronson.

– Nu mi-a venit să cred cînd Zach ne-a spus că ai acceptat să locuieşti aici, cu noi. Ai dat dovadă de mult curaj. Vom încerca să nu-ţi dăm mari bătăi de cap.

– Nu este nici o problemă, i-a răspuns Holly, care a plăcut-o pe loc pe sora lui Bronson. Sper să vă pot fi de ajutor, să vă ofer sfaturile de care aveţi nevoie..

– Oh, avem nevoie de o mulţime de sfaturi, a asigurat-o rîzînd Elizabeth.

Bronson semăna mult cu sora lui mai mică. Aveau acelaşi păr întunecat, ochi strălucitori şi zîmbet cuceritor. Emanau amîndoi energie, ca şi cum creierul deosebit de activ şi buna lor condiţie fizică nu-i lăsau să se relaxeze nici o secundă.

Lui Elizabeth nu i-ar fi fost deloc greu să-şi găsească peţitori, şi-a spus Holly. Dar ei îi trebuia un bărbat puternic, pentru că acea combinaţie între averea fratelui şi spiritul ei robust îi putea intimida pe mulţi.

– Singurul motiv pentru care Zach doreşte să mă mai „lustruiesc" este ca să-i fie lui mai uşor să-mi găsească un soţ din rîndul aristocraţilor, i-a spus direct. Vreau însă să te avertizez că ideea mea de partidă bună diferă mult de cea a fratelui meu.

– Am auzit deja versiunea lui legată de acest subiect, aşa că sînt înclinată să-ţi dau dreptate, domnişoară Bronson.

Fata a rîs, încîntată.

– Te plac cu adevărat, doamnă, a exclamat şi şi-a îndreptat apoi atenţia spre copila care aştepta răbdătoare lîngă mama ei. Tu trebuie să fii Rose. Tonul i s-a îmblînzit cînd a adăugat: cred că eşti cea mai frumoasă fetiţă din cîte am văzut vreodată.

– Şi tu eşti drăguţă, ca o ţigancă, i-a spus cu francheţe Rose.

– Rose, a spus Holly, dojenitor, temîndu-se că Rose va fi deranjată de remarcă, dar tînăra a izbucnit în rîs.

– Eşti tare dulce, a exclamat ea îngenunchind să-i admire şnurul cu nasturi.

În timp ce Rose îi arăta minunile pe care le strînsese, Holly a privit spre cealaltă femeie din încăpere, care arăta de parcă-i venea să intre în pămînt. Era mama lui Bronson, şi-a spus, simţind brusc simpatie pentru femeia care a părut foarte stînjenită atunci cînd fiul ei a făcut prezentările.

Era evident că doamna Paula Bronson fusese cîndva o femeie frumoasă, dar anii de muncă grea şi de griji îşi lăsaseră amprenta. Părul strîns la spate, care fusese negru cîndva, era acum grizonant. Avea însă o osatură frumoasă, care se păstrase, şi ochi calzi, de un cafeniu catifelat.

Copleşită de timiditate, Paula a reuşit să-i şoptească vreo cîteva cuvinte de bun-venit.

– Doamnă, a spus ea, forţîndu-se să-i întîlnească privirea lui Holly, fiul meu are un fel anume de a... de a-i determina pe oameni să facă lucruri contra voinţei lor. Sper că nu este şi cazul vostru.

– Mamă, a şoptit Zachary, cu ochii strălucind amuzaţi. O spui de parcă aş fi tîrît-o pînă aici în lanţuri pe lady Holland. Iar eu nu oblig pe nimeni să facă nimic împotriva voinţei. Le dau întotdeauna de ales.

Holly i-a aruncat o privire sceptică şi s-a apropiat de Paula.

– Doamnă Bronson, a spus cu căldură, luînd mîna femeii şi strîngînd-o uşor. Te asigur că am dorit să mă aflu aici. Îmi face mare plăcere ideea de a vă fi utilă. În ultimii trei ani am ţinut doliu şi... A făcut o pauză, căutînd cuvintele potrivite, iar Rose a intervenit imediat.

– Papa nu a venit aici cu noi pentru că este în cer. Nu-i aşa, mamă?

Au tăcut cu toţii. Holly s-a uitat la Zachary Bronson, dar acesta nu şi-a schimbat deloc expresia.

– Aşa este, draga mea, i-a răspuns cu blîndeţe fiicei ei. A încercat să găsească ceva de spus, ca să risipească momentele de stînjeneală, dar cu cît tăcerea se prelungea, cu atît mai greu părea de rupt. Nu-şi putea impune să nu se gîndească la faptul că nu s-ar fi aflat în acea postură dacă George ar fi trăit. N-ar fi venit să locuiască în casa unor străini, n-ar fi acceptat să lucreze pentru un bărbat ca Zachary Bronson.

Elizabeth a spart tăcerea, zîmbind forțat:

– Rose, hai să mergem sus, să-ți arăt noua ta cameră. Știai că fratele meu a cumpărat un întreg magazin de jucării, doar pentru tine? Păpuși, cărți, și cea mai mare casă de păpuși din cîte am văzut vreodată.

Fetița a exclamat de încîntare și a urmat-o imediat. Holly s-a uitat dezaprobator la Zachary Bronson:

– Un întreg magazin de jucării?

– Nu e chiar așa, a spus imediat Bronson. Elizabeth exagerează. A avertizat-o din priviri pe Paula: nu-i așa, mamă?

– Ei bine, a spus Paula nesigură, de fapt...

– Sînt sigur că lady Holland dorește să facă turul casei, pînă ce îi vor fi despachetate lucrurile, a întrerupt-o imediat Zachary. Ce-ar fi să o conduci tu?

Copleșită de timiditate, doamna Bronson a murmurat ceva și s-a grăbit să iasă, lăsîndu-i singuri în salon.

Față în față cu Holly, care îl privea dezaprobator, Zachary și-a vîrît mîinile în buzunare și a început să bată cu pantoful în podea, nerăbdător.

– Ce rău vezi într-o jucărie-două? a spus pe un ton care se dorea rezonabil. Camera ei era la fel de veselă ca o celulă dintr-o temniță. M-am gîndit că o păpușă și cîteva cărți vor face locul mai plăcut și...

– Pentru început, l-a întrerupt Holly, mă îndoiesc că vreuna din încăperile acestei case poate fi asemănată cu o temniță. În al doilea rînd... nu vreau ca fiica mea să fie răsfățată, copleșită și influențată de gustul tău pentru excese.

– Bine, s-a strîmbat el. O să scap de blestematele de jucării, atunci.

– Te rog să nu vorbești urît în prezența mea, i-a spus Holly și a oftat. Cum să mai scot acum jucăriile din cameră, după ce le-a văzut Rose? Nu știi prea multe despre copii, nu-i așa?

– Nu, i-a răspuns el scurt. Știu doar cum să-i mituiesc.

Holly a clătinat din cap, senzația de neplăcere fiind înlocuită de amuzament.

– Nu este nevoie să o mituiești pe Rose – sau pe mine. Îți dau cuvîntul meu de onoare că voi respecta înțelegerea noastră. Și te rog să nu mai bați din picior... este o dovadă de proastă creștere.

Bătaia din picior a încetat imediat iar Bronson i-a aruncat o privire ironică.

– Ce altceva mai dorești să schimbi la mine?

– Ar fi cîte ceva. Holly a ezitat atunci cînd privirile li s-au întîlnit. I se părea ciudat să-i dea sfaturi unui bărbat ca el, puternic și impozant. Și totuși, pentru asta fusese angajată, așa că trebuia să achite de sarcina ei. Nu trebuie să stai niciodată cu mîinile în buzunare.

– De ce? a întrebat-o, scoțîndu-le imediat.

Ea s-a încruntat, gînditoare.

– Bănuiesc că sugerează că ai avea ceva de ascuns.

– Poate că am. A continuat să o fixeze cu privirea în timp ce se apropia de ea.

– Mi s-a atras întotdeauna atenția asupra posturii, i-a spus Holly. Domnii și doamnele trebuie să fie atenți la ținută. Încearcă să nu ridici niciodată din umeri, să nu te sprijini doar pe un picior și să-ți reduci la minim gesturile.

– Acum înțeleg de ce aristocrații sînt rigizi ca niște cadavre, a murmurat Bronson.

Înăbușindu-și rîsul, Holly l-a privit grav.

– Fă o plecăciune în fața mea, te rog. Cînd ne-ai întîmpinat, ceva mai devreme, mi s-a părut că...

Bronson s-a uitat spre ușă, asigurîndu-se că nu-i vedea nimeni.

– Ce-ar fi să începem mîine lecțiile? Sînt sigur că vrei să despachetezi, să te familiarizezi cu casa...

– Nu-i niciodată un timp mai potrivit decît prezentul, l-a asigurat ea. Fă o plecăciune, te rog.

El a ascultat-o, mormăind ceva în barbă.

– Uite, a spus încet Holly. Ai făcut-o din nou.

– Ce anume?

– Cînd te apleci, trebuie să privești în ochii persoanei din fața ta – nu trebuie să-ți ferești privirea, nici măcar pentru o secundă. Pare un lucru neimportant, dar nu e așa. Doar servitorii își plecau privirea în fața cuiva. Făcînd asta, ei erau dezavantajați din start, fără să-și dea seama.

Bronson a dat din cap, tratînd cu seriozitate ceea ce îi spusese. A făcut din nou o plecăciune, de data aceasta susținîndu-i privirea. Holly a simțit că i se tăia răsuflarea, atunci cînd s-a cufundat în profunzimea ochilor lui întunecați.

– E mult mai bine, a reușit ea să spună. În cursul zilei voi face o listă cu ceea ce trebuie studiat: comportament, reguli de conduită pe stradă și în casă, reguli de adresare, eticheta specifică balurilor și... știi să dansezi, domnule Bronson?

– Nu prea bine.

– Înseamnă că va trebui să începem imediat cu asta. Cunosc un profesor de dans extraordinar care te poate învăța să valsezi, să dansezi cadril...

– Nu, a spus imediat Bronson. Al naibii să fiu dacă o să las un filfizon să-mi dea lecții de dans. Cheamă-l pentru Elizabeth, dacă vrei. Nici ea nu știe să danseze.

– Atunci pe tine cine te va învăța? l-a întrebat Holly, răbdătoare.

– Tu.

Ea a clătinat din cap, rîzînd.

– Eu nu sînt calificată pentru asta.

– Dar știi să dansezi, nu-i așa?

– Este o mare diferență între a ști să faci un lucru și a învăța pe altcineva cum se face. Trebuie să mă lași să angajez un instructor de dans capabil...

– Eu te vreau pe tine, i-a spus el cu încăpățînare. Îți dau o avere, lady Holland, și aștept să fiu răsplătit pe măsură. Tot ce voi învăța în lunile viitoare voi învăța doar de la tine.

– Foarte bine. Mă voi strădui, domnule Bronson. Dar să nu dai vina pe mine dacă la vreunul din balurile la care vei lua parte abia dacă te vei descurca la un cadril.

Bronson a zîmbit.

– Nu-ți subestima calitățile, lady Holland. Pînă la tine, nu am cunoscut pe nimeni mai dispus să-mi spună mereu ce să fac. Cu excepția mamei mele, bineînțeles. I-a oferit brațul. Vino cu mine în galeria de artă. Vreau să-ți arăt un da Vinci.

– Poftim? a întrebat uimită Holly. Nu ai nici un tablou de da Vinci, domnule Bronson. Cel puțin, săptămîna trecută

nu aveai şi nimeni nu ar putea să... S-a oprit, văzîndu-i sclipirea din ochi. Ai cumpărat un da Vinci? a întrebat cu voce stinsă. Cum...? Unde...?

– De la Galeriile Naţionale, i-a răspuns el îndreptîndu-se spre bibliotecă şi mai apoi spre galerie. A trebuit să dau la schimb cîteva tablouri şi am promis să construiesc un alcov pentru colecţia de statui romane. Practic, tabloul nu este al meu – a trebuit să plătesc o avere doar ca să-l închiriez pe o perioadă de cinci ani. Ar fi trebuit să fii de faţă la negocieri. Credeam că cel mai greu este să te înţelegi cu bancheri sau cu oamenii de afaceri, dar s-a dovedit că un director de muzeu poate fi un ticălos lacom...

– Atenţie la limbaj, domnule Bronson, i-a reproşat Holly. Despre ce tablou este vorba?

– Madona cu pruncul. Mi s-a spus că este un superb exemplu de artă italienească, ceva cu lumini şi umbre...

– Chiaroscuro?

– Exact.

– Dumnezeule, a exclamat Holly, uimită. Ai un da Vinci. Mă întreb dacă există ceva care să-ţi depăşească posibilităţile financiare. Zachary Bronson era un bărbat lipsit de scrupule, de care mulţi se temeau. Şi totuşi, avea un punct vulnerabil: nevoia de a aparţine unei societăţi hotărîte să-l respingă. Era inteligent, obţinuse de toate – case, terenuri, cai de rasă, tablouri, haine bine croite – dar scopul lui final era încă departe.

– Din nefericire există cîteva lucruri pe care nu le pot cumpăra, a spus Bronson, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Holly îl privea fascinată.

– Ce-ţi doreşti cel mai mult?

– Să fiu un gentleman, bineînţeles.

– Nu cred, a şoptit ea. Nu-ţi doreşti cu adevărat să fii un gentleman, domnule Bronson, ci doar să pari unul.

Bronson s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre ea, arcuind ironic sprîncenele.

Cînd şi-a dat seama ce spusese, Holly şi-a ţinut răsuflarea.

– Iartă-mă, a spus grăbită. Nu ştiu ce...

– Ai dreptate. Dacă aş fi fost un gentleman, în loc să imit unul, ca maimuţa, nu aş fi avut acelaşi succes în afaceri. Un domn adevărat nu ştie să facă bani.

– Nu cred asta.

– Oh? Numeşte-mi un gentleman adevărat dintre cunoştinţele tale care şi-a făcut un drum în lumea afacerilor.

Holly s-a gîndit un timp, căutînd printre bărbaţii înstăriţi pe care îi cunoştea. Cei care puteau fi consideraţi antreprenori îşi pierduseră onoarea şi integritatea care îi definise cîndva. Caracterul unui om putea fi alterat cu uşurinţă atunci cînd erai în căutarea gloriei financiare, şi-a spus ea. Nu aveai cum să treci prin furtună fără să te uzi deloc.

Bronson a zîmbit încîntat, văzînd-o că tăcea:

– Exact.

Holly mergea alături de el, încruntată, refuzînd să-l mai ţină de braţ.

– Sporirea averii nu trebuie să fie ţelul suprem din viaţa cuiva, domnule Bronson.

– De ce nu?

– Dragostea, familia, prietenia... acestea sînt lucrurile care contează. Şi care nu pot fi cumpărate.

– S-ar putea să fii surprinsă, i-a răspuns el iar ea a rîs, văzînd cît era de cinic.

– Sper ca într-o zi să găseşti ceva – sau pe cineva – pentru care să fii dispus să renunţi la întreaga avere, domnule Bronson. Şi sper să fiu martoră la asta.

– S-ar putea să fii, i-a spus el şi a pornit-o de-a lungul holului, alături de ea.

Deşi Holly se trezea cu uşurinţă, cînd fiica ei venea să o sărute de bună-dimineaţa, de data asta ar mai fi dormit. Mormăind somnoroasă, şi-a cufundat capul în pernă în timp ce Rose se învîrtea în jurul patului.

– Mamă! a strigat fetiţa, suindu-se în patul cald. Mamă, trezeşte-te! Soarele este sus pe cer şi este o zi minunată. Vreau să mă joc în grădină. Şi să vizitez grajdurile. Domnul Bronson are o mulţime de cai, ştiai?

Exact în clipa aceea, Maude a intrat în cameră.

– Domnul Bronson are o mulţime de *de toate*, s-a strîmbat camerista iar Holly a izbucnit în rîs, cu faţa îngropată în pernă. Maude a turnat apă fierbinte în lighean şi a aşezat lîngă el pieptenul, setul de perii şi alte obiecte de toaletă.

– Bună dimineaţa, Maude, i-a spus Holly, foarte veselă. Ai dormit bine?

– Da, iar Rose a noastră la fel. Bănuiesc că a fost foarte obosită, după ce s-a jucat cu toate jucăriile acelea. V-aţi odihnit bine, doamnă?

– Minunat. În ultimele nopţi se zvîrcolise şi se frămîntase, se trezise în fiecare miez de noapte din cauza îndoielilor, dar acum căzuse într-un somn adînc, fără vise. Era de aşteptat să se relaxeze, acum că locuiau în casa domnului Bronson şi nu mai avea cum să dea înapoi. Li se pusese la dispoziţie un apartament minunat, mare şi luminos, decorat în nuanţe de bej şi roz. La ferestre erau perdele din dantelă de Bruxelles iar fotoliile franţuzeşti erau tapiţate cu goblenuri. Patul avea un ornament în formă de scoică, ornament care se regăsea şi pe dulapul imens aşezat în celălalt capăt al încăperii.

Spre bucuria lui Holly, camera lui Rose era chiar lîngă a ei şi nu la ultimul etaj, acolo unde se aflau de obicei camerele copiilor. Încăperea fusese decorată cu mobilă pentru copii, rafturi cu cărţi ilustrate şi o masă de mahon pe care fusese aşezată cea mai mare casă de păpuşi din cîte puteau exista. Fiecare detaliu era perfect realizat, de la minusculele covoare Aubusson pînă la candelabrele miniaturale agăţate de tavane.

– Am avut un vis minunat azi-noapte, a spus Holly frecîndu-se la ochi. S-a ridicat şi a început să aranjeze pernele. Se făcea că mă plimbam printr-o grădină plină cu trandafiri roşii... erau aşa de mari, cu petale catifelate şi păreau atît de reali... aproape că le simţeam mirosul. Şi mai mult decît atît, strînsesem un braţ întreg, pentru că nu aveau spini.

– Trandafiri roşii, deci? Maude a privit-o cu interes. Se spune că dacă visezi trandafiri roşii vei avea curînd noroc în dragoste.

Holly a privit-o uimită, după care a clătinat din cap, surîzînd visătoare.

– Am avut deja. S-a uitat la copilul care se ghemuise lîngă ea şi l-a sărutat pe frunte. Toată dragostea mea este pentru tine şi pentru tatăl tău, a şoptit.

– Îl mai poţi iubi pe papa chiar dacă este în rai? a întrebat-o Rose întinzînd mîna spre păpuşa pe care o adusese cu ea în pat.

– Bineînţeles. Noi două ne iubim chiar şi atunci cînd sîntem departe una de cealaltă, nu-i aşa?

– Da, mamă. Rose a ridicat păpuşa spre ea. Uite, ea este una dintre noile mele păpuşi. E preferata mea.

Holly a privit plină de admiraţie jucăria. Capul, braţele şi picioarele erau din porţelan iar părul era natural. Era îmbrăcată cu o rochie din mătase, cu funde şi panglici, iar în picioare avea pantofi pictaţi, roşii.

– Cît e de frumoasă! a spus cu sinceritate. Ce nume i-ai pus?

– Ea este domnişoara Crumpet.

Holly a izbucnit în rîs.

– Presimt că ea va fi partenera ta atunci cînd vei da cîte o petrecere.

Rose a strîns păpuşa la piept şi a privit-o pe Holly:

– Aş putea să-l invit şi pe domnul Bronson la un ceai cu păpuşile mele?

– Nu cred că va fi posibil, Rose. Domnul Bronson este un bărbat foarte ocupat.

– Oh.

– Domnul ăsta, Bronson, este tare ciudat, sporovăia Maude în timp ce o ajuta pe Holly să se îmbrace. Chiar vorbeam cu cîţiva servitori, azi-dimineaţă. A trebuit să aduc eu apa fierbinte sus, pentru că nu a răspuns nimeni atunci cînd am sunat clopoţelul. Şi oamenii aceia aveau cîte ceva de spus despre el.

– Cum ar fi? a întrebat Holly, încercînd să-şi ascundă curiozitatea.

Maude i-a făcut semn lui Rose să se apropie şi a ajutat-o să-şi tragă ciorapii groşi, din bumbac.

– Spuneau că este un stăpîn bun şi că aici nimeni nu duce lipsă de nimic. Dar casa nu este administrată aşa cum ar trebui. Menajera, doamna Burney şi toţi ceilalţi servitori ştiu prea bine că domnul Bronson nu ştie ce se întîmplă în casa unui adevărat gentleman.

– Aşa că profită de lipsa lui de cunoştinţe, a concluzionat Holly, clătinînd dezaprobator din cap. Şi s-a hotărît pe loc să se asigure, pe timpul şederii ei acolo, că servitorii erau instruiţi aşa cum se cuvenea. Zachary Bronson merita cu siguranţă să fie bine servit de angajaţii lui.

Numai că următoarele cuvinte ale cameristei i-au risipit imediat sentimentele caritabile. În timp ce o ajuta pe Rose să îmbrace rochia cu volane şi se asigura că fetiţa avea urechile acoperite, Maude a continuat:

– Spuneau, doamnă, că domnul Bronson e cam sălbatic. A dat petreceri aici, din timp în timp, cu jocuri de cărţi şi tîrfe, iar musafirii nu erau deloc de calitate. După cîte o petrecere au fost chiar nevoiţi să schimbe covoarele sau mobila din unele camere...

– Maude! Holly a făcut semn, neliniştită, spre mogîldeaţa care se ivea printre volane.

– Mai spuneau că este un mare afemeiat, a continuat Maude, părînd să se distreze pe seama ororii întipărite pe chipul lui Holly. Nu are scrupule, vînează orice fustă, de la spălătorese la ducese. Una dintre cameriste spunea că l-a văzut cîndva cu două femei odată. Dîndu-şi seama că Holly nu înţelesese ce voia să spună, Maude a adăugat în şoaptă: *în pat*, doamna mea!

În timp ce Maude îi lega lui Rose cordonul în talie, Holly se gîndea la ce aflase. Două femei odată? Nu auzise în viaţa ei de aşa ceva, nici nu-şi imagina cum şi de ce ar fi făcut asta. Avea un sentiment foarte neplăcut. Se părea că Zachary Bronson era prieten bun cu depravarea. S-a întrebat cum putea să-l influenţeze în vreun fel pe un asemenea bărbat. Ar fi fost o nebunie să încerce măcar. Ei bine, Bronson trebuia să-şi schimbe comportamentul. Oamenii de proastă factură nu mai puteau fi invitaţi aici. Fără jocuri de noroc şi băutură. În momentul în care va fi nevoită să asiste la o asemenea întîmplare scandaloasă le va lua pe Rose şi pe Maude şi va părăsi imediat această casă.

– A fost cîndva bătăuş de stradă, ştiai? a întrebat-o Maude pe Holly, întinzînd mîna după pieptene, hotărîtă să-i aranjeze părul lui Rose.

Fetiţa a oftat şi a aşteptat răbdătoare, cu ochii pironiţi pe domnişoara Crumpet.

– Ai terminat? a întrebat-o.

– Imediat, domnişoară!

– Da, auzisem ceva, a spus Holly, curioasă.

– Preţ de un an sau doi, aşa mi-a spus James, lacheul, a continuat Maude. Lupta cu mîinile goale şi a cîştigat ori de cîte ori a intrat în ring. Îţi vine să crezi că James chiar l-a văzut luptînd odată, înainte ca domnul Bronson să fi făcut avere? James spune că este cel mai bine clădit bărbaţi din cîţi a văzut vreodată, cu braţe puternice şi grumazul gros, ca de taur. Şi îşi păstrează mereu sîngele rece, nu se lasă mînat de patimă. Este un adevărat campion, un luptător.

Cu fiecare cuvînt al servitoarei, Holly era tot mai disperată.

– Oh, Maude... cum de am acceptat să vin aici, şi să vă aduc şi pe voi? Nu voi reuşi să-l învăţ nimic.

– Nu cred, doamnă, i-a răspuns Maude, care încerca acum să-i prindă ei buclele blonde. La urma-urmei, a plecat din ring şi a ajuns să aibă cea mai elegantă casă din Londra. Ca să fie un gentleman mai trebuie să facă doar un pas.

– Da, dar este cel mai mare dintre toate, i-a răspuns Holly. Rose a luat în braţe păpuşa şi s-a apropiat de pat.

– Te ajut eu, mama. Îl învăţ eu pe domnul Bronson bunele maniere.

Holly şi-a privit cu dragoste fiica şi i-a zîmbit.

– E foarte frumos din partea ta că doreşti să ajuţi, draga mea. Dar aş vrea să ai cît mai puţin de-a face cu domnul Bronson. El nu este... un bărbat drăguţ.

– Bine, mamă, i-a răspuns Rose ascultătoare şi a oftat dezamăgită.

Aşa cum îi spusese deja Maude, deşi a tras de cîteva ori de şnurul clopoţelului, nu a venit nici o servitoare. Holly a renunţat într-un final, cu un oftat.

– Dacă aşteptăm să îi aducă cineva lui Rose micul dejun în cameră, riscăm să moară de foame, a murmurat ea. Voi sta de vorbă cu doamna Burney chiar în dimineaţa asta. Poate că-mi va explica de ce niciunul dintre cei optzeci de servitori din casă nu a reuşit să urce pînă la noi.

– Nu sînt buni de nimic, doamnă, i-a spus Maude. Nici măcar unul din ei. De dimineaţă, cînd am coborît, am văzut o servitoare cu burta pînă aici – şi a arătat o sarcină foarte avansată – o alta care îşi săruta drăguţul, chiar pe hol şi alta care dormea cu capul pe masă. Şi un lacheu care se plîngea că nu-i spălase nimeni pantalonii de la livrea, deşi ziua de spălat abia trecuse...

– Ajunge, te rog, a implorat-o Holly rîzînd şi ridicînd mîinile în aer, într-un gest de neputinţă. Sînt prea multe de făcut, nici nu ştiu cu ce să încep. S-a aplecat spre fiica ei şi a sărutat-o zgomotos. Rose, draga mea, ce-ar fi să o iei cu tine pe domnişoara Crumpet şi să coborîm împreună la micul dejun?

– Iau micul dejun cu tine? a întrebat încîntată fetiţa. De obicei, copiii luau masa în camerele lor. Să mănînce cu adulţii era un privilegiu acordat doar copiilor mai mari, care învăţaseră deja cum să se comporte.

– Doar în dimineaţa asta, i-a răspuns rîzînd Holly, aranjînd funda albastră din părul fiicei sale. Şi sper să fii un bun exemplu pentru familia Bronson.

– Oh, voi fi! Ţinînd-o strîns pe domnişoara Crumpet, Rose a început să-i explice păpuşii importanţa bunei cuviinţe.

Însoţită de fiica ei şi de servitoare, Holly a reuşit să găsească încăperea unde se servea micul dejun, din care

răzbăteau arome apetisante. Camera era fermecătoare, cu ferestre imense care dădeau spre grădină şi pereţii ornamentaţi cu motive florale şi fructe. Pe o măsuţă laterală erau aşezate tăvi din argint şi porţelanuri. Şase mese mici, rotunde, erau aşezate sub candelabrul din cristal.

Elizabeth Bronson era deja aşezată la una dintre măsuţe şi îşi ducea ceaşca de ceai la gură. Cînd le-a văzut intrînd pe Holly, Rose şi Maude, le-a zîmbit larg.

– Bună dimineaţa, le-a spus veselă. Ia te uită! Rose, iei masa cu noi? Ce minunat! Sper că te vei aşeza lîngă mine.

– Şi domnişoara Crumpet? a întrebat Rose, ridicînd păpuşa spre ea.

– Domnişoara Crumpet va avea scaunul ei, i-a răspuns mărinimoasă Elizabeth. Noi trei vom discuta despre ce avem de făcut pe ziua de azi.

Încîntată că era tratată ca un adult, Rose a alergat spre masă cît o ţineau picioruşele. Maude s-a apucat, în tăcere, să-i pregătească farfuria, ca şi cum ar fi vrut să le demonstreze tuturor cum trebuia să se comporte o servitoare.

Holly s-a apropiat de bufet, acolo unde Zachary Bronson îşi umplea farfuria cu ouă, friptură rece, legume şi pîine. Deşi era îmbrăcat ca un gentleman, cu o haină gri-cărbune, pantaloni negri şi o vestă albă, avea aerul unui pirat. Probabil că nu va scăpa niciodată de aerul de băiat de pe stradă, indiferent de hainele pe care le purta, şi-a spus Holly. Privirea lui pătrunzătoare a înfiorat-o.

– Bună dimineaţa, i-a spus în şoaptă. Sper că te-ai odihnit bine.

Amintindu-şi ce aflase despre purtările lui scandaloase, Holly i-a răspuns politicos, zîmbindu-i distant.

– Foarte bine, mulţumesc. Văd că ai reuşit să cobori la timp, să începem împreună micul dejun.

– Eu am început de ceva vreme, i-a răspuns vesel Bronson. Asta este a doua farfurie.

Holly a ridicat o sprînceană, văzînd cîtă mîncare îşi îngrămădise în farfurie.

Chiar în aceeaşi clipă şi-a făcut apariţia menajera, iar Holly i-a aruncat o privire întrebătoare.

– Bună ziua, doamnă Burney. După cum vezi, a trebuit să cobor împreună cu fiica mea la micul dejun, pentru că nu a venit nimeni atunci cînd am sunat clopoţelul. Să fie oare stricat mecanismul?

– Sîntem cu toţii foarte ocupaţi, doamnă, i-a răspuns menajera, strîngînd din buze. Cameristele nu pot urca imediat ce sună clopoţelul, de atîtea ori.

Holly s-a abţinut să o întrebe dacă totuşi urca cineva, *vreodată,* fiind hotărîtă să rezolve problema mai tîrziu. Menajera a pus pe masă cîteva tacîmuri şi a ieşit.

Cu farfuria plină deja, Bronson a aşteptat lîngă bufet ca Holly să aleagă cîte ceva: o felie de pîine prăjită, un ou şi puţină şuncă.

– Am treabă în dimineaţa asta, i-a spus el. Vom putea începe lecţiile după prînz, dacă ora îţi convine.

– E foarte bine, i-a răspuns Holly. De fapt, ce-ar fi să stabilim acelaşi program, în fiecare zi? O voi instrui pe sora ta în orele dimineţii iar lecţiile cu tine le voi ţine în timp ce Rose îşi face somnul de după-amiază.

– Nu sînt mereu liber după prînz, i-a spus Bronson.

– În acele zile ne putem vedea în cursul serii, după ce se culcă Rose, i-a sugerat Holly iar Bronson a încuviinţat din cap. Totul fusese aranjat, aşa că Holly i-a întins farfuria ei. Poţi să-mi duci farfuria la masă, domnule. În cazul în care nu este prezent un lacheu care să facă acest lucru, un gentleman se oferă să o ajute pe o doamnă.

– De ce să-i duc eu farfuria cînd e în stare să o ducă şi singură?

– Pentru că un gentleman adevărat serveşte întotdeauna o doamnă. Trebuie să facă tot ce poate pentru confortul ei.

Zachary a arcuit o sprînceană.

– Vouă, doamnelor, vă e mult prea uşor.

– Nu cred, i-a răspuns Holly pe acelaşi ton sec. Ne petrecem fiecare minut din viaţă purtîndu-vă în pîntec copiii, ţinînd socotelile casei, îngrijindu-vă atunci cînd sînteţi bolnavi, supraveghind spălatul rufelor, călcatul şi cîrpitul lor şi plănuind evenimentele sociale ale soţilor.

Bronson o privea cu ochi amuzaţi.

– La asta trebuie să te aştepţi de la o soţie? Trebuie să fac repede rost de una.

– Într-o bună zi te voi învăţa cum trebuie să faci curte unei femei.

– De-abia aştept, i-a răspuns el şoptit.

Bronson a dus farfuriile la masa la care erau aşezate Rose şi Elizabeth. Înainte ca Holly să apuce să-l înveţe cum trebuia ajutată o doamnă să se aşeze, Rose a ridicat ochii spre Bronson şi i-a pus o întrebare:

– Domnule Bronson, a ciripit fetiţa, inocentă, de ce te-ai culcat cu două femei la o petrecere?

Holly era gata-gata să leşine. Şi-a dat seama că Rose îi auzise discuţia de mai devreme, cu Maude.

Lui Maude i-a alunecat ceaşca pe farfuriuţă, cu zgomot. Elizabeth s-a înecat, a reuşit cumva să înghită şi şi-a ascuns obrajii roşii sub şervet. Cînd a reuşit să vorbească, s-a uitat la Holly cu groază şi veselie deopotrivă şi a murmurat:

– Vă rog să mă scuzaţi... mă strînge pantoful drept. Merg să-i schimb cu o altă pereche. Şi a ieşit grăbită, lăsîndu-i pe ceilalţi să privească cu ochi mari spre Bronson.

Dintre toţi, Bronson era singurul care nu reacţionase în nici un fel. Probabil că era un foarte bun jucător de cărţi, şi-a spus Holly.

– Uneori, cînd dau o petrecere, musafirii mei mai obosesc. Le-am ajutat să se odihnească pe acele doamne, i-a răspuns copilei, sigur pe el.

– Aha, acum înţeleg, a spus Rose.

Holly a reuşit să-şi recapete glasul.

– Cred că fiica mea a terminat de mîncat.

– Da, doamnă. Servitoarea s-a grăbit să o ridice de pe scaun, dornică să părăsească repede încăperea.

– Dar, mamă, a protestat Rose, nu am...

– Poţi lua farfuria cu tine, i-a răspuns ferm Holly, aşezîndu-se liniştită pe scaun, de parcă nu se întîmplase nimic. Te ridici în secunda asta, Rose. Am ceva de discutat cu domnul Bronson.

– De ce nu sînt niciodată lăsată să mănînc cu oamenii mari? a întrebat copila, însoţind-o tristă pe Maude spre uşă.

Bronson s-a aşezat în faţa lui Holly, cu privirea lipită de chipul ei dezaprobator.

– Înţeleg că servitorii vorbesc, a şoptit.

Holly a încercat să păstreze un ton rece.

– Domnule Bronson, cît timp vom locui sub acest acoperiş nu vei mai „ajuta" nici o doamnă să se odihnească, nici cîte două sau mai ştiu eu cîte. Nu vreau ca fiica mea să trăiască într-o atmosferă dăunătoare. Iar ca servitorii să te respecte trebuie să te comporţi de o manieră *demnă* de respectul lor.

În loc să pară stînjenit sau ruşinat, Bronson i-a susţinut privirea şi a mîrîit:

– Treaba ta este să mă înveţi eticheta, doamnă. Este numai treaba mea cum aleg să-mi trăiesc viaţa privată.

– Din nefericire, nu poţi separa viaţa privată de cea publică, domnule. Nimeni nu poate abandona morala la uşă, ca pe o pălărie, ca să o ia la plecare.

– Eu pot.

Uimită de cuvintele lui, Holly a rîs neîncrezătoare.

– Este evident că asta crezi!

– Nu-mi spune că fiecare moment al vieţii tale private ar putea fi privit de cineva din afară, doamna mea. Nu ai nici cea mai mică scăpare, niciodată?

Dîndu-şi seama că ţinea furculiţa în mînă ca pe o armă, Holly a pus-o înapoi pe masă.

– Ce anume mă întrebi, exact?

– Nu ai băut niciodată prea mult? Nu ai jucat toţi banii pe care îi aveai în geantă? N-ai înjurat ca un marinar atunci

cînd ţi-ai pierdut cumpătul? N-ai rîs în biserică? N-ai spus ceva urît despre o prietenă apropiată, pe la spatele ei?

– Ei bine, eu... Căuta prin memorie, conştientă de privirea lui, aţintită pe ea. Nu cred.

– Niciodată? Bronson părea tulburat de răspunsul ei. Sperase ca ea să fi comis o greşeală, cîndva.

– Ei bine, ar fi ceva. Holly şi-a netezit fusta. Îmi plac foarte mult prăjiturile. Sînt în stare să mănînc un platou întreg odată. Abia reuşesc să mă abţin.

– Prăjituri, a repetat el, evident dezamăgit. Doar atît?

– Dacă discutăm de slăbiciuni ale caracterului, am destule, l-a asigurat ea. Sînt prea îngăduitoare cu mine însămi, încăpăţînată şi destul de vanitoasă. Dar asta nu face obiectul discuţiei noastre, domnule Bronson. Noi discutăm despre purtarea ta, nu despre a mea. Iar dacă doreşti să ajungi să te porţi ca un gentleman, cîndva, va trebui să nu laşi ca proastele tale obiceiuri să le pună în umbră pe cele bune.

– Eu nu am bune obiceiuri, lady Holland.

– Sînt convinsă că îţi este foarte la îndemînă să pretinzi asta. Şi totuşi, un bărbat nu este propriul său stăpîn decît atunci cînd reuşeşte să-şi controleze pornirile desfrînate. Iar cînd acestea sînt în exces, trupul şi mintea degenerează.

– Degenerează, a repetat el grav. Cu tot respectul, eu unul nu am observat nici un efect dăunător, doamnă.

– Vei observa, într-o zi. Nu este sănătos ca un bărbat să facă excese, fie că este vorba de mîncare, alcool sau...

– Activităţi sexuale? a continuat el fraza.

– Da. Tocmai de aceea sper că vei da dovadă de moderaţie de acum încolo. Şi vei descoperi curînd efecte pozitive asupra caracterului tău.

– Nu sînt un băiat de cor, la biserică, lady Holland. Sînt bărbat, iar bărbaţii au anumite nevoi. Iar dacă te referi la contractul nostru, nu-mi amintesc să fi fost vreo referire la ceea ce se întîmplă în dormitorul meu...

– Dacă trebuie să te vezi cu tîrfe, du-le în altă parte, i-a spus Holly. Deşi nu ridicase vocea, tonul îi era dur, ca de oţel. Din consideraţie pentru mama şi sora ta, pentru fiica mea... şi pentru mine. Insist ca în casă să domnească o atmosferă de respect şi decenţă. Nu pot rămîne sub acoperişul acesta dacă se mai întîmplă aşa ceva.

Şi-au susţinut privirile cîteva clipe.

– Vrei să spui că nu mă pot culca cu o femeie în casa mea, a spus de parcă i se părea de o îndrăzneală fără margini. În patul meu.

– Atîta timp cît locuiesc aici, nu.

– Obiceiurile sexuale ale unui bărbat nu au nici o legătură cu a fi sau nu un gentleman. Îţi pot numi cel puţin doisprezece aşa-zişi domni foarte respectaţi care frecventează aceleaşi bordeluri cu mine. Îţi pot spune şi ce preferinţe au...

– Nu, mulţumesc, l-a întrerupt grăbită Holly, acoperindu-şi urechile înroşite cu palmele. Îţi înţeleg tactica, domnule Bronson. Încerci să divaghezi, pomenind de comportamentul nepotrivit al altora, ca să-mi distragi atenţia de la tine. Eu am stabilit nişte condiţii şi mă aştept să le respecţi. Iar dacă vei aduce aici vreo femeie de joasă speţă şi vei avea relaţii intime cu ea, înţelegerea noastră cade.

Bronson a luat a felie de pîine prăjită şi a început să o ungă cu marmeladă.

– Pentru cîte am de îndurat, sper să învăţ o mulţime de lucruri de la tine.

– Îţi promit să mă străduiesc. Şi te rog nu mai gesticula cu tacîmul acela.

Cu o grimasă, Bronson a pus lingura pe o farfurie de cristal.

– Învaţă-mă cît vrei, doamnă. Numai să nu încerci să mă schimbi.

Era un ticălos incorigibil, dar avea un farmec anume. Holly s-a întrebat de ce oare îl găsea ciudat de atrăgător. Probabil că fusese înconjurată prea mult timp de bărbaţi onorabili.

– Domnule Bronson, a spus ea, sper că într-o bună zi vei înţelege că actul sexual este mai mult decît crezi tu acum. Este o expresie elevată a iubirii... o comuniune de suflete.

Bronson a rîs, ca şi cum îl amuza ideea că ea ar fi putut să ştie mai multe despre sex decît el.

– Este doar o nevoie a trupului, i-a spus el. Indiferent cîţi poeţi, menestreli, poeţi şi romancieri au încercat să o înfăţişeze altfel. Şi este ocupaţia mea favorită, cînd am timp liber.

– N-ai decît, i-a răspuns ea acru. Dar nu în această casă.

I-a zîmbit, hotărît să o enerveze:

– Asta şi am de gînd.

Şase

Zachary mergea grăbit şi încerca să-şi adune gîndurile, să se pregătească pentru şedinţa de consiliu. Era o zi pe care o aşteptase cu nerăbdare, de mult timp. Urma să semneze un contract, alături de cei doi co-proprietari ai unei mari fabrici de săpun. Fabrica urma să fie modernizată şi noi case trebuiau să se construiască pentru muncitori. Coproprietarii, ambii făcînd parte din aristocraţie, insistaseră că îmbunătăţirile nu erau deloc necesare, deşi fabrica era foarte profitabilă. Îi spuseseră lui Zachary că acestea erau doar o pierdere de timp şi bani. La urma-urmei, muncitorii erau obişnuiţi cu ce aveau acum şi nu se aşteptau la mai mult.

Zachary făcuse apel la toată încăpăţînarea lui ca să-şi facă partenerii să-i înţeleagă punctul de vedere, să realizeze că muncitorii pot produce şi mai mult dacă nu trăiesc într-o mizerie cruntă. Ştia exact de ce partenerii lui cedaseră în final, acceptîndu-i ideile. Se pretindeau prea rafinaţi, prea domni ca să-şi bată capul cu vieţile mizere ale celor care lucrau pentru ei. Preferau să lase totul în seama lui, lucru care îi convenea. Era perfect. Va conduce fabrica aşa cum credea de cuviinţă şi va avea grijă să facă bani cu toţii, pe

viitor. De fapt, la va dubla profiturile anuale, iar fabrica lor va deveni un model pentru toate celelalte fabrici din Londra.

– Ţine-ţi gura şi semnează, îl sfătuise unul dintre parteneri pe celălalt, în prezenţa lui Zachary. Bronson s-a descurcat foarte bine pînă acum, nu-i aşa? E cea mai mare sursă de venit a familiei mele, de cînd ne ştim. De ce să tot despicăm firul în patru? Omul are succes în tot ce face.

Apropiata întîlnire şi planurile de modernizare ale fabricii, doar la asta ar fi trebuit să se gîndească Zachary. Dar mintea îi era ocupată cu lady Holly, cu aerul ei serios, care îl făcea să-şi dorească să o ironizeze mereu, cu gura ei tristă, plină de secrete, care zîmbea uneori, luminîndu-i chipul.

Zachary o găsea irezistibilă, deşi nu înţelegea prea bine de ce. Mai întîlnise femei drăguţe pînă atunci, femei blînde şi virtuoase pe care le admirase. Dar nu simţise nici cea mai mică urmă de dorinţă pentru vreuna. Bunătatea nu îl excita. Inocenţa, sub orice formă, nu îl provoca. Prefera să-şi petreacă timpul cu femei experimentate, cărora le surîdeau aventurile, cele cu priviri obraznice, ale căror mîini alunecau sub masă, la petreceri. Avea o preferinţă pentru cele cu limbaj murdar, care păreau nişte doamne dar se schimbau total în dormitor.

Lady Holly nu era nimic din toate astea. Să o ducă în patul lui nu putea fi o aventură, în nici un sens al cuvîntului. Şi atunci de ce-l treceau valuri de căldură ori de cîte ori se gîndea la asta? De ce era excitat de cîte ori se afla în aceeaşi încăpere cu ea? Era drăguţă, dar cunoscuse şi alte femei mai frumoase ca ea. Silueta ei era plăcută, dar departe de a fi

spectaculoasă şi nu era înaltă, ci mai degrabă scundă. A zîmbit imaginîndu-şi-o goală, printre cearşafurile din mătase ale patului său imens. Nu-şi imagina un lucru mai plăcut.

Dar asta nu avea să se întîmple niciodată. Spre marele lui regret, Zachary trebuia să recunoască faptul că o plăcea prea mult pe lady Holly ca să o seducă. Experienţa ar fi devastat-o. Orice plăcere de moment avea să fie urmată de vinovăţie şi remuşcări. Şi îl va urî pentru asta. Era mai bine să rămînă aşa, cu amintirile ei despre soţul mort, păstrîndu-se pentru George Taylor, pentru atunci cînd se vor întîlni din nou, în Lumea de Apoi.

Zachary putea găsi satisfacţia fizică şi de la alte femei, deşi niciuna nu-i oferea ceea ce ar fi putut să-i ofere ea. Holly era inteligentă, avea principii, era fascinantă, iar dacă el nu se purta foarte rău, urma să-i ţină companie un an întreg. Şi asta conta mai mult decît o tăvăleală de o noapte, indiferent cît de plăcută ar fi fost.

La sugestia lui Holly, ea şi Elizabeth au ieşit la plimbare în grădină, amînînd un timp lecţiile, pînă cînd se cunoşteau mai bine.

– Acesta este locul meu favorit de plimbare, i-a spus Elizabeth conducînd-o spre „aleea sălbatică", diferită de celelalte din grădină. Străbătînd aleea pavată cu calcar, Holly admira ghioceii care creşteau de o parte şi de alta, arbuştii ornamentali, clematitele roşii şi tufele de caprifoi care parfumau aerul.

În timp ce stătea de vorbă cu Elizabeth, Holly şi-a dat seama că fata era cu adevărat extraordinară. Nu era o

domnişoară de pension care zărise lumea prin storurile lăsate, ci o fată care se născuse în sărăcie, genul acela de sărăcie care îţi alunga orice iluzie. Ochii ei întunecaţi erau cam prea serioşi pentru cineva de vîrsta ei şi nu părea dornică să facă nimănui pe plac, cu excepţia ei însăşi. Ceea ce putea fi o piedică în calea posibililor peţitori, numai că Elizabeth era de o frumuseţe romantică, sălbatică, pe care majoritatea bărbaţilor o găseau irezistibilă.

Dînd deoparte cîrlionţii negri care îi căzuseră pe faţă, Elizabeth a început o conversaţie, cu obişnuita ei francheţe – avea să descopere în timp Holly.

– Sper să nu-ţi faci o impresie proastă despre fratele meu, lady Holland.

– Îl privesc ca pe o provocare interesantă. Holly a mărit pasul, încercînd să ţină ritmul cu însoţitoarea ei.

– Înseamnă că nu-l displaci?

– Deloc.

– Asta e bine, a răspuns uşurată Elizabeth. Zach are multe apucături proaste, e cam sălbatic şi arogant peste poate... dar este cel mai blînd şi drăguţ bărbat din cîţi au existat vreodată. Probabil că n-o să vezi niciodată această latură a sa – ne-o arată numai nouă, mie şi mamei. Dar voiam să fii convinsă că merită să fie ajutat.

– Dacă n-aş fi crezut asta nu aş fi acceptat să vin aici. Se apropiau acum de două iazuri dreptunghiulare, peste care plutea un abur gri. Inspirînd adînc aerul dimineţii, Holly i-a zîmbit lui Elizabeth. Se pare că fratele tău a reuşit lucruri remarcabile, a mai spus ea, arătînd în jur, la frumuseţile spectaculoase care le înconjurau.

– Zach face orice este necesar pentru ca să-şi poată atinge scopul, i-a răspuns Elizabeth şi a trecut un pod de piatră. Indiferent cît l-ar costa. Eu nu mi-am cunoscut tatăl – l-am avut doar pe Zach, care a avut grijă de mine şi de mama. Toată copilăria mea, Zach a muncit la docuri, ca să ne întreţină. Dar nu aveam niciodată bani pentru un trai decent. Atunci a început să se bată. Era bun la box, bineînţeles, dar luptele erau foarte brutale. Mi se făcea rău numai auzindu-l povestind. A oftat, aducîndu-şi aminte. După o luptă, Zach s-a întors în casa noastră dărăpănată şi... Oh, Doamne, cum arăta! Era plin de sînge şi avea vînătăi pe tot corpul. Nu suporta să fie atins, nici măcar cînd eu şi mama am încercat să-l doftoricim. L-a implorat să nu se mai bată, dar nu este genul care să se lase întors din drum, atunci cînd a hotărît ceva.

– Cît timp a durat totul?

– Cam doi ani, cred. Alte şuviţe i se desprinseseră din coc. Of, părul ăsta... nu e nimic de făcut cu el. A ridicat mîinile şi şi-a prins din nou cîteva ace de păr. Cînd aveam doisprezece ani ne-am mutat din casa închiriată într-o casă a noastră. După care Zachary a devenit coproprietar al unei fabrici de vapoare şi a început să facă avere, după care... ei bine, se pare că are atingerea lui Midas. Zach a reuşit tot ce şi-a propus. Numai că... nu s-a schimbat prea mult faţă de zilele în care obişnuia să se bată. Uneori se comportă de parcă ar fi tot în ring. Nu este violent, fizic vorbind, însă... înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

– Da, a şoptit Holly. Zachary Bronson se mai lupta încă, numai că agresivitatea lui se transferase din ring în lumea

afacerilor. Iar femeile erau recompensa lui pentru toate privaţiunile la care fusese supus. Avea nevoie să fie îmblînzit de cineva, să fie făcut să înţeleagă că putea trăi confortabil într-o societate civilizată. Numai că acea persoană nu era ea – tot ce putea ea să facă era să-l mai lustruiască puţin, la suprafaţă.

– Zach vrea să se însoare, şi vrea să facă o partidă bună, i-a spus Elizabeth. Spune-mi adevărul, lady Holly: cunoşti vreo femeie care să-i poată ţine piept?

Întrebarea a stînjenit-o pe Holly. Adevărul era că nu ştia pe nimeni. Ştia însă cu siguranţă că niciuna dintre debutantele acelui sezon monden nu avea nici cea mai vagă idee cum să-l ţină în frîu pe un bărbat ca Bronson.

– Aşa credeam şi eu, a spus Elizabeth, citind răspunsul pe chipul lui Holly. Oricum, noi două vom avea mult de lucru. Pentru că Zachary vrea ca *şi eu* să mă mărit, şi nu cu vreun baron sau viconte oarecare. A rîs amar. Nu se va potoli pînă cînd nu mă va mărita cu un duce!

Holly s-a aşezat pe o bancă din marmură şi s-a uitat la fată, fără să-i împărtăşească amuzamentul.

– Asta îţi doreşti şi tu?

– Dumnezeule, nu! Elizabeth a încetat să mai rîdă şi a început să se învîrtă în jurul unor statuete aflate în iarbă. Era plină de energie, nu putea sta locului. Ceea ce-mi doresc eu este imposibil... drept pentru care probabil că voi rămîne fată bătrînă şi voi călători în jurul lumii, pentru tot restul vieţii.

– Spune-mi, a insistat cu blîndeţe Holly. La ce visezi?

Elizabeth a privit-o ciudat, provocator.

– E foarte simplu. Vreau un bărbat care să mă iubească, unul care să nu fi pus ochii pe averea fratelui meu. Un bărbat onest, care să aibă curajul să i se împotrivească fratelui meu. Dar nu mă voi putea mărita niciodată cu un astfel de om, indiferent cîte lucruri voi învăţa de la tine.

– De ce nu?

– Pentru că sînt copil din flori, a răbufnit Elizabeth. A rîs văzînd că Holly pălise. Zach nu ţi-a spus? Bineînţeles că nu – are impresia că dacă ignoră un lucru, acesta o să dispară. Mama a avut o scurtă aventură, la mult timp după moartea soţului ei, iar eu sînt rezultatul. Un ticălos i-a apărut în cale, a sedus-o cu cuvinte frumoase şi cu cîteva cadouri de doi bani şi a dispărut atunci cînd s-a plictisit de ea. Eu nu l-am cunoscut. Am fost însă o imensă povară, pînă cînd Zachary a crescut suficient ca să poată să aibă grijă de noi.

Holly a simţit un val de compasiune pentru fata care o privea ruşinată.

– Vino lîngă mine, te rog, i-a spus făcîndu-i semn spre locul de lîngă ea.

După o ezitare de cîteva clipe, Elizabeth a ascultat-o. Se uita fix înainte, la peisajul care se întindea în faţa ochilor lor, cu o expresie hotărîtă. Holly i-a vorbit cu grijă:

– Elizabeth, a fi ilegitim nu este deloc un lucru neobişnuit. Mulţi copii din flori ai aristocraţilor şi-a găsit un loc în înalta societate.

– Poate, dar mie nu îmi sporeşte în nici un caz şansele de a mă mărita.

– Nu este un lucru pe care să ţi-l doreşti, a recunoscut Holly. Dar nici nu-ţi distruge perspectivele de a te căsători

bine. A bătut-o uşurel pe mînă. Nu e cazul să te vezi deja fată bătrînă.

– Nu vreau să mă mărit cu oricine, i-a apus Elizabeth. Ori este un bărbat care să mă merite, ori deloc.

– Bineînţeles, i-a răspuns împăciuitoare Holly. Există lucruri mai rele decît a nu avea soţ, cum ar fi să ai unul rău.

Elizabeth a rîs, surprinsă.

– Mi-am imaginat dintotdeauna că cei ca tine cred în orice căsătorie, indiferent dacă este sau nu fericită, că trebuie să vă căsătoriţi, cu orice preţ.

– Am văzut prea multe cupluri nefericite. Între parteneri trebuie să existe respect, să se placă reciproc.

– Ce fel de căsătorie ai avut tu, doamnă? Elizabeth a roşit de îndată ce cuvintele i-au părăsit buzele, temîndu-se să nu o ofenseze pe Holly. Scuze, nu am vrut să...

– Nici o problemă. Îmi face plăcere să vorbesc despre răposatul meu soţ. Vreau să rămînă viu în amintirea mea. Am avut cea mai minunată căsătorie din cîte pot exista. Zîmbind visătoare, Holly şi-a întins picioarele şi a privit la vîrfurile uzate ale pantofilor ei. Privind înapoi, îmi pare că a fost un vis. L-am iubit dintotdeauna pe George – eram veri îndepărtaţi, iar în copilărie l-am întîlnit cînd şi cînd. George era un tînăr frumos, blînd, adorat de prieteni şi de familie. Eu eram o fetiţă grăsuţă, foarte timidă – nu cred că am schimbat cu el mai mult de zece cuvinte. După care George a plecat într-o călătorie în jurul lumii şi nu ne-am văzut un lung timp. Cînd s-a întors, patru ani mai tîrziu, eu împlineam optsprezece ani. Ne-am întîlnit la un bal. Holly şi-a lipit palmele de obraji, dîndu-şi seama că amintirea încă o mai

făcea să roşească. George m-a invitat la dans şi inima mi s-a oprit în loc. Avea un farmec discret, o încredere în sine care mi s-au părut irezistibile. În lunile care au urmat mi-a făcut o curte asiduă şi într-un final tatăl meu ne-a dat binecuvîntarea. Am petrecut trei ani împreună. Nu a existat zi în care să nu mă simt iubită, preţuită. Rose s-a născut cu puţin timp înainte de moartea lui. Sînt recunoscătoare că a putut să-şi petreacă puţin timp cu ea.

Elizabeth părea emoţionată de poveste.

– Oh, lady Holland. O privea cu simpatie, visătoare. Cît de norocoasă ai fost să găseşti un asemenea bărbat.

– Da, i-a răspuns Holly încet. Am fost, într-adevăr.

Au tăcut amîndouă cîteva secunde, privind florile. Apoi Elizabeth a spus:

– Hai să vedem ce poţi scoate dintr-un material atît de prost, lady Holland. Ne întoarcem acasă să începem lecţiile?

– Bineînţeles. Holly s-a ridicat şi şi-a netezit fustele. Mă gîndeam să începem cu aşezatul şi ridicatul de pe scaun şi cu mersul.

Fata a izbucnit în rîs:

– Credeam că ştiu să fac toate astea!

Holly i-a zîmbit.

– Le ştii, chiar foarte bine. Dar sînt unele amănunte...

– Da, ştiu. Îmi bălăbănesc braţele în timpul mersului. De parcă aş da la vîsle.

Cuvintele ei au făcut-o pe Holly să zîmbească.

– Ei, nu e chiar atît de rău, te asigur.

– Eşti foarte diplomată, i-a răspuns zîmbind Elizabeth. Ştiu foarte bine că am graţia unui soldat care ascultă

comanda sergentului. Ar fi un miracol dacă ai reuşi să faci ceva.

Au pornit-o înapoi spre casă, cu Holly grăbind pasul să o ajungă pe Elizabeth.

– Pentru început, a spus cu răsuflarea întretăiată, ai putea să mai încetineşti puţin.

– Scuze. Elizabeth s-a controlat imediat. Par să mă grăbesc întotdeauna, chiar dacă nu sînt aşteptată de nimeni.

– Guvernanta mea m-a învăţat că o lady nu se grăbeşte niciodată – este semn de vulgaritate.

– De ce?

– Nu ştiu de ce, a rîs Holly. De fapt, nu ştiu motivaţiile multor lucruri pe care am de gînd să te învăţ... numai că aşa se face.

Au sporovăit prietenește tot drumul înapoi. Holly nu se aşteptase să o placă atît de mult pe sora lui Zachary Bronson. Elizabeth chiar merita să fie ajutată şi să fie iubită. Dar avea nevoie de un anumit gen de soţ, unul nici prea slab nici prea dominator. Un bărbat puternic, unul care să-i aprecieze spiritul viu şi să nu încerce să i-l zdrobească. Efervescenţa ei naturală o făcea atît de atrăgătoare.

Trebuia să existe cineva, şi-a spus Holly, trecîndu-şi în revistă cunoştinţele. Trebuia să le scrie cîteva scrisori, pe seară, prietenilor cu care nu mai comunicase de prea mult timp. Venise vremea să revină în societate, să reînnoiască vechi prietenii, să se pună la curent cu ultimele bîrfe. Ce ciudat, după atîţia ani de solitudine, era brusc nerăbdătoare să revină în cercurile din care făcuse parte cîndva. Se simţea uşoară, plină de speranţă, nerăbdătoare, aşa cum nu mai fusese de cînd...

De cînd murise George. Totul s-a năruit în jurul ei. Se simţea vinovată, de parcă nu ar mai fi avut dreptul la fericire acum, cînd George nu mai era lîngă ea. Cît timp ţinuse doliu, gîndul la el îi ocupase fiecare minut... pînă acum. Mintea îi era plină acum de gînduri noi, de ambiţii şi era înconjurată de oameni pe care abia îi cunoscuse.

Nu vei pleca niciodată de lîngă mine, dragul meu, şi-a spus în gînd. Nu voi uita nici o clipă din cele petrecute împreună. Am doar nevoie de o schimbare de decor. Dar îmi voi petrece restul vieţii aşteptînd să ne reîntîlnim...

– Lady Holland, te simţi bine? Elizabeth se oprise lîngă uşa de la intrare, iar ochii îi străluceau de îngrijorare. Eşti foarte tăcută şi te-ai îmbujorat... oh, am mers din nou mult prea repede, nu-i aşa? A clătinat din cap. Iartă-mă. De-acum înainte voi merge încet de tot, vei vedea. Îmi tîrăsc un picior după mine.

– Nu, nu, a izbucnit Holly în rîs. Nu este vorba de tine. Este greu de explicat. Viaţa mea s-a desfăşurat cu lentoare în ultimii trei ani. Cu multă lentoare. Acum totul pare să se mişte foarte repede iar mie îmi este destul de greu să mă obişnuiesc.

– Oh. Elizabeth părea uşurată. Acesta este efectul pe care îl are fratele meu asupra celorlalţi. Se amestecă în vieţile tuturor, răstoarnă totul cu susul în jos.

– În cazul nostru, mă bucur că a făcut-o. Mă bucur să mă aflu aici şi să fiu de folos şi altcuiva, nu numai fiicei mele.

– Nu te bucuri mai mult decît noi, doamnă. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că ne-a trimis pe cineva să ne facă prezentabili, cît de cît. Singurul lucru pe care îl regret este că

nu te pot urmări învățîndu-l pe Zachary despre etichetă. Ar fi tare distractiv.

– Nu mă deranjează să asişti la lecţiile noastre, i-a spus Holly, preluînd imediat ideea. Nu era prea dornică să rămînă singură cu Zachary Bronson.

– Pe Zach l-ar deranja sigur, i-a răspuns sec Elizabeth. Ne-a spus foarte clar că lecţiile cu tine sînt private. Este foarte mîndru, ştii. Nu vrea să-i fie dezvăluite slăbiciunile şi nu vrea ca vreo persoană, nici măcar eu, să descopere cît de puţine ştie el despre ce înseamnă să fii un gentleman.

– Să fii un gentleman înseamnă mai mult decît poţi afla după cîteva lecţii, i-a răspuns Holly. Este o stare de spirit... înseamnă să fii nobil, blînd, modest, curajos, onest, cu spirit de sacrificiu. La orice oră din zi sau din noapte. Fie că eşti singur sau te afli în compania cuiva.

A urmat o tăcere scurtă, după care Holly a auzit-o pufnind pe Elizabeth, spre marea ei surprindere.

– Ei bine, a spus fata, străduieşte-te cît poţi de mult.

Lecţiile cu Elizabeth au decurs foarte bine. Holly a învăţat-o arta de a se aşeza şi de a se ridica cu graţie de pe un scaun. Şmecheria era să nu se încline în faţă în timpul acela şi să-şi ţină fusta cu o singură mînă, cu grijă să nu-şi dezvelească provocator glezna. Mama lui Elizabeth a asistat şi ea, aşezată într-un colţ, pe un fotoliu din pluş.

– Vino să exersezi cu noi, mamă, a rugat-o Elizabeth, dar femeia timidă a refuzat, cu un zîmbet.

Au fost şi cîteva momente de ilaritate. Holly bănuia că Elizabeth făcea special, doar ca să-şi amuze mama... mergea

şi se aşeza cu o rigiditate exagerată, după care se rotea teatral şi toate trei izbucneau în rîs. Şi totuşi, spre sfîrşitul dimineţii, Elizabeth stăpînea subtilităţile posturii şi ale mişcării, iar Holly s-a declarat satisfăcută.

– Este perfect. Cît de graţioasă eşti, Elizabeth! a exclamat Holly.

Tînăra a roşit, neobişnuită cu laudele.

– O să uit totul pînă mîine, sînt sigură.

– Vom exersa pînă cînd va deveni o a doua natură, i-a răspuns Holly.

Elizabeth şi-a încrucişat braţele lungi la piept şi s-a aşezat pe scaun, cu picioarele desfăcute, aşa cum nu-i stătea bine unei doamne.

– Lady Holland, a întrebat-o zîmbind, te-ai gîndit vreodată că toate aceste maniere şi reguli au fost inventate de oameni care au avut prea mult timp la dispoziţie?

– S-ar putea să ai dreptate, i-a răspuns rîzînd Holly.

În timp ce Elizabeth şi mama ei au pornit în căutarea lui Rose, Holly a continuat să se gîndească la întrebarea de mai devreme. Tot ce ştia despre înalta societate şi despre comportamentul potrivit îi fusese inoculat încă de la naştere. Nu se gîndise deloc la ele pînă cînd nu începuse să dea lecţii. Multe dintre ele erau fără îndoială necesare într-o societate civilizată. Dar amănuntele nesemnificative, cele la care se referise Elizabeth... era chiar atît de important cum stătea o persoană pe scaun, ce gesturi făcea, ce replici sau ce haine erau la modă? Sau era doar o modalitate prin care anumiţi oameni încercau să se arate superiori în faţa altora?

Un bărbat ca Zachary Bronson putea fi egalul unuia ca... unui Taylor sau dragului ei George... era o idee provocatoare. Majoritatea aristocraților ar fi respins imediat ideea. Cei cu sînge albastru, care aveau în spate generații întregi de strămoși nobili, erau mai buni, mai rafinați decît oamenii obișnuiți. Asta învățase Holly, dintotdeauna. Dar Zachary Bronson își începuse viață fără vreun avantaj și devenise un bărbat de care trebuia să ții cont. Încerca mereu să se autodepășească, să-și îmblînzească propriul caracter. Chiar îi era inferior unui Taylor? Sau ei?

Nu i-ar fi venit aceste idei dacă nu ar fi acceptat să lucreze pentru Bronson. Era pentru prima oară cînd Holly își dădea seama că anul petrecut alături de Bronson și de familia lui o va schimba și pe ea, nu numai pe ei. Și asta o tulbura. Oare George ar fi fost de acord?

După o după-amiază plăcută în care au citit și s-au plimbat împreună prin grădină, Holly și Rose au intrat în bibliotecă, să-l aștepte pe Zachary Bronson. Rose a devorat o cană cu lapte și o felie de pîine cu unt, după care s-a așezat pe covor să se joace, în timp ce Holly sorbea ceai dintr-o ceașcă din porțelan. Focul ardea în șemineul imens, din marmură verde, iar lumina după-amiezii se filtra printre draperii.

Pentru că nu îndrăznise să se așeze la biroul lui Bronson, mare și masculin, Holly își trăsese un scaun lîngă măsuța alăturată și nota pe o hîrtie formulele corecte de adresare față de aristocrații cu diverse titluri nobiliare. Era un subiect complicat chiar și pentru cei născuți în familii de

nobili, dar era important ca Bronson să le cunoască foarte bine, dacă dorea să fie acceptat în rîndurile lor. Se concentra atît de tare pe ce avea de făcut încît nici nu ar fi observat intrarea lui Bronson în încăpere, dacă fiica ei nu ar fi exclamat, încîntată:

– A venit, mamă!

Holly a ridicat privirea spre el și fiecare nerv din trupul ei a părut să reacționeze de plăcere. Era un bărbat masiv, plin de vitalitate, care aducea cu el aerul proaspăt de afară. S-a oprit în fața ei și s-a înclinat. Cu pielea lui oacheșă și ochii negri, strălucitori, arăta mai viril decît toți bărbații pe care îi cunoștea. Bronson i-a zîmbit, dezvelindu-și dinții albi, perfecți, iar Holly și-a dat seama, surprinsă, că era chiar frumos. Nu în sens clasic, nici într-unul poetic sau artistic... dar era cu siguranță atrăgător.

Holly era tulburată de propria reacție față de el. Nu era genul de bărbat de care ar fi trebuit să se simtă atrasă, nu după ce iubise pe cineva ca George. Soțul ei fusese blond, de o frumusețe fără cusur. Pe Holly o amuzase întotdeauna felul în care femeile rămîneau cu ochii pironiți pe el, cum îi dădeau tîrcoale. Dar nu numai fizicul lui îl făcea atrăgător. Era rafinat, atît în caracter cît și în maniere. Era politicos, curtenitor, un gentleman atît la interior cît și la exterior.

Să-l compare pe George cu Zachary Bronson era ca și cum ar fi comparat un prinț cu un pirat. Și dacă și-ar fi petrecut zece ani inoculînd reguli în capul lui Bronson, oricine s-ar fi uitat apoi la el l-ar fi categorisit imediat: un ticălos. Nimic nu îi putea șterge strălucirea strengărească din ochi. Era foarte ușor să ți-l imaginezi ca bătăuș în ring,

gol pînă la brîu, lovindu-şi adversarul cu pumnii. Holly avea însă o problemă: interesul ei pentru el era ruşinos, nedemn de o lady.

– Bună ziua, domnule Bronson, a spus ea făcîndu-i semn să se aşeze pe scaunul de lîngă ea. Sper să nu te deranjeze prezenţa lui Rose. A promis să se joace în linişte, acolo în colţ.

– Nu pot obiecta cînd este vorba de o companie atît de fermecătoare. Bronson i-a zîmbit fetiţei, care îşi înşirase jucăriile pe covor. Eşti la ceai, domnişoară Rose?

– Da. Domnişoara Crumpet m-a rugat să-i torn în ceaşcă. Doreşti şi tu un ceai? Înainte ca Holly s-o poată opri, Rose s-a grăbit spre el cu o ceaşcă minusculă, de păpuşi. Poftim, domnule. S-a încruntat uşor. E doar „ceai de aer", dar este delicios, trebuie doar să te prefaci puţin.

Domnul Bronson a acceptat ceaşca ca pe o mare favoare. A sorbit cu grijă din băutura invizibilă.

– Cred că i-ar mai trebui puţin zahăr, i-a spus gînditor.

Holly i-a urmărit cu privirea în timp ce Rose îi pregătea ceaiul, aşa cum îi plăcea lui. Nu se aşteptase ca Bronson să se simtă atît de în largul lui în prezenţa unui copil. Nici măcar fraţii lui George, care îi erau unchi, nu se purtaseră aşa cu ea. Copiii nu făceau decît rareori parte din lumea bărbaţilor. Nici cel mai dedicat tată nu îşi vedea copilul mai mult de o dată sau de două ori pe zi, cîteva minute, răstimp în care se interesa de progresele făcute.

Bronson a aruncat ochii spre ea şi i-a surprins privirea mirată.

– Am fost obligat să iau parte la o mulţime de ceaiuri, cînd era Elizabeth mică, de vîrsta lui Rose. Numai că Lizzie trebuia să se mulţumească cu cîteva ceşti vechi, din tinichea.

Mi-am jurat atunci că într-o zi va avea propriul ei set din porţelan, numai că atunci cînd mi-am permis să-i cumpăr unul era deja prea mare.

O servitoare a intrat în încăpere, aducînd o tavă cu gustări, iar Bronson şi-a frecat nerăbdător mîinile. Tava de argint era mare şi grea, iar servitoarea a aşezat-o cu dificultate pe măsuţă.

Holly a întrebat-o cum o chema, după care i-a dat în şoaptă cîteva indicaţii:

– Poţi lăsa tava pe bufet, Gladys. Şi adu farfuriile pe rînd, la fiecare. Şi te rog să serveşti prin stînga.

Uimită de sfaturile la care nu se aşteptase, fata s-a uitat spre Bronson, cerîndu-i parcă ajutorul din priviri. Acesta a zîmbit şi i-a spus pe un ton grav:

– Te rog să faci aşa cum îţi spune lady Holland. Mă tem că toţi vom fi instruiţi pas cu pas. Chiar şi eu.

Gladys a dat din cap şi a făcut aşa cum i se spusese. Spre surprinderea lui Holly, servitoarea a aşezat lîngă ea o farfurie plină cu vîrf cu prăjituri rotunde, miniaturale, acoperite cu o glazură roz, diafană.

Holly l-a privit cu reproş pe Bronson, ştiind că prăjiturile fuseseră comandate special pentru ea.

– Domnule Bronson, a spus ea amintindu-şi discuţia lor de mai devreme, nu înţeleg care este motivul pentru care mă îmbii cu atîtea dulciuri.

Bronson s-a sprijinit de spătar:

– Voiam să te privesc luptîndu-te cu tentaţia.

Holly nu s-a putut abţine să nu izbucnească în rîs. Cîtă insolenţă!

– Eşti un om viclean, i-a spus.

– Sînt, a recunoscut el fără să ezite.

Continuînd să zîmbească, Holly a luat un cleştişor şi a prins delicat o prăjitură, atentă să nu-i strivească forma fragilă. A pus-o pe o farfuriuţă din porţelan şi i-a întins-o fiicei ei, care a scos un sunet de bucurie şi a început imediat să o devoreze. După aceea şi-a pus şi ei în farfurie, şi lui Bronson. I-a întins mai apoi şi notiţele ei.

– După succesul avut azi cu sora ta, mă simt cuprinsă de ambiţie, a spus ea. Mă gîndeam să începem cu cel mai dificil subiect dintre toate.

– Titlurile nobiliare şi regulile acestora, a spus încet Bronson, privind la coloanele cu scris frumos. Dumnezeu să mă ajute!

– Dacă le poţi învăţa pe acestea şi vei reuşi să dansezi decent un cadril, bătălia este pe jumătate cîştigată.

Bronson a luat între degete o prăjitură şi a înghiţit-o cu totul.

– Poţi începe, i-a spus, cu gura plină.

Holly şi-a notat într-un colţ al minţii că trebuia să facă ceva şi cu stilul lui primitiv de a mînca şi a început să-i explice:

– Sînt sigură că tu cunoşti deja cele cinci titluri nobiliare: duce, marchiz, conte, viconte şi baron.

– Cum rămîne cu cavalerii?

– Cavalerul nu este un titlu nobiliar, aşa cum nu este nici cel de baronet. Holly a dus furculiţa la gură, a înghiţit o bucăţică de prăjitură şi a închis ochii, într-un moment de plăcere, simţind cum glazura delicată i se topea pe limbă. A luat apoi o înghiţitură de ceai, conştientă că Bronson o privea ciudat. Ochii lui cafenii erau atenţi, ca ai unei feline care urmărea orice mişcare din iarbă.

– Lady Holland, a spus cu voce gravă, ai o firimitură pe... S-a oprit brusc, părînd să nu-şi mai găsească vorbele.

Holly şi-a explorat colţul stîng al gurii cu vîrful limbii, descoperind firmitura dulce.

– Mulţumesc, i-a şoptit ea, ştergîndu-se cu şerveţelul. A reluat lecţia, uşor stînjenită, dar fără să-şi dea prea bine seama din ce cauză. Să ne întoarcem la titlurile nobiliare. Cele ale fiilor mai mici sînt doar titluri de curtoazie, doar moştenitorul în viaţă are dreptul la acest titlu. Dacă deschizi la pagina trei, ţi-am făcut o schemă care sper să-ţi fie de ajutor... Holly s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de Bronson, privind peste umărul lui. Uite aici. Înţelegi ceva sau e o harababură acolo?

– Nu, este destul de clar. Numai că... de ce în aceste două coloane nu este trecut nici un titlu?

Holly încerca să se concentreze asupra hîrtiei pe care o ţinea el în mînă, dar îi venea foarte greu. Aveau capetele apropiate iar tentaţia de a-i atinge părul era foarte mare. Şuviţele groase, răvăşite, aveau nevoie de o perie şi de puţină pomadă, mai ales spre frunte. Părul lui era atît de diferit de cel al lui George, blond şi mătăsos. Părul lui Bronson era negru ca noaptea, puţin aspru şi se încreţea uşor spre vîrfuri şi la ceafă. Iar gîtul era gros, puternic, ca oţelul. Abia s-a abţinut să nu-l atingă cu vîrful degetelor. Oripilată, a strîns din pumni şi i-a răspuns:

– Pentru că doar copiii ducilor, ai marchizelor şi conţilor îşi pot pune înaintea numelor titlurile de *lady* sau

lord, în timp ce copiii vicontilor şi ai baronilor sînt doar *domnule* sau *doamnă*.

– Ca şi soţul tău, a murmurat Bronson, fără să-şi ridice ochii de pe listă.

– Da, acesta este un exemplu excelent. Tatăl soţului meu era viconte. Era cunoscut drept vicontele Taylor de Westbridge, sau mai pe scurt, Albert, lord Taylor. A avut trei fii, pe William, pe George şi pe Thomas, fiecare dintre cei trei fiind *domnul* Taylor. Cînd vicontele a murit, cu cîţiva ani în urmă, fiul lui cel mare, William, i-a preluat titlul şi a devenit William, lord Taylor.

– Dar George şi celălalt frate al lui nu au devenit niciodată lorzi.

– Nu. Au rămas amîndoi cu titlul de domni.

– Atunci cum de tu eşti *lady* Holland?

– Ei bine... Holly a făcut o pauză şi a rîs. Aici intrăm pe un teritoriu mai complicat. Eu sînt fiică de conte, de aceea am dreptul la această titulatură încă de la naştere.

– Şi nu ai pierdut titlul cînd te-ai măritat cu George?

– Nu. Cînd fiica unui nobil se căsătoreşte cu un bărbat care nu este nobil, ea are dreptul să-şi păstreze titlul. După ce m-am căsătorit mi-am păstrat rangul dobîndit de la tatăl meu, nu pe cel pe care l-aş fi avut după soţ.

Bronson a întors capul spre ea şi a privit-o atent. Holly a simţit un val de căldură, uitîndu-se în ochii adînci, de neînţeles.

– Deci rangul tău a fost dintotdeauna mai înalt decît al soţului tău, a spus el. Într-un fel, ai făcut o mezalianţă.

– Tehnic, aşa s-ar spune.

Bronson a părut să cîntărească informaţia primită. Holly a avut impresia că ideea îi făcuse plăcere.

– Ce s-ar întîmpla cu titlul tău dacă te-ai căsători cu un om de rînd? a întrebat-o. Unul ca mine, de exemplu.

Pusă în încurcătură, Holly s-a îndepărtat de el şi s-a aşezat la loc pe scaun.

– Păi... aş rămîne lady Holland, dar ţi-aş lua numele de familie.

– Lady Holland Bronson.

Ea a tresărit auzindu-şi prenumele alături de un nume nou, altul decît Taylor.

– Da, a răspuns încet. Este corect, teoretic vorbind.

Ea şi-a făcut de lucru cu fustele, simţind cum el continua să o privească insistent. A ridicat ochii iar inima a început să-i bată cu mai multă putere. Cînd se mai uitase un bărbat aşa la ea? Ochii lui George erau plini de dragoste şi de tandreţe, niciodată nu o privise aşa... cu o foame sexuală...

Privirile lui Bronson s-au mutat pe gura ei, pe sîni, apoi din nou pe chipul ei, făcînd-o să roşească. Era genul de intimitate pe care un gentleman nu şi-o permitea niciodată cu o lady. O făcea numai ca să o stînjenească, şi-a spus Holly. Se amuza văzînd cum o punea în încurcătură. Şi totuşi el nu părea deloc amuzat. Se încruntase puţin şi părea tulburat, chiar mai tulburat decît ea.

– Mamă! s-a auzit vocea lui Rose, care a rupt tăcerea. Ai obraji roşii!

– Adevărat? a întrebat nesigură Holly, ducîndu-şi degetele reci spre faţă. Probabil că am stat prea aproape de foc.

Strîngînd păpuşa în braţe, Rose s-a apropiat de Bronson.

– Eu sînt doar *domnişoară*, l-a informat ea, semn că fusese atentă la discuţie. Dar în ziua în care mă voi mărita cu un prinţ voi deveni prinţesa Rose şi atunci vei avea voie să-mi spui *alteţă*.

Bronson a rîs iar tensiunea a părut să se risipească.

– Eşti deja o prinţesă, i-a spus el, ridicînd-o de jos şi aşezînd-o pe genunchii lui.

Luată prin surprindere, Rose a izbucnit în rîs.

– Ba nu! Pentru că nu am coroană!

Bronson a părut să o ia în serios.

– Ce fel de coroană ţi-ai dori, prinţesă Rose?

– Păi, să mă gîndesc. Feţişoara lui Rose arăta o concentrare adîncă.

– Din argint? a insistat Bronson. Din aur? Cu pietre colorate sau cu perle?

– Rose nu are nevoie de coroană, a intervenit Holly alarmată, dîndu-şi seama că Bronson era gata să-i cumpere copilei cine ştie ce obiect ostentativ. Întoarce-te la joacă, Rose. Sau te trimit la culcare, să-ţi faci somnul de după-amiază.

– Oh, nu vreau să dorm, a spus imediat fata şi s-a dat jos de pe genunchii lui Bronson. Pot să mai iau o prăjitură, mamă?

Holly i-a zîmbit şi a clătinat din cap.

– Nu, nu poţi. Îţi strici pofta de mîncare.

– Doar una? Una mică de tot?

– Am spus nu, Rose. Acum te rog să te joci în linişte şi să ne laşi să ne terminăm discuţia.

Rose a întors privirea spre Bronson:

– De ce ai nasul încovoiat, domnule Bronson?

– Rose, i-a reproşat Holly, ştii foarte bine că nu e frumos să faci aprecieri despre felul în care arată cineva.

Dar Bronson i-a răspuns zîmbind copilei:

– L-am izbit de ceva, mai demult.

– De o uşă? a încercat să ghicească fetiţa. Sau de un perete?

– De un croşeu de stînga.

– Oh. Rose îl privea întrebătoare. Ce înseamnă asta?

– Este un termen din box.

– Nu este frumos să te baţi, i-a spus fetiţa, cu convingere. Este foarte, foarte urît.

– Da. ştiu. Bronson a plecat capul, încercînd să pară că se căia, deloc convingător.

– Rose, a avertizat-o Holly. Sper că nu ne mai întrerupi de-acum încolo.

– Nu, mamă. Ascultătoare, copila s-a întors la locul ei de joacă. În timp ce trecea pe lîngă scaunul lui Bronson, acesta i-a strecurat pe furiş o prăjitură. Rose a înşfăcat-o şi s-a furişat în colţ, ca o veveriţă.

Holly l-a privit cu reproş.

– Nu voi permite ca fata mea să fie răsfăţată, domnule. Dacă se obişnuieşte cu extravaganţele tale îi va fi foarte greu peste un an să se reîntoarcă la o existenţă normală.

Avînd grijă să nu fie auzit de mogîldeaţa care se juca ceva mai încolo, Bronson i-a răspuns în şoaptă:

– Nu-i strică să fie răsfăţată din cînd în cînd. Copilăria trece atît de repede!

– Rose trebuie să cunoască realităţile vieţii şi responsabilităţile ei.

– Aşa se cresc copiii în ziua de azi? a întrebat-o el. Acum îmi explic de ce toţi copiii de aristocraţi sînt palizi şi ursuzi. Probabil că părinţii lor se grăbesc să îi facă să cunoască „realitatea".

Ofensată, Holly a deschis imediat gura să-l contrazică, dar nu a mai scos nici un cuvînt. Membrii familiei Taylor erau adepţii unei „pregătiri riguroase pentru viaţă" şi o încurajaseră adesea pe Holly să procedeze la fel cu Rose. Disciplina, pregătirea morală constantă şi privările de tot felul erau metodele folosite pentru a educa un copil, pentru a-l face ascultător şi manierat. Nu că ar fi funcţionat, bineînţeles. Copiii Taylor erau nişte draci împieliţaţi şi probabil că la fel ar fi fost şi Rose, dacă ea nu ar fi tratat-o cu multă blîndeţe, fără să ţină prea mult cont de sfaturile rudelor. Şi totuşi vederile acestora erau îmbrăţişate de majoritatea familiilor de nobili.

– Copilăria ar trebui să fie minunată, i-a spus Bronson. Lipsită de griji. Fericită. Nu dau doi bani pe cei care nu sînt de acord cu mine. Aş fi vrut doar... S-a oprit, cu ochii aţintiţi pe hîrtia din faţa lor.

– Da? a spus cu blîndeţe Holly, aplecîndu-se uşor spre el.

Bronson i-a răspuns fără să o privească.

– Aş fi vrut ca şi copilăria lui Lizzie să fie aşa. Anii copilăriei ei au fost un adevărat iad. Eram săraci, murdari, mereu înfometaţi. Am dezamăgit-o.

– Dar nu eşti cu mult mai mare ca Elizabeth, a murmurat Holly. Erai la rîndul tău un copil, copleşit de responsabilităţi.

Bronson a făcut un gest, ca şi cum nu avea nici o scuză.

– Nu i-am oferit ce avea nevoie, a insistat el. Singurul lucru pe care îl pot face acum este să încerc să îndrept totul, pentru ea şi pentru copiii mei, atunci cînd voi avea.

– Iar între timp să-mi răsfeţi fiica, nepermis de mult? a întrebat Holly zîmbind.

– Poate că te voi răsfăţa şi pe tine. Tonul îi era provocator iar privirea îi strălucea, uluind-o. Nu ştia cum să reacţioneze. Dacă se arăta indignată, el ar fi tachinat-o şi mai tare. Şi totuşi nu-i putea permite să se joace astfel cu ea. Jocul de-a şoarecele şi pisica nu era punctul ei forte.

I-a răspuns pe un ton rece:

– Mi-ai oferit deja un salariu generos, domnule Bronson, şi intenţionez să-l merit pe deplin, educîndu-vă. Iar acum haide să trecem la pagina doi, unde ţi-am scris formulele corecte de adresare şi diferenţele între cele folosite la corespondenţă şi cele din conversaţii. De exemplu, nu i te adresezi unui partener de dialog cu formula de „onorabil", dar o faci atunci cînd îi trimiţi o scrisoare...

– Mai tîrziu, a întrerupt-o Bronson, înlănţuindu-şi degetele lungi şi aşezîndu-le pe genunchi. Creierul mi-e plin deja de titluri. Mi-ajunge pe ziua de azi.

– Bine. Să te las singur?

– *Vrei* să pleci? a întrebat-o blînd.

Ea a clipit, luată prin surprindere de întrebarea lui, după care a zîmbit.

– Domnule Bronson, aş vrea să nu mai încerci să mă descumpăneşti!

Chipul lui s-a luminat cu un zîmbet ironic:

– Ce poate fi atît de descumpănitor într-o întrebare simplă?

– Dacă aş răspunde că da, aş părea nepoliticoasă, iar dacă aş spune că nu...

– Aş putea înţelege că-ţi place compania mea, i-a sfîrşit el fraza, zîmbind larg. Du-te, atunci. Doar Dumnezeu ştie că nu te-aş forţa să recunoşti nimic.

Holly a rămas pe scaunul ei.

– Dacă rămîn, îmi povesteşti cum ai primit lovitura aceea în nas.

Bronson şi-a atins gînditor nasul încovoiat.

– Am păţit-o cînd m-am luptat cu Tom Crib, fostul cărăuş de cărbuni supranumit „Diamantul negru". Are pumnul de dimensiunile unui ciocan, iar după un croşeu de stînga de-al lui vezi stele verzi.

– Cine a învins? a întrebat Holly, curioasă.

– L-am depăşit pe Crib după douăzeci de runde şi în final l-am doborît. După meciul acesta mi-am căpătat porecla de Bronson Măcelarul.

Era evident mîndru de porecla lui, dar Holly a simţit că o cuprindea greaţa.

– Ce fermecător! a spus pe un ton care l-a făcut să rîdă.

– N-am devenit în nici un caz mai frumos după ce Crib mi-a spart nasul, a spus el prinzîndu-şi-l între degetul mare şi cel arătător. Oricum nu eram cine ştie ce frumuseţe. Dar acum cu siguranţă nu voi mai fi luat drept un aristocrat.

– Oricum nu ai fi fost confundat cu unul.

Bronson s-a prefăcut că parează o lovitură.

– Este o lovitură puternică, la fel cu cele pe care le primeam în ring, doamna mea. Să înţeleg că nu mă placi prea tare?

– Ştii prea bine că eşti un bărbat atrăgător, domnule Bronson. Numai că nu în sensul aristocrat al cuvîntului. În primul rînd, eşti prea... prea... musculos. A făcut un semn spre umeri şi spre mînecile hainei. Nobilii nu au asemenea braţe.

– Asta-mi spune şi croitorul meu.

– Nu ai putea să le faci cumva... mai mici?

– Eu nu ştiu să existe vreo metodă. Dar doar aşa, de curiozitate, cît ar trebui să intru la apă ca să fiu confundat cu un gentleman?

Holly a rîs şi a clătinat din cap.

– Felul în care arăţi este ultima dintre problemele tale, domnule. Trebuie să capeţi un aer demn. Şi eşti mult prea lipsit de deferenţă.

– Dar atrăgător, a parat el. Ai spus că sînt atrăgător.

– Aşa să fie? Eu îmi amintesc că am spus „incorigibil".

Şi-au zîmbit unul altuia iar Holly s-a simţit invadată de un val de căldură. Şi-a ferit imediat privirea, respirînd mai rapid decît ar fi fost normal. Se simţea ciudat, de parcă ar fi fost gata să sară de pe scaun. Nu îndrăznea să se uite la Bronson, temîndu-se de propria reacţia faţă de el. O făcea să-şi dorească să... ei bine, nu îşi dădea prea bine seama ce anume. Avea însă vii în minte sărutul lui dulce, calda invazie a gurii lui. A roşit şi şi-a încrucişat mîinile în poală, încercînd să se stăpînească.

– Cariera mea de boxer nu a durat prea mult, a spus Bronson. M-am oprit atunci cînd am făcut suficienţi bani ca să-i investesc într-o fabrică de locomotive.

– Adevărat? a întrebat Holly, care era în sfîrşit în stare să ridice privirea spre el. M-aş fi aşteptat să-ţi facă plăcere să te baţi.

– M-am şi distrat, a recunoscut el. Îmi place competiţia şi-mi place să cîştig. Dar luptele îmi aduceau prea multă suferinţă şi prea puţini bani. Şi am învăţat curînd că poţi pune un om la pămînt şi fără să te foloseşti de forţa fizică.

– Dumnezeule! Chiar trebuie ca viaţa ta să fie o luptă constantă pentru supremaţie?

– Cum altfel?

– Ai putea să te mai relaxezi puţin şi să te bucuri de ce ai realizat pînă acum.

O privea ironic.

– Copil fiind, te-ai jucat vreodată de-a regele munţilor? Probabil că nu – nu este un joc pentru fetiţele respectabile. Găseşti un morman de gunoaie şi te întreci cu ceilalţi, încercînd să ajungi primul în vîrf. Iar asta este partea cea mai uşoară.

– Şi partea dificilă?

– Să rămîi acolo.

– Pun pariu că reuşeai întotdeauna să te menţii pe poziţie, din zori şi pînă în seară, i-a răspuns ea încet. Împărţind pumni în dreapta şi-n stînga, oricui încerca să-ţi ia locul.

– Doar pînă la ora cinei, i-a mărturisit el. Eram mereu înfrînt de propriul stomac.

Holly a izbucnit într-un rîs nedemn de o lady. Nu a reuşit să se oprească nici măcar atunci cînd fiica ei, surprinsă, s-a apropiat de scaunul ei:

– Ce s-a întîmplat, mamă?

– Domnul Bronson îmi povestea o întîmplare din copilăria lui, i-a explicat Holly.

Deşi nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba, Rose a izbucnit şi ea în rîs.

Bronson le privea pe amîndouă, cu o strălucire caldă în ochi.

– Sînteţi cea mai minunată privelişte din cîte am văzut vreodată.

Expresia ei amuzată a dispărut brusc şi s-a ridicat în picioare, consternată, obligîndu-l pe Bronson să se ridice la rîndul lui.

N-ar fi trebuit să mă aflu aici, şi-a spus. *N-ar fi trebuit să accept să lucrez pentru el, indiferent cît m-ar fi plătit.* Abia acum îşi dădea seama cît de lipsită de experienţă era, cît de uşor îi era lui să-i zdruncine echilibrul. Dacă nu reuşea să fie mereu în gardă, emoţiile ei riscau să o ia razna. Atenţiile lui o tulburau pentru că trecuse atît de mult timp de cînd fusese lipsită de compania unui bărbat? Sau pentru că el era atît de diferit faţă de toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse?

Mai rău decît toate era faptul că începea să-i facă plăcere compania lui, că îi aprecia frumuseţea şi robusteţea, simţind că-l trăda pe George.

Preţ de o clipă, Holly şi-a amintit de zilele pline de disperare de după moartea soţului ei şi de dorinţele negre care o mistuiseră. Îşi dorise din toată inima să fi murit împreună cu el. Numai dragostea pentru copila lor o ajutase să rămînă cu mintea întreagă. Dar îi jurase lui George că-şi va petrece viaţa întreagă iubindu-l doar pe el, gîndindu-se doar la el. Nu-i trecuse prin minte niciodată că o asemenea promisiune era atît de greu de ţinut.

– Domnule Bronson, a spus, iar vocea i-a tremurat puţin. Ne... vedem la cină.

Chipul lui Bronson era serios, aşa cum era şi al ei.

– Las-o pe Rose să ia cina cu noi, a spus. Copiii din înalta societate nu mănîncă împreună cu familiile lor?

Holly nu i-a răspuns imediat.

– În anumite case, mai ales la ţară, li se permite să ia masa *en famille*. Dar în casele care se respectă, copiii iau cina separat, în camerele lor. Rose s-a obişnuit cu asta în casa familiei Taylor şi nu aş vrea să-i schimb ritualul...

– Dar acolo lua masa alături de alţi copii, nu-i aşa? a pus Bronson punctul pe i. Aici ar fi nevoită să mănînce singură.

Holly s-a uitat la feţişoara fiicei ei. Rose părea să-şi ţină respiraţia, aşteptînd cu nerăbdare să vadă dacă eroul ei reuşea să-i obţină un loc la masa adulţilor. Lui Holly i-ar fi fost uşor să insiste asupra regulilor care spuneau că adulţii şi copiii trebuiau să ia masa separat. Şi totuşi, cînd i-a privit pe Bronson şi pe Rose, care o priveau cu sufletul la gură, Holly şi-a dat seama că o altă graniţă avea să fie încălcată.

– Foarte bine, le-a răspuns. Dacă Rose se va purta frumos, va putea să ia masa împreună cu noi, de-aici înainte.

Spre surprinderea ei, Rose s-a repezit la Bronson şi l-a prins de picior, fericită:

– Oh, domnule Bronson! a strigat ea. Îţi mulţumesc!

Bronson s-a desprins rîzînd din încleştare.

– Mulţumeşte-i mamei tale, prinţesă. Eu n-am făcut decît să întreb. Ea este cea care ţi-a dat permisiunea.

Rose s-a întors spre Holly şi a început să o sărute pe obraz, iar şi iar.

– Draga mea, i-a spus Holly încercînd să rămînă serioasă, haide să mergem sus să-ţi schimbi rochiţa şi să te speli pe faţă înainte de masă. Arăţi ca o haimana.

– Da, mamă. Rose a luat-o de mînă şi au ieşit împreună.

Şapte

Holly reîncepuse să corespondeze cu vechii ei prieteni. Pe mulţi nu-i mai văzuse de la înmormîntarea lui George, şi a fost uimită de răspunsurile lor la vestea că acum lucra şi locuia în reşedinţa londoneză a domnului Bronson. Cum era şi de aşteptat, multe reacţii au fost dezaprobatoare, unii oferindu-se chiar să o adăpostească în casele lor, dacă era într-adevăr atît de strîmtorată. Dar o neaşteptată majoritate şi-a exprimat înţelegerea şi interesul pentru noua ei situaţie, arătîndu-se dispusă să o viziteze la reşedinţa Bronson. Se părea că un număr destul de mare de doamne erau curioase să-i vadă casa şi mai mult decît atît, să-l cunoască pe marele om.

Bronson nu s-a arătat deloc mirat cînd Holly i-a povestit totul.

– Asta mi se întîmplă mereu, i-a spus cu un zîmbet cinic. Femeile din lumea ta ar prefera ghilotina în loc să se mărite cu o corcitură ca mine... dar un număr surprinzător de mare se oferă să-mi fie „prietene".

– Vrei să spui că ar fi dispuse să... *cu tine*? Holly a făcut o pauză, mirată. Chiar şi cele măritate?

– Mai ales cele măritate, i-a răspuns sec Bronson. În timp ce tu stăteai închisă în casă, jelindu-ţi soţul, prin patul meu au trecut cîteva doamne din înalta societate londoneză.

– Un gentleman nu se laudă cu cuceririle lui, i-a spus Holly, roşind.

– Nu mă laudam. Îţi prezentam un adevăr.

– Anumite lucruri trebuie să le ţinem numai pentru noi.

Tonul neobişnuit de aspru a părut să-l stîrnească.

– Ai o expresie stranie întipărită pe chip, lady Holly, i-a spus el mieros. Aproape că aş putea crede că eşti geloasă.

De indignare, aproape că s-a înecat. Zachary Bronson era în stare să o enerveze mai mult decît oricine.

– Deloc. Mă gîndeam numai la cîte boli se pot contracta în urma atîtor aventuri galante.

– Aventuri galante, a repetat el rîzînd. Este cel mai delicat mod de a numi ce fac eu din cîte am auzit vreodată. Şi să ştii că nu am luat nici o boală, deşi am curvăsărit destul. Un bărbat se poate proteja în...

– Te asigur că nu doresc să aflu cum! Oripilată, Holly şi-a acoperit urechile cu mîinile. Bronson era dispus să discute cu ea subiecte intime, despre care orice gentleman ar fi pretins că nici nu avea habar. Domnule, eşti un dezastru moral.

El nu a părut deloc ruşinat. I-a zîmbit şmechereşte:

– Iar tu eşti o puritană, doamna mea.

– Mulţumesc.

– Nu era un compliment.

– Orice critică din partea ta poate fi considerată un compliment, în ceea ce mă priveşte.

Bronson a izbucnit în rîs, aşa cum făcea ori de cîte ori încerca ea să-l îndrume, moral vorbind. Îl interesau doar chestiuni superficiale, lecţiile despre cum să se poarte ca un

gentleman. Iar cînd avea chef, se purta fără cusur. Iar Holly nu putea să nu-l placă, oricît ar fi încercat.

Zilele petrecute la reşedinţa lui s-au transformat în săptămîni, iar ea a aflat multe lucruri noi despre Bronson, inclusiv că avea multe calităţi personale demne de admiraţie. Bronson îşi recunoştea cu onestitate lipsurile şi nu îşi ascundea trecutul sau lipsa de educaţie. Era de o modestie stranie, nu făcea niciodată paradă de inteligenţa lui nativă sau de realizările lui. Îşi folosea farmecul ca să o facă să rîdă, împotriva voinţei ei. Chiar părea să-i facă plăcere să o provoace pînă cînd o scotea din minţi, după care o făcea să rîdă.

Îşi petreceau împreună majoritatea serilor, uneori alături de Rose, care se juca la picioarele lor. Cîteodată stăteau de vorbă pînă tîrziu în noapte, după ce Elizabeth şi Paula se retraseseră la culcare. La lumina flăcărilor din şemineu, Bronson o îmbia pe Holly cu cîte un pahar de vin bun şi o delecta cu poveşti fascinante dar vulgare despre viaţa lui. În schimbul acestora, insista să asculte poveşti despre copilăria ei. Holly nu avea nici cea mai mică idee de ce l-ar fi interesat detaliile despre trecutul ei, dar el insista, aşa că a ajuns să-i povestească întîmplări ridicole, cum ar fi amintirea cînd un verişor îi legase părul lung de scaun sau atunci cînd aruncase un burete îmbibat cu apă de sus, din balcon, în capul unui lacheu.

Uneori o întreba de George. De căsătoria lor... despre cum se simţise atunci cînd născuse.

– Ştii că nu pot discuta despre asta cu tine, protestase Holly.

– De ce nu? Ochii lui alerți se îmblînziseră în lumina focului. Stăteau în salonul privat al familiei ai cărui pereți erau acoperiți cu catifea mătăsoasă, de culoarea măslinei. Se simțeau izolați, departe de lumea de afară. Holly știa că făcea o greșeală, că nu trebuiau să stea împreună, doar ei doi, în acea atmosferă intimă. Erau... prea apropiați, prea intimi. Și totuși nu se îndura să plece.

– Știi prea bine că este un subiect indecent, i-a răspuns ea. Nu ai voie să pui asemenea întrebări.

– Spune-mi, a insistat el, ridicînd paharul la gură. Ai fost un soldățel disciplinat sau ai strigat din răsputeri?

– Domnule Bronson! Îl privea indignată. Ești total lipsit de delicatețe! Nu ai nici cel mai mic respect pentru mine?

– Te respect mai mult decît pe orice persoană de pe acest pămînt, doamna mea, s-a grăbit el să-i răspundă.

Holly a clătinat din cap, străduindu-se din răsputeri să nu zîmbească.

– Nu am fost deloc un soldat disciplinat, a recunoscut. A fost îngrozitor de dureros și, mai rău decît atît, a durat mai mult de douăsprezece ore. Iar toată lumea din jurul meu îmi spunea că a fost o naștere ușoară, așa că nimeni nu mi-a arătat nici un dram de simpatie.

– Ai mai fi vrut copii? Dacă George ar fi trăit?

– Bineînțeles. Nici o femeie măritată nu are de ales în această privință.

– Chiar nu are?

L-a privit în ochi, nedumerită:

– Nu, eu... Ce vrei să spui cu asta?

– Că există metode de a evita o sarcină nedorită.

Holly îl privea în tăcere, oripilată. Femeile cumsecade nu discutau despre asemenea lucruri. Iar acesta era un subiect interzis, pe care nu fusese în stare nici să-l discute cu soțul ei. Oh, e-adevărat, le mai auzise întîmplător, pe la colțuri, pe alte doamne discutînd despre asta, dar se retrăsese imediat, pentru că i se păruse scandalos. Iar bărbatul acesta avea tupeul să-i spună în față astfel de lucruri!

– Acum chiar că te-am ofensat, a spus Bronson, încercînd să pară că-și cerea scuze din priviri, dar fără să-și poată ascunde amuzamentul. Iartă-mă, doamnă. Uneori uit că o persoană poate fi atît de rezervată.

– Este timpul să mă retrag, i-a spus Holly cu demnitate, hotărîtă să ignore schimbul de replici, de parcă nu ar fi existat. Noapte bună, domnule Bronson. S-a ridicat în picioare, urmată imediat de Bronson.

– Nu este nevoie să pleci, i-a spus el. Mă voi purta frumos de-aici înainte, îți promit.

– Este tîrziu, i-a spus Holly ferm, îndreptîndu-se spre ușă. Noapte bună, din nou.

El a ajuns în pragul ușii înaintea ei, deși nu părea să se fi grăbit. A pus mîna pe clanță și a închis ușor ușa.

– Rămîi, i-a șoptit, și voi deschide o sticlă din vinul care ți-a plăcut atît de mult aseară.

Holly s-a întors cu fața spre el, încruntată. Era pregătită să-i spună că un gentleman nu comenta niciodată atunci cînd o doamnă dorea să plece și că nu se cuvenea ca ei doi să se afle singuri într-o cameră, cu ușa închisă. A simțit însă cum se pierdea în ochii lui întunecați.

– Dacă rămîn vom discuta doar subiecte cuviincioase, i-a spus.

– Orice vrei tu, i-a răspuns el repede. Despre taxe. Probleme sociale. Despre vreme.

Zachary arăta ca un lup care se prefăcuse în oaie. Iar Holly nu voia s-o vadă zîmbind

– Bine, a spus într-un final şi s-a întors la fotoliul ei. Bronson i-a adus un pahar cu vin negru iar ea a sorbit, apreciindu-l. Ajunseseră să-i placă vinurile lui extrem de scumpe, iar asta se dovedea a fi o nenorocire de-a dreptul, pentru că nu şi le va putea permite, în viitor. Dar pînă atunci le putea savura în voie, alături de celelalte lucruri frumoase: obiectele de artă, luxul... şi compania lui.

Cu cîţiva ani în urmă i-ar fi fost teamă să se afle singură în aceeaşi încăpere cu un bărbat ca Zachary Bronson. El nu o trata cu acea atenţie protectoare a tatălui ei, nici cu politeţea tinerilor care o curtaseră şi nu era nici impecabil în purtări, aşa cum fusese soţul ei. Bronson nu se sfia să vorbească vulgar în faţa ei şi discutau amîndoi subiecte care nu ar fi trebuit să intereseze o doamnă, fără să încerce să-i ascundă aspectele neplăcute ale vieţii.

I-a umplut tot timpul paharul, în timp ce stăteau de vorbă. Noaptea se adîncea iar Holly s-a cuibărit în fotoliu, sprijinindu-şi capul de spătar. *Am băut prea mult*, şi-a spus cu surprindere. Doamnele adevărate nu beau niciodată, sorbeau cînd şi cînd cîte puţin dintr-un pahar cu vin îndoit cu apă.

Holly şi-a privit uimită paharul gol şi s-a întins să-l aşeze pe măsuţa de lîngă fotoliu. Camera a părut să se învîrtă cu ea iar paharul i s-a clătinat în mînă. Bronson i l-a prins imediat şi l-a pus jos. Holly îi privea chipul frumos,

simţind cum i se descleşta limba. Se simţea uşoară, liberă, aşa cum se simţea uneori cînd mergea la culcare, iar Maude o ajuta să îmbrace o cămaşă de noapte anume, moale, mătăsoasă.

– Domnule Bronson, a spus ea, iar cuvintele au părut să-i ţîşnească din gură, mi-ai dat prea mult să beau... Chiar pot să spun că *m-ai încurajat*, ceea ce e foarte urît din partea ta.

– Nu eşti chiar atît de beată, doamnă. Doar ceva mai relaxată decît de obicei.

Nu era deloc adevărat, dar cuvintele lui au avut darul de a o linişti.

– Trebuie să mă retrag, e tîrziu. S-a ridicat grăbită de pe fotoliu dar camera a început să se învîrtă cu ea. A avut senzaţia că va cădea în gol, ca şi cum ar fi alunecat de pe o stîncă. Bronson a întins mîna şi a prins-o cu uşurinţă, oprind-o la timp. Oh... Holly s-a prins de braţul lui. Cred că m-am împiedicat de ceva. Îţi mulţumesc. S-a aplecat spre covor, ameţită, căutînd obiectul de care crezuse că s-a împiedicat. L-a auzit rîzînd pe înfundate. De ce rîzi? l-a întrebat în timp ce el o ajuta să se aşeze la loc.

– Pentru că n-am mai văzut pe nimeni care să se ameţească din trei pahare de vin. Ea a făcut o încercare să se ridice, dar el a împiedicat-o. Stătea periculos de aproape de ea, aşa că s-a ghemuit în fotoliu. Rămîi cu mine, i-a şoptit. Este deja foarte tîrziu.

– Încerci să mă compromiţi, domnule Bronson? l-a întrebat ea, bănuitoare.

El i-a zîmbit larg, ca şi cum ar fi vrut să o necăjească, dar în ochi i se citea o căldură la care nu s-ar fi aşteptat.

– Poate. De ce să nu-ți petreci orele următoare cu mine, aici?

– Discutînd? a întrebat ea cu glas pierit.

– Printre altele. I-a atins obrazul cu degetul arătător, înfiorînd-o. Îți promit că o să-ți placă. După care putem da vina pe vin.

Ei nu-i venea să creadă că-i putea sugera ceva atît de scandalos.

– Să dăm vina pe vin, a repetat indignată. După care a chicotit. De cîte ori ai folosit frazele astea în trecut?

– Este prima oară, a asigurat-o el. Dar mi se par reușite. Ție nu?

Ea s-a încruntat.

– Îi faci avansuri cui nu trebuie, domnule Bronson. Există o mie de motive pentru care nu aș face *asta* cu tine.

– Spune-mi măcar cîteva. Ochii lui erau îmbietori, plini de păcat.

– Moralitate... decență... respect de sine... responsabilitatea de a fi un exemplu pentru fiica mea... ca să nu mai spun că după o asemenea indiscreție aș fi nevoită să părăsesc această casă.

– Interesant, a murmurat el.

– Ce anume? l-a întrebat ea, inspirînd adînc. După care a tras din nou aer în piept. I se făcuse foarte cald, dintr-o dată. A ridicat cu greu brațul ca să-și îndepărteze o șuviță de pe fruntea umedă. Băuse mult prea mult... și deși asta nu o deranja pentru moment, undeva în străfundurile minții știa că va regreta mai tîrziu.

– Ai enumerat toate motivele, cu excepția celui care contează cu adevărat. Bronson era foarte aproape, buzele aproape că li se atingeau. I-a simțit răsuflarea caldă mîngîindu-i obrazul. Ai uitat să spui că nu mă dorești.

– Păi... e un lucru evident, s-a poticnit ea.

– Chiar așa să fie? Nu părea deloc ofensat, mai degrabă amuzat. Mă întreb, lady Holly, dacă nu aș putea să te fac să mă dorești.

– Oh, nu cred... Vocea i s-a stins cînd l-a văzut apropiindu-și capul de al ei. A închis ochii și a așteptat... a așteptat... iar el i-a sărutat încheietura mîinii. Senzația catifelată i-a trimis un fior erotic prin braț iar degetele i-au tresărit involuntar. El a lăsat ca buzele să-i poposească pe pielea ei, făcînd ca pulsul să-i bată nebunește. Holly își simțea buzele calde și umede, anticipînd plăcerea sărutului lui. El a ridicat capul și a privit-o cu ochi de foc, întunecați.

A întins mîna după un obiect pe care i l-a întins ei. Paharul de cristal a strălucit în lumina flăcărilor.

– Termină-ți vinul, i-a șoptit el. Și lasă-mă să fac ce vreau cu tine, iar mîine dimineață ne vom preface amîndoi că nu îți amintești nimic.

O tenta nespus de mult, iar acest lucru o speria. Își bătea joc de ea, și-a spus, amețită... doar nu-i propunea cu adevărat așa ceva. Aștepta doar să vadă ce-i răspundea ea, după care avea să-și rîdă de ea, indiferent dacă spunea da sau nu.

– Ești un păcătos, i-a șoptit.

Ochii lui nu mai zîmbeau.

Respirînd întretăiat, ea și-a dus mîna la ochi, de parcă ar fi încercat să alunge aburii vinului.

– Eu... vreau să merg sus. Singură.

A urmat o lungă tăcere, după care Bronson i-a răspuns pe un ton prietenos, stăpînit:

– Dă-mi voie să te ajut.

A prins-o de coate şi a ridicat-o de pe fotoliu. Holly a constatat că încăperea încetase să se mai învîrtă, aşa că s-a desprins de lîngă el şi s-a îndreptat spre uşă.

– Sînt capabilă să merg şi singură pînă în camera mea.

– Foarte bine. I-a deschis uşa şi a privit-o atent.

– Domnule Bronson... pînă dimineaţă, totul va fi uitat.

El a dat scurt din cap şi a privit-o cum se îndepărta, cît de repede o ţineau genunchii ei nesiguri.

– La naiba! a şoptit Zachary în clipa în care Holly i-a dispărut din vedere. Mersese prea departe – îşi dăduse seama că trecuse de bariera invizibilă dintre ei – dar nu fusese în stare să se oprească. Nu-şi mai putea controla foamea pentru ea. Iar singura lui consolare era aceea că ea nu părea să-şi fi dat seama cît de mult îl vrăjise.

A răsucit situaţia pe toate părţile, pentru că nu mai trăise niciodată ceva asemănător. Fusese mereu sigur pe el, ştiuse că putea să seducă orice femeie ar fi vrut, indiferent de statutul ei. Era sigur că şi Holly ar fi putut ajunge în patul lui, dacă nu o presa. Ştia însă că avea să o piardă imediat după aceea, că nu ar mai fi reuşit să o convingă să rămînă. I se părea ciudat, dar îşi dorea mai mult compania ei decît ar fi dorit-o în patul lui.

Ori de cîte ori încercase să şi-o imagineze pe femeia care îi va atrage în sfîrşit atenţia, care îl va emoţiona şi îi va ocupa toate gîndurile... fusese sigur că va fi o femeie de lume, îndrăzneaţă, egală cu el, sexual vorbind. Nu ar fi crezut niciodată că-şi va pierde inima şi capul pentru o văduvă serioasă şi sfioasă. Holly avea efectul unui drog asupra lui, excitant şi dulce, iar fără ea se simţea gol pe dinăuntru.

Nu era un naiv. Era evident că lady Holly nu era făcută pentru el. Ar fi fost mai bine să-şi îndrepte atenţia spre altcineva.

În efortul de a se linişti, Zachary căutase compania altor femei. Era clientul celui mai scump bordel din Londra iar în ultimul timp îl vizitase aproape în fiecare noapte, alegînd cele mai frumoase prostituate.

Serile şi le petrecea în compania lui Holly, doar privind-o, bucurîndu-se de sunetul vocii ei. Apoi, după ce ea se retrăgea în dormitorul ei, pleca la Londra şi-şi petrecea următoarele ore într-un complet dezmăţ. Din nefericire, măiestria prostituatelor îl ajuta să se elibereze doar temporar. Pentru prima oară în viaţă înţelegea că adevărata pasiune nu era uşor de satisfăcut, că era o diferenţă între nevoia bărbăţiei lui şi cea a inimii. Şi nu era o descoperire care să-i facă plăcere.

– Îţi construieşti altă casă? l-a întrebat surprinsă Holly. Erau în bibliotecă, iar Bronson întinsese pe masă o mulţime de planuri, fixîndu-le colţurile cu greutăţi din alamă. Dar de ce? Şi unde?

– Vreau să am cel mai grandios conac de ţară din cîte a văzut Anglia. Am cumpărat nişte terenuri în Devon – sînt

trei moşii pe care le voi uni într-una singură. Arhitectul meu mi-a desenat nişte planuri pentru casă. Vreau să le vezi şi tu.

Holly îl privea zîmbind. Se prefăcuse, ca o laşă, că nu-şi mai amintea nimic din cele întîmplate cu o seară înainte între ei şi spre marea ei uşurare Bronson nu făcuse nici o aluzie. Din contră, o implicase într-o discuţie despre cel mai recent proiect al lui. Probabil că purtarea ei indecentă fusese rezultatul vinului băut în exces, şi-a spus, hotărîtă să nu se mai repete.

– Domnule Bronson, îmi doresc foarte tare să văd planurile, dar trebuie să te avertizez că nu am prea multe cunoştinţe în domeniu.

– Ba da. Ştii ce anume admiră aristocraţii. Spune-mi părerea ta sinceră.

Şi-a trecut palma mare peste colile de hîrtie, netezindule. În timp ce studia desenele, Holly era conştientă de apropierea lui. A încercat să se concentreze, fără să reuşească însă. Nu putea ignora felul în care mînecile hainei păreau să stea să pocnească din cauza muşchilor puternici, felul în care părul i se ondula uşor la ceafă, începutul de barbă neagră, pe obraz. Mirosea a curat, a apret şi a săpun, şi foarte puţin a colonie, iar hainele îi erau bine croite, deşi nu prea reuşeau să-i ascundă muşchii bine conturaţi, nepotriviţi pentru un gentleman.

– Ce crezi? a întrebat-o pe un ton serios.

Holly s-a concentrat pe desene. I-a răspuns într-un tîrziu:

– Cred că arhitectul ţi-a desenat aici ceea ce crede el că ţi-ai dori, domnule Bronson.

Casa era ostentativă, mult prea protocolară. Nu s-ar fi potrivit deloc cu peisajul din Devon. Era vizibilă, într-adevăr. Grandioasă, fără îndoială. Dar nu era „elegantă" sau „potrivită" – acestea nu erau deloc cuvintele cu care ai fi descris-o.

– Este foarte mare, a continuat ea, şi nu încape îndoială că proprietarul ei este un om cu mari posibilităţi financiare, dar...

– Nu-ţi place.

Privirile li s-au întîlnit iar Holly s-a simţit cuprinsă de un val de căldură.

– *Ţie* îţi place? a reuşit ea să spună.

El a rîs.

– Eu nu am deloc gust, a recunoscut. Singura mea calitate este că recunosc asta.

Ea a deschis gura să-l contrazică dar a închis-o imediat la loc. Era adevărat, Bronson avea gusturi înfiorătoare.

– Spune-mi ce ai schimba la această casă, doamnă.

Holly a ridicat de colţul unui plan înfăţişînd primul nivel al casei şi a dat din cap, neputincioasă.

– Nici nu ştiu de unde să încep. Probabil ai cheltuit o mulţime de bani cu planurile şi...

– Cheltuielile astea nu înseamnă nimic pe lîngă suma enormă pentru ridicarea casei.

– Ei bine... Holly a făcut o pauză, gînditoare. Şi-a muşcat buza de jos, încercînd să găsească cuvintele potrivite. Domnule Bronson, crezi că ar fi o îndrăzneală prea mare din partea mea dacă ţi-aş sugera un alt arhitect? Poate că ar fi mai bine să mai vezi şi un alt concept, după care să alegi. Am un verişor îndepărtat, Jason Somers, care a început să

se facă cunoscut şi admirat pentru proiectele lui. Este un arhitect tînăr, cu vederi moderne. Numai că nu cred să fi lucrat pînă acum la un proiect de asemenea anvergură.

– Bine, i-a răspuns imediat Bronson, fixîndu-i gura cu privirea. Îl voi trimite de îndată la Devon, să vadă proprietatea.

– S-ar putea să dureze ceva timp pînă cînd să se poată ocupa şi de acest proiect. Am înţeles că este foarte căutat şi are un program destul de încărcat.

– Oh, va face schiţele fără întîrziere de îndată ce va auzi pomenindu-se numele meu, a asigurat-o el, cinic. Orice arhitect visează să aibă un client ca mine.

Holly a izbucnit în rîs.

– Aroganţa ta chiar nu cunoaşte limite?

– Aşteaptă şi vei vedea, i-a spus el. În două săptămîni, Somers se va prezenta aici, cu planurile.

Aşa cum prevăzuse Bronson, arhitectul a terminat schiţele într-un timp record – în şaisprezece zile, mai precis.

– Mă tem că va trebui să scurtăm lecţia de azi, Elizabeth, a murmurat Holly privind pe geam. Trăsura modestă a lui Somers tocmai intrase pe aleea din faţa casei. Chiar vărul ei era pe post de vizitiu, mînuind cu îndemînare hăţurile. A sosit arhitectul iar fratele tău a insistat să particip la întîlnirea lor.

– Dacă trebuie... a spus Elizabeth cu un aparent regret, ridicînd din umeri.

Holly s-a abţinut să zîmbească. Ştia prea bine că lui Elizabeth nu-i părea deloc rău. Nu-i plăcea deloc tema lecţiei

din ziua aceea – regulile de corespondenţă. Era o tînără energică, pasionată de călărie şi de tirul cu arcul, iar aşternerea de litere pe o hîrtie i se părea o ocupaţie obositoare.

– Vrei să-l cunoşti pe domnul Somers? s-a oferit Holly. Munca lui este foarte apreciată şi sînt sigură că fratele tău nu va avea nimic de obiectat...

– Dumnezeule, nu! Am lucruri mai bune de făcut decît să mă uit la nişte schiţe şi să-l ascult pe un arhitect bătrîn povestind. Este o zi minunată. Cred că voi face o plimbare călare.

– Prea bine. Ne vedem la prînz.

Şi-a luat la revedere de la fată şi a coborît scara impozantă cu paşi repezi. A zîmbit la gîndul că avea să-şi revadă vărul. Ultima oară se văzuseră la o petrecere în familie, cu cel puţin cinci ani în urmă, iar pe atunci Jason era adolescent. Fusese mereu favoritul familiei, cu zîmbetul lui cuceritor şi cu un simţ ascuţit al umorului. Desena încă de copil, avea mereu degetele pătate cu tuş. Iar acum era pe cale să-şi clădească o reputaţie extraordinară dat fiind stilul lui „natural", menit să se confunde cu mediul înconjurător.

– Vărule Jason, a exclamat Holly, ajungînd odată cu el în holul de la intrare.

Somers i-a zîmbit larg, şi-a scos pălăria şi a făcut o plecăciune. Holly a constatat cu plăcere că Jason se transformase într-un tînăr fermecător, ai cărui ochi verzi sclipeau de inteligenţă. Dobîndise de asemenea un aer de maturitate, neobişnuit pentru un tînăr abia trecut de douăzeci şi cinci de ani.

– Doamnă, i s-a adresat cu un ton plăcut, de bariton. Holly i-a întins mîna iar el i-a strîns-o uşor. Te rog să-mi

accepți scuzele întîrziate pentru că nu am venit la înmormîntare.

Holly l-a privit cu înțelegere. Nu avea nici un motiv să se scuze pentru că fusese plecat într-o călătorie pe continent atunci cînd survenise moartea neașteptată a lui George. Nu ar fi avut cum să ajungă la timp la înmormîntare, așa că i-a trimis o scrisoare de condoleanțe. Ușor neîndemînatică, dar scrisă din inimă, în care își exprimase sincerele regrete.

– Nu este nevoie să te scuzi, o știi prea bine.

Doamna Burney, menajera, a făcut un pas înainte și i-a luat pălăria și haina.

– Doamnă Burney, a spus Holly, știi cumva unde este domnul Bronson?

– Cred că este în bibliotecă, doamnă.

– Îl conduc eu acolo pe domnul Somers. Și-a luat vărul de braț și l-a condus. Privind în jur, în timp ce înaintau, Jason scotea oftat după oftat, alternînd uimirea cu aversiunea.

– Este incredibil, a șoptit el. Exces după exces. Dacă acesta este stilul preferat de domnul Bronson, cred că ar fi mai bine să apeleze la un alt arhitect. Eu nu aș putea concepe așa ceva.

– Așteaptă să stai de vorbă cu domnul Bronson, l-a rugat Holly.

– Bine. Jason i-a zîmbit. Știu prea bine că mă aflu aici datorită ție și îți mulțumesc pentru această șansă. Dar sînt nevoit să te întreb... ce te-a determinat să lucrezi pentru Bronson? Vocea avea inflexiuni amuzate. Cred că știi foarte bine că familia ta este „surprinsă într-un mod neplăcut".

– Mama mi-a adus la cunoștință acest lucru, a recunoscut Holly cu un surîs.

Aflînd despre planurile ei de a accepta slujba propusă de Bronson, părinții ei îi aduseseră imediat la cunoștință dezaprobarea lor. Mama ei îi pusese chiar la îndoială sănătatea mentală, sugerînd că doliul îndelungat îi afectase capacitatea de a lua decizii raționale. Pe de altă parte, tatăl ei, un om foarte practic, încetase să mai obiecteze auzind suma de bani pe care i-o oferise ca dotă lui Rose. Ca tată a patru fete, dintre care trei nu se măritaseră încă, era conștient de importanța unei dote semnificative.

– Și? a insistat Jason.

– Domnul Bronson este greu de refuzat, i-a răspuns scurt Holly. Vei constata asta și singur.

Au intrat în bibliotecă, unde îi aștepta Bronson. Spre lauda lui, Jason nu a dat vreun semn că ar fi fost intimidat atunci cînd bărbatul masiv s-a ridicat de pe scaun. Așa cum știa din proprie experiență, să faci cunoștință cu Bronson era un moment memorabil. Puțini aveau acea prezență impresionantă, de bărbat care nu-și croia doar propria soartă, ci și pe a altora.

Jason i-a strîns mîna, privindu-l în ochi.

– Domnule Bronson, a spus în stilul lui franc, prietenos, dă-mi voie să-ți mulțumesc pentru invitația de a-ți vizita domeniul și pentru șansa de a-ți prezenta munca mea.

– Lui lady Holly ar trebui să-i mulțumești, i-a răspuns Bronson. La sugestia ei te-am căutat.

Holly a clipit, surprinsă. Bronson sugera într-o manieră subtilă că sugestiile și părerile ei valorau mult pentru el.

Spre consternarea ei, lui Jason Somers nu i-a scăpat sensul subînțeles al cuvintelor lui. A privit-o fugar, întrebător, după care și-a îndreptat din nou atenția spre Bronson.

– Sper să fi meritat încrederea ei, a spus Jason și a început să desfășoare schițele pe biroul masiv, din mahon, care fusese eliberat în acest scop.

Deși își propusese să se mențină neutră, Holly nu și-a putut stăpîni o exclamație de plăcere atunci cînd s-a aplecat peste desene. Cu accentele ei gotice, casa era fermecătoare și sofisticată în același timp, cu multe ferestre imense care „aduceau" peisajul înăuntru. Încăperile imense de la parter și serele aerisite puteau găzdui petreceri fastuoase, dar casa avea și aripi mai retrase, care să confere intimitate.

Holly spera ca Bronson să aprecieze stilul lipsit de pretenții și să nu creadă că eleganța era sinonimă cu ornamente peste măsură. Era convinsă însă că va aprecia abundența de tehnologie modernă, cum ar fi apa curentă la toate etajele, băile placate cu faianță și „pereții fierbinți" care confereau confort și căldură pe timp de iarnă.

Bronson nu și-a schimbat deloc expresia cît timp a studiat planurile, a pus doar cîteva întrebări, cînd și cînd, iar Jason s-a grăbit să-i răspundă. La un moment dat, Holly a simțit că cineva intrase în cameră. Era Elizabeth, în costumul de călărie de culoare roz cu garnituri roșii. Croiala era simplă dar îndrăzneață iar jaboul din dantelă albă îi venea foarte bine. Cu buclele ei negre și pălăria roșie, cu ochii întunecați, cu gene lungi, Elizabeth era o apariție proaspătă și exotică.

– N-am putut rezista tentației să privesc planurile înainte să ies, a început Elizabeth să spună, dar vocea i s-a

stins cînd Jason Somers s-a întors cu fața spre ea și a făcut o plecăciune. Holly a făcut imediat prezentările, privind încîntată cum Elizabeth îi răspundea cu o reverență perfect executată. Cei doi au făcut apoi o pauză de cîteva clipe în care s-au studiat, curioși. După care Somers s-a reîntors spre masă, concentrîndu-se asupra răspunsului la întrebarea pe care i-o pusese Bronson. Părea să nu o fi remarcat deloc pe Elizabeth.

Contrariată de aparenta lui indiferență, Holly se întreba cum de el sau oricare alt tînăr nu erau cuceriți pe loc de înfățișarea spectaculoasă a fetei. Și totuși, cînd Elizabeth s-a apropiat de masă, Holly a observat că Jason o studia pe furiș. Era interesat, și-a spus Holly, dar era suficient de inteligent să nu o arate.

Ușor iritată de lipsa de atenție a străinului, Elizabeth s-a așezat între Jason și Holly și a început să studieze planurile.

– După cum vezi, i s-a adresat Jason lui Bronson, am încercat să proiectez o casă care să fie în armonie cu peisajul. Cu alte cuvinte, dacă ai lua-o de acolo și a așeza-o în altă parte, casa nu ar mai părea potrivită...

– Știu și eu ce înseamnă „în armonie" i-a răspuns zîmbind Bronson. A continuat să studieze planurile, atent la fiecare detaliu. Știind de-acum ritmul în care reușea să absoarbă informațiile, Holly era convinsă că în cîteva minute el va fi la fel de familiarizat cu proiectul ca și autorul lui. Bronson avea o memorie fenomenală, dar o aplica doar subiectelor care îl interesau.

Elizabeth privea la rîndul ei desenele, cu ochi critic.

– Ce este aceasta? a întrebat arătînd spre o porţiune din plan. Nu sînt prea sigură că-mi place.

Jason i-a răspuns cu voce gravă:

– Te rog, nu pune degetul pe desenele mele, domnişoară Bronson.

– Bine, dar ce este... chestia asta ieşită în afară, ciudată?

– Se numeşte aripă, i-a răspuns scurt Jason. Iar chestiile acelea dreptunghiulare au fost numite de arhitecţi uşi şi ferestre.

– Aripa vestică nu este similară cu cea estică.

– Mi-ar face plăcere să-ţi explic de ce, într-o bună zi, i-a spus el pe un ton care sugera contrariul.

– Arată ciudat, a insistat Elizabeth.

Privirile li s-au întîlnit, provocatoare, iar Holly a înţeles că schimbul de replici le făcuse plăcere.

– Nu mai provoca omul, Lizzie, a mormăit Bronson, ignorîndu-le jocul. Îşi concentrase întreaga atenţie asupra lui Holly. Ce zici de proiect, doamnă?

– Cred că ar putea fi o casă minunată.

El a dat din cap, hotărît.

– O voi construi, atunci.

– Nu doar pentru că-mi place mie, sper, i-a spus Holly repede, alarmată.

– De ce nu?

– Pentru că trebuie să fie decizia ta, gustul tău.

– Planurile mi se par în regulă, a spus Bronson gînditor. Deşi nu mi-ar displace cîteva turnuleţe, cîteva creneluri...

– Fără turnuri, l-a întrerupt grăbit arhitectul.

– Creneluri? a întrebat în acelaşi timp Holly. După care i-a observat luminiţa jucăuşă din privire şi şi-a dat seama că îi tachina.

– Fă-o exact aşa cum ai proiectat-o, i-a spus Bronson arhitectului, zîmbind.

– Aşa, pur şi simplu? a întrebat Jason, uimit de viteza cu care luase decizia. Eşti sigur că nu vrei să mai studiezi planurile, în tihnă?

– Am văzut tot ce aveam nevoie, l-a asigurat Bronson.

Holly nu se putea abţine să nu zîmbească văzînd cît de uimit era vărul ei. Ştia că Jason nu mai cunoscuse pînă atunci un bărbat atît de autoritar şi totodată dezinvolt, aşa cum era Zachary Bronson. Lui Bronson îi plăcea să decidă rapid, fără să-şi irosească timpul cîntărind aspectele dificile. Îi spusese odată că zece la sută din hotărîrile pe care le luase fuseseră greşite, alte douăzeci la sută avuseseră rezultate incerte, iar şaptezeci la sută fuseseră bune. Holly nu avea idee cum ajunsese la aceste cifre, dar nu se îndoia că el le putea argumenta oricînd. Lui Bronson îi plăcea să se folosească de cifre şi de procente în orice situaţie. Calculase chiar, cîndva, că sora lui avea zece la sută şanse să se mărite cu un duce.

– De ce doar zece la sută? îl întrebase Elizabeth, care îşi făcuse tocmai atunci apariţia.

– Am calculat numărul de duci necăsătoriţi, i-am scăzut pe cei prea în vîrstă sau infirmi şi am luat în calcul numărul de lecţii pe care trebuie să le iei de la lady Holland ca să devii prezentabilă. Am ţinut de asemenea cont de numărul de tinere de măritat cu care vei intra în competiţie. Bronson făcuse o pauză şi-i zîmbise şmecherește. Din nefericire, vîrsta ta a mai scăzut din procent.

– Vîrsta mea? strigase Elizabeth, jignită. Vrei să spui că nu mai sînt la prima tinereţe?

– Ai mai mult de douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? a întrebat Bronson, prinzînd din zbor pernuţa din catifea pe care Elizabeth o aruncase spre el.

– O lady nu aruncă cu primul obiect găsit în cale, Elizabeth, i-a spus Holly rîzînd.

– Dar îi poate da fratelui ei în cap cu vătraiul, dacă a înfuriat-o? Elizabeth a înaintat spre Bronson, ameninţătoare.

– Nu, din nefericire, i-a răspuns Holly. Şi ţinînd cont că are capul tare, probabil că nici nu ar avea efect.

Bronson a încercat să pară jignit, dar a zîmbit.

– Cum se poate răzbuna atunci o doamnă? a întrebat Elizabeth.

– Prin indiferenţă, i-a răspuns cu blîndeţe Holly.

Elizabeth s-a prăbuşit pe un scaun, cu picioarele desfăcute, ascunse de fustă.

– Speram în ceva mai dureros.

– O lovitură cu vătraiul nu mă sperie prea tare, i-a răspuns rîzînd Bronson. Dar indiferenţa lady-ei Holland... S-a prefăcut că se cutremura. Este o pedeapsă prea grea pentru orice bărbat.

Holly clătinase din cap, amuzată. În adîncul minţii, ştia acum că nici o femeie nu ar fi putut rămîne indiferentă în faţa unui bărbat ca Zachary Bronson.

Erau însă şi zile în care Bronson nu o făcea să rîdă... zile în care era irascibil şi încăpăţînat, în care îşi vărsa nervii pe cei din preajma lui. Nici Holly nu scăpa de sarcasmul lui, şi cu cît ea se purta cu mai multă curtoazie şi răceală, cu atît el devenea mai nemulţumit. Holly bănuia că era vorba de

ceva pe care şi-l dorea şi pe care nu-l putea obţine. Numai că nu-şi dădea seama ce anume era acel „ceva". Poate că era vorba de o afacere pe care o ratase, poate dorinţa de a fi mai repede acceptat în societate. Cu siguranţă nu era vorba de singurătate. Bronson nu ducea lipsă de companii feminine. Ca şi ceilalţi din casă, ştia totul despre escapadele lui nocturne, vedea pe chipul lui semnele băuturii în exces şi a dezmăţului, după cîte o noapte sălbatică.

Apetitul lui pentru distracţii şi femei începuse să o deranjeze tot mai mult pe Holly. Îşi dădea seama că nu era cu nimic diferit de alţi bărbaţi, în această privinţă. Mulţi aristocraţi se purtau chiar mai rău, umblînd creanga toată noaptea şi dormind pînă la prînz, cînd în sfîrşit li se risipeau aburii băuturii. Faptul că Bronson îşi pierdea nopţile, dar reuşea să-şi vadă de treburi, a doua zi, era dovada unei constituţii remarcabil de energice. Lui Holly îi era din ce în ce mai greu să-i treacă cu vederea aceste excese. Trebuia să recunoască, dacă dorea să fie complet sinceră cu sine însăşi, că nu mai era o chestiune de moralitate, ci era vorba de sentimente personale.

O deranja ideea că Bronson se afla în braţele altei femei. Dar era şi foarte curioasă. În serile în care el pleca de acasă, imaginaţia ei o lua razna. Era convinsă că activităţile lui sexuale erau total diferite faţă de interludiile dulci, tandre pe care le împărtăşise cu soţul ei. Deşi George nu fusese virgin în noaptea nunţii lor, experienţa lui era foarte limitată. În pat, George fusese mai degrabă respectuos şi atent decît pătimaş, adept al ideii că relaţiile sexuale erau o plăcere pe care nu trebuia să ţi-o permiţi foarte des. Nu-i

vizitase niciodată dormitorul mai mult decît o dată pe săptămînă. Iar acele ocazii fuseseră cu atît mai dulci şi mai speciale, pentru amîndoi.

Pe de altă parte, Zachary Bronson avea apetitul unui motan vagabond. Felul în care o sărutase atunci, în seră, era dovada unor cunoştinţe sexuale care le depăşeau cu mult pe ale ei sau pe a lui George. Holly ştia că cest lucru ar fi trebuit să o ţină departe de Zachary. Doar dacă ar fi reuşit să stăvilească visele care o trezeau uneori în miez de noapte, imagini erotice, amestecate, care o asaltau de cînd murise George. Vise în care era goală în braţele unui străin, atinsă, sărutată... vise care acum erau şi mai tulburătoare, pentru că acum străinul căpătase un chip. Era Zachary Bronson, cu chipul lui întunecat aplecat peste al ei, posedîndu-i gura cu gura lui, atingînd-o intim.

Holly se trezea tulburată şi transpirată după aceste vise iar a doua zi abia dacă reuşea să-l privească în ochi pe Bronson fără să roşească. Se considerase mereu deasupra acestor dorinţe primare, chiar îi compătimise pe cei care nu reuşeau să-şi stăpînească pornirile fizice. Pe ea, pasiunea nu o tulburase niciodată. Dar nu putea exista un alt cuvînt pentru acea durere dulce care o copleşea cîteodată... pentru acea dorinţă îngrozitoare ca ea să fi fost una dintre femeile pe care le vizita noaptea.

Opt

Deşi Holly alesese pentru acea dimineaţă o rochie gri, monotonia culorii era ruptă cu cîteva accente de culoarea fragilor, la gît şi la încheieturi. Era genul de rochie cu guler înalt în care orice călugăriţă s-ar fi simţit confortabil... cu excepţia unui mic decolteu, de forma unei găuri de cheie, de vreo cinci centimetri. Dar chiar şi atît a fost suficient pentru ca imaginaţia lui Zachary să o ia razna. Niciodată nu se simţise atît de atras de locul acela anume. Voia să-şi lipească buzele de pielea moale, să o miroasă, să îşi treacă limba pe ea... Gîndul la trupul ascuns sub materialul gri era prea greu de îndurat.

– Pari foarte distrat azi, domnule Bronson, i-a spus Holly, iar el abia şi-a dezlipit privirea de la rochia ei şi s-a uitat în ochii ei calzi, arămii. Ochi atît de inocenţi... Ar fi putut să jure că ea nu bănuia în ce măsură îl tulbura.

Holly i-a zîmbit:

– Ştiu că eviţi mereu să faci asta, i-a spus ea. Trebuie totuşi să înveţi să dansezi, şi încă bine. Balul Plymouth este la doar două luni distanţă.

– Balul Plymouth, a repetat el, arcuindu-şi ironic o sprînceană. E prima oară cînd aud de el.

– Cred că este ocazia ideală de a-ţi demonstra aptitudinile dobîndite. Este un eveniment anual găzduit de lordul

şi de lady Plymouth şi este punctul culminant al sezonului. Îi cunosc de ani buni, sînt extrem de amabili. Îi voi ruga discret să vă trimită invitaţii. În seara aceea, Elizabeth îşi va face debutul în societate iar tu... ei bine, nu încape îndoială că vei cunoaşte o mulţime de tinere de familie bună, care să-ţi suscite interesul.

Zachary a dat din cap cu un gest automat, ştiind prea bine că nici o altă femeie nu-l interesa ca lady Holland Taylor. Probabil că s-a încruntat sau a părut nemulţumit, pentru că Holly i-a zîmbit încurajator.

– Vei vedea că nu este chiar atît de greu, i-a spus crezînd că lecţiile de dans erau cele care îl îngrijorau. O vom lua încet, pas cu pas. Iar dacă se va dovedi că nu sînt capabilă să te învăţ aşa cum trebuie, îl vom chema pe monsieur Girouard.

– Fără instructor de dans, a ripostat posac Zachary, care îl displăcuse instantaneu. Urmărise lecţia de dans cu Elizabeth, cu o zi în urmă, şi rezistase tuturor încercărilor acestuia de a se lăsa instruit la rîndul lui.

Holly a oftat, de parcă răbdarea îi fusese pusă la încercare.

– Sora ta îl place destul de mult, i-a spus ea. Monsieur Girouard este un instructor de dans foarte talentat.

– A încercat să mă ţină de mînă.

– Te asigur că singura lui intenţie a fost să-ţi arate paşii de cadril.

– Eu nu mă ţin de mînă cu nici un alt bărbat, a spus Zachary. Iar tipului aceluia cu ochi de broască părea să-i facă plăcere.

Holly a dat ochii peste cap şi nu a mai spus nimic.

Erau singuri în sala somptuoasă de bal, cu pereţii acoperiţi cu mătase de un verde pal şi ornamente aurite. Şiruri de coloane din malahit verde, potrivite mai degrabă într-un palat rusesc, umpleau spaţiile dintre oglinzile cu rame aurite care ajungeau la trei metri înălţime. Iar din tavan atîrnau şase candelabre masive, grele, din mii de stropi de cristal. Pentru că nu avea nevoie de muzică pentru început, ca să înveţe paşii, încăperea mică a muzicanţilor, aflată în spate, era goală.

Zachary vedea reflexia partenerei lui în nenumăratele oglinzi care îi înconjurau. Rochia ei gri era nepotrivită în acel decor extrem de ornamentat. Cum ar fi arătat oare în rochie de bal? Şi-o imagina într-o rochie decoltată, cu umerii dezgoliţi, cu sînii ei frumoşi ivindu-se din corset, cu diamante strălucind pe pielea roz, catifelată...

– Îţi aminteşti regulile de etichetă ale unui bal, despre care am discutat ieri? l-a întrebat ea, smulgîndu-l din visare.

– Atunci cînd invit o tînără la dans, a început el să recite, nu o părăsesc pînă nu ajunge la însoţitoarea ei. După ce se sfîrşeşte dansul, o întreb dacă nu doreşte ceva răcoritor. Dacă răspunde că da, îi găsesc un scaun, îi aduc ce doreşte şi nu plec de lîngă ea, indiferent cît de mult timp rămîne acolo, pe scaun. A făcut o pauză şi a întrebat: şi ce mă fac dacă stă o oră şi se îndoapă? Sau chiar mai mult?

– Vei rămîne lîngă ea atît cît trebuie, i-a răspuns Holly. După care o conduci la însoţitoarea ei, faci o plecăciune şi-i mulţumeşti pentru compania plăcută. Mai mult decît atît, trebuie să dansezi şi cu fetele urîte şi cu cele frumoase, dar nu mai mult de două ori cu fiecare. Iar atunci cînd se

servește masa, te oferi să o conduci și pe însoțitoare și încerci să fii cît mai fermecător posibil.

Zachary a oftat din greu.

– Acum, despre marșul de deschidere: cînd este vorba de balul dat chiar de tine, trebuie să înaintezi încet, cu pași demni. Urmezi linia pereților și schimbi pasul la colțuri. S-a aplecat spre el și i-a spus, conspirativ: marșul este de fapt doar o plimbare prin sală, pentru ca toate doamnele să-și etaleze toaletele. Nu ai cum să greșești, domnule Bronson. Trebuie doar să conduci cuplurile spre lateralele sălii și să le aduci mai apoi în centru. Și încearcă să fii puțin arogant. Asta n-ar trebui să fie o problemă pentru tine.

Ironia ei fină i-a făcut plăcere. De obicei, ideea de a se scălîmbăia în timpul unui marș pretențios îl amuza. Dar să dea ocol încăperii, cu Holly la brațul lui... ei bine, era altceva. Ar fi fost ca o declarație publică.

– În plus, să ții minte că nu trebuie niciodată să mergi cu două femei de braț, i-a mai spus Holly.

– De ce nu?

– În primul rînd, pentru că ți-ar fi imposibil să schimbi pasul, cînd ajungi la colț. Iar apoi... A făcut o pauză, căutînd cuvintele potrivite. Este o onoare pe care un gentleman o face unei doamne anume. L-a luat de braț și a spus încet: să începem cu primul colț.

Au mers cu demnitate, iar Zachary era ciudat de conștient de sunetul pe care îl scoteau pantofii lui pe parchetul lăcuit. Cînd au ajuns în colț au făcut o pauză iar Holly i-a explicat pașii de schimbare a sensului:

– Eu îți eliberez brațul și te iau de mînă, iar tu mă ghidezi din stînga ta spre dreapta... A început să execute

mișcarea în timp ce vorbea, iar Zachary a urmat-o. Mîinile li s-au atins iar Zachary a simțit că i se tăia respirația.

Holly s-a oprit, ușor nedumerită și și-a tras grăbită mîna. Probabil că simțise și ea același lucru atunci cînd mîinile li se atinseseră. Zachary îi privea capul plecat, abținîndu-se cu greu să nu-i mîngîie părul și să nu-i ridice fața spre el. Nu uitase ce simțise atunci cînd o sărutase, felul în care buzele ei se lipiseră de ale lui, interiorul dulce al gurii ei, sunetul vulnerabil al respirației ei.

– Noi... Ar trebui să purtăm mănuși, a spus ea pe un ton nesigur. Doamnele și domnii poartă întotdeauna mănuși în timpul dansului.

– Să trimit pe cineva după ele? Zachary era uimit de tonul vocii lui.

– Nu... Bănuiesc că nu este necesar. A inspirat adînc, părînd că reușise să-și recapete stăpînirea de sine. Nu uita să ai întotdeauna la tine o pereche de mănuși de schimb. Un gentleman nu trebuie niciodată să-i întindă unei lady o mănușă murdară.

I-a întins din nou mîna, fără să-l privească. Degetele li s-au atins pentru o clipă iar ea i-a arătat pașii.

– A trecut atîta timp, a spus ea în șoaptă. Aproape că am uitat cum se face.

– Nu ai mai dansat cu nimeni de la moartea lui George?

Ea a clătinat din cap, răspunzîndu-i fără cuvinte.

Așa trebuia să arate iadul, și-a spus Zachary, cu trupul și cu mintea în flăcări. Din fericire, acum se purtau haine mai lungi, așa că partea din față a pantalonilor era acoperită. Dacă Holly ar fi bănuit măcar cît era de excitat, cît era de

aproape să o strîngă în braţe şi să o lipească de trupul lui, devorînd-o, probabil că ar fi fugit cît o ţineau picioarele din sala de bal.

Şi totuşi, marşul nu a fost atît de rău cum a fost cadrilul, o succesiune de *glissades* şi *chassés* şi tot felul de paşi ciudaţi. Iar valsul s-a dovedit cel mai chinuitor dintre toate.

– Vino puţin mai în dreapta, i-a spus Holly, plecîndu-şi genele lungi. Şi prinde-mă de talie. Ferm, dar nu foarte strîns.

– Aşa? Cu grijă, Zachary şi-a trecut braţul după talia ei, simţindu-se îngrozitor de stînjenit. Era obişnuit să ţină o femeie în braţe, dar aceasta era o experienţă complet diferită. Nu mai atinsese niciodată o femeie ca ea, nu-şi mai dorise atît de mult să o mulţumească. Era pentru prima oară că nu-i putea interpreta emoţiile şi s-a întrebat, pentru o clipă, dacă nu cumva îi displăcea să se afle atît de aproape de el. La urma-urmei, ea era obişnuită să danseze cu bărbaţi eleganţi, cu aristocraţi cu braţe subţiri, nu butucănoase ca ale lui.

Mîna ei stîngă se odihnea pe umărul lui drept. I-a cuprins mîna stîngă în mîna ei, uşoară şi dulce.

– Bărbatul îşi ghidează partenera cu mîna aceasta, i-a spus ea, ferindu-şi faţa. Nu trebuie să-mi strîngi degetele prea tare... trebuie să le ţii ferm, dar şi blînd totodată. Şi îndoaie puţin braţul.

– Mă tem să nu te calc, a murmurat el.

– Concentrează-te doar să menţii o distanţă potrivită între noi. Dacă mă ţii prea strîns îmi limitezi libertatea de mişcare. Iar dacă vom sta prea depărtaţi nu voi avea suficientă susţinere.

– Nu cred că reuşesc, i-a spus Zachary cu glas îngroşat. M-ai învăţat paşii marşului şi mă descurc cît de cît la un cadril. Este de ajuns.

– Oh, dar trebuie să înveţi să valsezi, a insistat ea. Nu vei fi niciodată în stare să faci curte unei domnişoare, aşa cum se cuvine, dacă nu ştii să valsezi.

Cuvintele ei l-au făcut să se încrunte, şi mai hotărît.

– N-ai decît să bombăni cît vrei, domnule Bronson. Nimic nu mă va face să renunţ la a te învăţa să valsezi. Iar dacă nu vei fi cooperant, trimit imediat după monsieur Girouard.

Ameninţarea l-a făcut să se încrunte şi mai tare.

– Bine, la naiba! Ce trebuie să fac mai departe?

– Valsul este compus din doi paşi. Trebuie să-ţi laşi piciorul stîng să alunece un pas înapoi – un pas mic, ai grijă – apoi înaintezi cu dreptul şi te întorci spre dreapta...

La început, dansul lor a semănat cu o încleştare. Şi totuşi, după ce s-a concentrat asupra indicaţiilor lui Holly, paşii lui au devenit ceva mai siguri. Îi era de ajutor şi felul ei uşor de a se mişca, îndemnîndu-l să se întoarcă doar printr-o uşoară apăsare a mîinii. În plus, părea să se simtă în largul ei, deşi nu reuşea să-şi dea seama cum de-i făcea plăcere să se poticnească mereu în paşi, alături de el.

– Ţine braţul ferm, l-a avertizat ea iar ochii i-au strălucit cînd i-a privit chipul concentrat. Parcă ai manevra mînerul unei pompe.

Aşa cum intenţionase, probabil, cuvintele ei l-au smuls din numărarea paşilor. A ridicat o sprînceană şi i-a aruncat o privire de gheaţă, care de obicei îl împietrea pe interlocutorul lui.

– Încerc din răsputeri să nu fac vreun pas greşit, doamnă.

– Te descurci foarte bine, de fapt. Nu-mi spune că nu ai mai încercat să valsezi pînă acum.

– Niciodată.

– Eşti surprinzător de agil. Majoritatea începătorilor au tendinţa să-şi lase întreaga greutate în călcîie.

– Din cauza boxului, i-a spus Zachary, învîrtind-o într-o piruetă. În ring nu ai voie să ai plumbi în picioare, dacă vrei să rezişti.

– Îţi sugerez să nu încerci să aplici multe din aptitudinile tale de pugilist şi pe ringul de dans, domnule Bronson.

Îi privea chipul zîmbitor, roz în obraji, şi a simţit o durere dulce, mai degrabă a sufletului decît a trupului. Era cea mai adorabilă femeie din cîte cunoscuse. Şi nu era prima oară cînd simţea că-l invidiază pe George Taylor pentru că fusese iubit de către ea. Pentru că avusese dreptul să o atingă şi să o sărute ori de cîte ori dorise. Că o avusese pe ea, să se ocupe de toate nevoile lui. Pentru că ea îl iubea şi acum.

Din cîte auzise Zachary, George Taylor fusese un bărbat perfect. Frumos, înstărit, onorabil, respectabil, tandru, un adevărat gentleman. Părea să fi meritat o femeie ca Holly, exact în aceeaşi măsură în care Zachary *nu* o merita. Ştia că el nu semăna deloc cu George. Orice ar fi putut să-i ofere, inclusiv inima lui, era pîngărit.

Şi totuşi erau cele două cuvinte pe care Zachary le ura cel mai mult. Ele erau cele care i se învîrteau prin cap, neiertătoare. *Şi totuşi... Şi totuşi...*

A pierdut ritmul valsului şi s-a oprit dintr-o dată, făcînd-o pe Holly să se izbească de el. Ea a rîs.

– Oh... Te-ai oprit atît de brusc... Eu...

Zachary a murmurat o scuză şi a susţinut-o cu braţele. Inerţia îi adusese trupul subţire foarte aproape de trupul lui. Chiar şi prin straturile de materiale ale rochiei, simţurile lui au luat-o razna. A încercat să-i dea drumul din îmbrăţişare, dar muşchii i s-au contractat, aducînd-o şi mai aproape. Respira rapid, din cauza efortului, iar sînii i se ridicau şi coborau, lipiţi de pieptul lui. Clipa aceea părea să rămînă suspendată în timp. Se aştepta ca ea să-i pună capăt, să protesteze, dar era straniu de tăcută. Genele lungi s-au ridicat, dezvăluindu-i privirea ei uimită. Se uitau unul în ochii celuilalt, cu o fascinaţie neputincioasă.

Într-un final, Holly şi-a ferit privirea, dar respiraţia ei continua să-i ardă bărbia. Gura ei părea să fie fierbinte şi tînjea să o acopere cu buzele lui. A aşteptat ca mîinile ei mici să se mişte pe umerii lui. Dacă i-ar fi dat cel mai mic semn că dorea ca el... dar a rămas ca de gheaţă, în braţele lui, fără să se retragă dar şi fără să-l încurajeze.

Zachary a oftat, reuşind într-un tîrziu să-şi descleştеze muşchii, deşi trupul lui torturat protesta în tăcere. Privirea i se tulburase. Se întreba dacă Holly bănuia cît de aproape era de clipa în care să fie luată pe sus şi dusă undeva. Oriunde. I se părea că toată dorinţa pe care o cunoscuse vreodată i se adunase acum în vintre, fierbinte. Voia să o simtă lîngă el, să simtă plăcerea alături de ea. Şi mai mult decît atît, îşi dorea afecţiunea ei, mîngîierile ei, şoaptele ei de dragoste. Nu mai fusese niciodată atît de disperat, dorindu-şi ceva care nu era pentru el.

O voce rece şi clară, în mintea lui, îi spunea acum că putea găsi la o altă femeie ce nu putea să obţină de la Holly. Erau sute de femei în Londra care îi puteau dărui afecţiunea pe care şi-o dorea, cît timp îşi dorea. Zachary s-a agăţat imediat de această idee, ca un naufragiat care găseşte o plută. Nu avea nevoie de lady Holland Taylor. Putea să aibă o femeie mai drăguţă, mai spirituală, cineva cu ochi la fel de calzi. Doar ea nu avea nimic special – şi avea să-şi dovedească lui însuşi asta, în noaptea aceasta... şi în nopţile viitoare... şi oricît de mult timp ar fi fost nevoie.

– Cred că este de ajuns pentru azi, a murmurat Holly, părînd în continuare uşor ameţită. Ai învăţat multe, domnule Bronson. Sînt sigură că vei ajunge să stăpîneşti paşii de vals, cît de curînd.

Zachary i-a răspuns cu o plecăciune şi un zîmbet politicos.

– Mulţumesc, doamnă. Ne vedem mîine, la următoarea lecţie.

– Nu vei cina acasă?

El a clătinat din cap.

– Mă gîndesc să-mi vizitez nişte prieteni în seara aceasta.

Fulgerul din privirea ei i-a trădat dezaprobarea. Ştia că ea nu-i agrea escapadele nocturne şi îi făcea o deosebită plăcere să o necăjească. N-avea decît să doarmă în patul ei cel cast, noapte de noapte – el nu avea scrupule în a-şi găsi plăcerea oriunde putea.

Holly s-a îndreptat încet spre camera lui Rose, acolo unde fiica ei şi Maude citeau şi se jucau de obicei după-

amiezile. Îi era surprinzător de greu să-şi stăpînească gîndurile. Mintea îi rămăsese ancorată în imagini cu ea în braţele lui Zachary Bronson, făcînd piruete în sala de bal, plină de oglinzi. Timp de două ore fusese foarte aproape de el, rîseseră, discutaseră intim. Toate astea îi ţîţaseră simţurile. Era tulburată, nerăbdătoare şi nefericită dintr-un motiv pe care nu reuşea să-l identifice. Se bucura că lecţia de dans luase sfîrşit, pentru că la un moment dat, el o ţinuse prea aproape la piept iar ea crezuse că o va săruta.

Şi dacă s-ar fi întîmplat asta? Care ar fi fost reacţia ei? Se temea să-şi pună această întrebare. În compania lui, toate simţurile ei primitive, adînci, se trezeau la viaţă. Era o situaţie de-a dreptul alarmantă pentru o femeie care fusese învăţată să-şi limiteze chiar şi atracţia sexuală faţă de propriul soţ.

Ar fi trebuit să simtă repulsie faţă de Bronson, dar se simţea atrasă de el. Nu o trata ca pe o păpuşă fragilă sau ca pe o făptură demnă de compătimire. O provoca şi o ironiza, îi vorbea fără ocolişuri. O făcea să se simtă vie, alertă, interesată de lumea din jurul ei. În loc ca ea să-l schimbe, se temea că *el* era cel care avea să o transforme.

S-a frecat la ochi, pentru că o usturau. Privirea i s-a împăienjenit şi şi-a ţinut răsuflarea.

– Oh, nu, a murmurat, recunoscînd semnele care prevesteau o nouă migrenă. Ca de obicei, durerea insuportabilă apărea din senin. Poate dacă se întindea pe pat, cu o cîrpă rece pe frunte, o putea evita.

S-a ţinut de balustradă ca să urce, luptîndu-se cu durerea din tîmple şi din ceafă. Cînd să ajungă în camera pe care o împărţea cu Rose, a auzit vocea fiicei ei.

– Acesta nu e trap, Maude! Eşti mult prea înceată. *Aşa* arată un trap...

Holly s-a uitat prin uşa întredeschisă şi şi-a văzut fiica aşezată pe covor, lîngă servitoarea blondă, amîndouă fiind înconjurate de jucării. Rose ţinea în mînă una dintre jucăriile dăruite de Bronson, un cal în miniatură, din piele. Calul avea coadă din păr natural şi ochi strălucitori, din sticlă. Trăgea după el o trăsură în miniatură în care erau două păpuşi, pe o stradă improvizată, cu clădiri construite din teancuri de cărţi.

– Unde se duc, draga mea? a întrebat-o încet Holly. În parc sau la magazinele de pe Regent Street?

Rose a ridicat ochii, zîmbind.

– Mama! a exclamat, după care şi-a îndreptat din nou atenţia spre calul de jucărie. Merg la rafinărie.

– La rafinărie, a repetat Holly, amuzată.

Chipul rotund al lui Maude s-a luminat cu un zîmbet.

– Da, doamnă. Domnul Bronson i-a povestit lui Rose despre viaţa muncitorilor, despre ce fac în rafinării şi în celelalte fabrici ale cărui proprietar este. Eu i-am spus că un copil nu are nevoie să asculte aşa ceva dar nu mi-a dat atenţie.

Primul gînd al lui Holly a fost să-l mustre pe Bronson. Nu avea nici un drept să-i vorbească unui copil atît de protejat despre condiţiile în care trăia clasa muncitoare. Pe de altă parte, nu-şi dăduse seama pînă atunci că fiica ei era în pericol să crească fără să înţeleagă diferenţele dintre bogaţi şi săraci, fără să înţeleagă de ce unii oameni trăiau în case frumoase iar alţii trăiau în stradă şi sufereau de foame.

– Bănuiesc, a ezitat ea, că nu este un lucru rău. Rose ar trebui să ştie cîte ceva despre lume... să ştie că viaţile majorităţii oamenilor sînt diferite de a ei...

Durerea de cap era din ce în ce mai puternică. Pentru prima oară realiza că Zachary Bronson devenea mai real, mai important pentru fiica ei decît ar fi putut fi George, vreodată. Bronson se jucase cu Rose de-a v-aţi ascunselea, o ajutase să facă gem, împreună cu bucătăreasa, într-o după-amiază ploioasă şi îi construise un castel din cărţi de joc, pe podea, în faţa şemineului. Lucruri pe care tatăl ei bun nu le-ar fi făcut niciodată.

Bronson nu o ignora niciodată pe Rose, nu o repezea, o trata ca pe un egal. Majoritatea adulţilor erau de părere că un copil nu căpăta drepturi şi privilegii decît atunci cînd atingea un anumit prag de vîrstă. Bronson ţinea însă cu adevărat la Rose, iar ea ajunsese să ţină la el, la rîndul ei. Era o altă faţetă a unei situaţii care ajunsese să o tulbure pe Holly.

– Oh, doamnă, i-a spus Maude, privind-o atent. Din nou afurisita de migrenă, nu-i aşa?

– Da, i-a răspuns Holly, sprijinindu-şi toată greutatea de tocul uşii şi încercînd să-i zîmbească fetiţei. Îmi pare rău, Rose. Ţi-am promis că mergem la plimbare, dar azi nu mă simt în stare.

– Ţi-e rău, mama? Pe feţişoara copilului se citea îngrijorarea. A sărit imediat în picioare şi a îmbrăţişat-o. Ar trebui să-ţi iei doctoria, i-a spus, ca un adult în miniatură. Şi să tragi draperiile. Şi să stai cu ochii închişi.

Holly i-a zîmbit, în ciuda durerii şi i-a dat voie să o ia de mînă şi să o ducă spre dormitor. Maude a tras draperiile

grele, îndepărtînd orice urmă de lumină, după care a ajutat-o pe Holly să se dezbrace.

– A mai rămas ceva din tonicul lăsat de doctorul Wentworth, data trecută? a şoptit Holly, tresărind de durere. Chiar şi cea mai mică mişcare îi provoca o durere violentă. Cînd avusese ultima oară migrenă, în casa familiei Taylor, doctorul îi dăduse o sticluţă cu un tonic care o adusese într-o stare de semi-inconştienţă.

– Bineînţeles, a spus Maude cu voce joasă. Se obişnuise deja cu durerile ei de cap şi ştia că trebuia să vorbească încet. Nu aş fi uitat să iau sticluţa, doamnă. O aduc imediat.

– Slavă Domnului, a oftat Holly. Ce m-aş face fără tine, Maude? Îţi mulţumesc că ai venit aici, cu noi. Să ştii că nu te-aş fi condamnat dacă ai fi ales să rămîi în serviciul familiei Taylor.

– Şi să vă las singure? i-a răspuns zîmbind Maude. Să spun sincer, îmi place aici.

Rochia i-a alunecat pe podea, urmată de ciorapi. Rămasă doar în cămaşă şi în pantalonaşi, Holly s-a tîrît pînă la pat. Şi-a muşcat buzele ca să nu lase să-i scape un geamăt şi şi-a aşezat capul pe pernă.

– Maude, a şoptit, nu ai avut mai deloc timp liber. Voi îndrepta asta de îndată ce mă voi simţi mai bine.

– Nici o grijă, i-a spus camerista. Mă întorc imediat cu doctoria.

Îmbrăcat cu o haină bleumarin şi pantaloni gri, cu o cravată din mătase neagră legată în jurul gîtului, Zachary a coborît scara principală, pregătit să iasă. Nu era doar

nerăbdător, ci hotărît. Senzaţiile din timpul lecţiei de dans nu îi părăsiseră nici acum trupul şi cereau să fie satisfăcute. Avea chef de o tăvăleală zdravănă cu o femeie dornică şi după aceea de un joc de cărţi. Orice îl putea ajuta să uite de felul în care se simţise atunci cînd o ţinuse pe Holly în braţe.

S-a oprit înainte să ajungă jos, văzînd-o pe Rose care stătea nefericită pe ultima treaptă. Arăta ca o păpuşă în rochia ei cu volane, din muselină şi picioarele grăsuţe acoperite de ciorapi albi. În mînă avea nelipsitul şiret cu nasturi. A zîmbit. Cît de diferit arăta faţă de sora lui, Elizabeth, cînd era de vîrsta ei. Rose era politicoasă, introspectivă, dulce, în timp ce Elizabeth fusese un drăcuşor de neoprit. Holly se descurcase minunat şi îşi protejase copila, oferindu-i o existenţă sigură şi ordonată, dar după părerea lui, Rose avea nevoie de influenţa unui tată. A cuiva care să o ajute să înţeleagă că lumea se întindea şi dincolo de zidurile grădinii, că existau şi copii care nu se îmbrăcau în haine frumoase, cu guleraşe din dantelă şi care trudeau din greu pentru o pîine. Numai că Rose nu era fiica lui şi deci nu avea dreptul să-şi dea cu părerea asupra felului în care era crescută.

S-a oprit la cîţiva paşi de ea şi a privit-o întrebător.

– Prinţesă, i-a spus zîmbind, de ce stai aici, singură?

Rose a oftat, continuînd să se joace cu nasturii. L-a găsit imediat pe cel preferat, nasturele parfumat, l-a ridicat la nas şi l-a mirosit.

– O aştept pe Maude, i-a spus nefericită. Îi dă mamei medicamentul, după care mergem la masă.

– Medicamentul, a repetat Zachary, încruntat. La ce naiba îi trebuia lui Holly un medicament? Se simţea foarte

bine cu mai puțin de două ore în urmă, cînd se sfîrșise lecția de dans. Avusese vreun accident, cumva?

– Cel pentru migrene. Fetița și-a sprijinit bărbia în palmă. Iar acum nu mai are cine să se joace cu mine. Maude e prea obosită, așa ca sigur mă va culca devreme. Oh, nu-mi place deloc cînd e mama bolnavă!

Zachary a privit gînditor copila, întrebîndu-se cum de reușea cineva ca în răstimp de două ore să aibă o migrenă atît de puternică încît să cadă la pat. Care să fi fost cauza? Orice gînd de a ieși în seara aceea i-a dispărut pe loc.

– Rămîi aici, prințesă. Mă duc să o văd pe mama ta.

– Serios? Rose îl privea plină de speranță. Poți să o ajuți să se simtă din nou bine, domnule Bronson?

Inocența întrebării a făcut să i se strîngă inima dar l-a și amuzat în același timp. A mîngîiat-o ușor pe cap.

– Mă tem că nu, Rose, dar mă voi asigura că are tot ce-i trebuie.

A urcat scara, cîte două trepte odată. A ajuns în pragul ușii lui Holly exact cînd Maude ieșea și a observat imediat îngrijorarea de pe chipul acesteia. A simțit o gheară în piept.

– Maude, a spus el pe un ton îngroșat, ce naiba se întîmplă cu lady Holland?

Fata a dus imediat un deget la buze, făcîndu-i semn să vorbească încet.

– Are din nou migrenă, domnule, a șoptit. Acestea apar pe neașteptate și orice sunet, lumină sau miros îi provoacă dureri îngrozitoare.

– Ce anume le cauzează?

– Nu știu, domnule. Are migrene cînd și cînd, de la moartea domnului Taylor. De obicei durează cîte o zi, poate și mai mult, după care își revine.

– Trimit imediat după doctor, a spus hotărît Zachary.

Maude a clătinat imediat din cap.

– Nu este nevoie, domnule. Lady Holland a consultat deja un specialist care i-a spus că migrenele ei n-au leac. Trebuie doar să se odihnească, să-și ia medicamentul și se va simți mai bine.

– Intru să o văd.

Camerista a părut brusc alarmată.

– Oh, domnule, nu o deranjați! Lady Holland nu este în stare să vorbească cu nimeni... suferă mult, iar medicamentul îi cam tulbură mințile. Și nici... nu este îmbrăcată cuviincios.

– Nu am de gînd să o tulbur, Maude. Haide, du-te și ocupă-te de Rose. Stă singură pe scară. Ignorînd protestele cameristei, Zachary a trecut pragul și a intrat în dormitor. A clipit des, lăsîndu-și ochii să se obișnuiască cu întunericul. O aromă slabă, dulceagă, plutea prin încăpere. A inspirat-o, curios. S-a îndreptat spre pat, descoperind pe noptieră o sticluță și o linguriță lipicioasă. A dus linguriță la buze și a gustat din siropul cu iz de opiu.

Holly s-a foit în așternut, simțind probabil prezența cuiva în cameră. Ochii și fruntea îi erau acoperite cu o cîrpă udă.

– M-Maude? a șoptit ea.

Zachary a ezitat înainte să-i răspundă.

– Credeam că după lecția de dans te vor durea picioarele, i-a șoptit. Nu capul.

– Oh, domnule Bronson... trebuie să pleci imediat. Era amețită din cauza opiului. Eu... nu sînt îmbrăcată, iar

tonicul... mă face să spun lucruri pe care altfel nu le-aş spune...

– În cazul acesta, insist să rămîn.

Holly a rîs încetişor.

– Te rog să nu mă faci să rîd... Mă doare şi mai tare.

Zachary s-a aşezat pe scaunul de la căpătîiul ei. Acesta a scîrţîit sub greutatea lui, făcînd-o pe Holly să geamă uşor. Începuse să se obişnuiască cu întunericul, îi distingea umerii albi şi curbura dulce a sînilor.

– Medicamentul pe care îl iei conţine mult opiu, doamnă. N-aş vrea să devină o obişnuinţă. Am văzut oameni cîndva sănătoşi care arată acum ca nişte schelete, din cauza lui.

– Este singurul lucru care mă ajută, a şoptit ea, cu mintea înceţoşată de droguri şi de durere. Voi dormi o zi sau două... după care migrenele vor dispărea. Lecţiile de mîine nu se mai ţin. Scuze.

– Să le ia naiba de lecţii, a spus Zachary încet.

– Oh, limbajul tău... i-a reproşat ea cu un oftat.

– Ce anume a cauzat migrena? Am făcut eu ceva, mai devreme...?

– Nu, nu există un motiv anume. Încep să văd steluţe în faţa ochilor, durerea porneşte dintr-o laterală a capului sau de la ceafă şi se răspîndeşte, împreună cu senzaţia de greaţă.

Cu grijă, Zachary s-a mutat pe saltea. Holly a murmurat un protest cînd salteaua s-a lăsat sub el.

– Domnule Bronson, te rog... lasă-mă singură.

Zachary şi-a strecurat degetele spre ceafa ei. Gîtul îi era rigid iar muşchii îi erau tensionaţi. Cu degetele de la ambele

mîini, el a început să o frecţioneze cu blîndeţe. O lacrimă i-a alunecat pe obraz, pe sub cîrpa udă. A oftat.

– E mai bine? i-a şoptit Zachary după cîteva minute, simţind cum parte din tensiune se risipise.

– Da, puţin...

– Să mă opresc?

Ea l-a prins imediat de încheietură.

– Nu, nu te opri.

A continuat să o maseze în linişte, pînă cînd a început să respire mai rar şi mai regulat, făcîndu-l să creadă că adormise. După o vreme, ea a început să vorbească, luîndu-l prin surprindere.

– Migrenele au început imediat după moartea lui George. Prima oară, după o zi întreagă de citit scrisori de condoleanţe... toţi erau extrem de drăguţi. Evocau amintiri... toţi spuneau că fuseseră luaţi prin surprindere... nimeni nu era însă mai surprins ca mine, cred. Tonul îi era absent, detaşat, ca şi cum ar fi vorbit prin vis. Era un bărbat atît de sănătos... Nu era robust ca tine, dar totuşi... A făcut brusc temperatură şi curînd nu a mai putut înghiţi altceva decît ceai. A căzut la pat. A slăbit atît de rapid, i se vedeau oasele. După o săptămînă mintea a început să i-o ia razna. Părea însă să ştie că va muri... începuse să se pregătească. Într-o zi a trimis după bunul lui prieten, Ravenhill, cu care copilărise. Ne-a făcut pe amîndoi să-i promitem că...

A oftat, părînd să se cufunde în amintiri.

– Ce i-aţi promis? a întrebat Zachary, privindu-i atent buzele. Ce te-a făcut să-i promiţi?

– Nu contează, a îngăimat Holly. Am spus da, aş fi făcut orice, doar să-şi găsească liniştea. I-am cerut să mă sărute

pentru ultima oară. M-a sărutat... a fost cel mai dulce sărut, deşi era prea slăbit ca să mă mai ia în braţe. Puţin mai tîrziu, respiraţia i s-a schimbat. Doctorul mi-a spus că era suflul morţii. L-am ţinut în braţe şi am simţit cum viaţa îi părăsea trupul... L-am ţinut în braţe mult, pînă s-a răcit.

Zachary şi-a desprins mîinile de pe gîtul ei şi a învelit-o protector cu cearşaful, pînă peste umeri.

– Îmi pare rău, i-a şoptit.

– Mai tîrziu am fost furioasă pe el, i s-a confesat Holly, prinzîndu-l de mînă, cu gestul unui copil. N-am mai spus nimănui asta.

El nu s-a clintit, doar a strîns-o uşurel de degete.

– De ce ai fost furioasă, draga mea?

– Pentru că George... nu a luptat deloc. A acceptat totul, ca un gentleman. A plecat dincolo, m-a părăsit. Nu era în firea lui să se lupte. Cum am putut să-l condamn pentru asta? Dar am făcut-o.

Eu aş fi luptat, şi-a spus Zachary. *M-aş fi luat la trîntă cu diavolul însuşi, doar ca să rămîn cu tine şi cu Rose. Aş fi dat din mîini şi din picioare, dar nu aş fi renunţat la ce aveam.*

I-a zîmbit trist.

– Acum ştii... ce femeie rea sînt.

Zachary a continuat să stea aplecat peste ea, urmărind-o cum adormea. Era cea mai bună femeie din cîte cunoscuse. Îşi dorea un singur lucru, cu toată fiinţa lui: să o protejeze cumva de orice alt moment de nefericire. Încerca să se lupte cu sentimentul care îl copleşise, cu o imensă tandreţe, dar aceasta îi pătrunsese în fiecare părticică din trup. Dorinţa de a-şi găsi alinare cu o altă femeie îi dispăruse

complet. Tot ce-şi dorea era să stea acolo, în camera aceea întunecată, şi să-i vegheze somnul lui lady Holland Taylor, lăsînd-o să-şi viseze soţul mort.

Tulburat, Zachary s-a ridicat de pe pat. Dintr-un impuls, i-a luat mîna lui Holly şi a dus-o la buze. I-a sărutat degetele, palma. Nimic nu se compara cu senzaţia pe care i-o dădea textura mătăsoasă a pielii ei.

I-a aşezat cu grijă mîna înapoi pe cearşaf şi a mai privit-o odată înainte să iasă. Trebuia să plece cît mai repede de acolo, chiar dacă era casa lui. Se simţea prins în cursă, sufocat.

– Domnule? Maude aştepta pe hol. L-a privit suspicioasă.

– Unde este Rose? a întrebat el scurt.

– În salon, se joacă cu doamna şi cu domnişoara Bronson. Maude s-a încruntat, încurcată. Ce aţi făcut în camera doamnei atîta timp, dacă mi-e permis să întreb?

– Am necinstit-o în timp ce dormea, i-a spus el serios. A durat ceva mai mult decît m-am aşteptat.

– Cum puteţi spune asta? a exclamat camerista, oripilată.

– Linişteşte-te, i-a spus el zîmbind. Am stat cu ea pînă a adormit, atîta tot. Ştii prea bine că nu i-aş face vreun rău.

Maude l-a privit lung.

– Da, domnule, a spus după cîteva clipe. Cred că ştiu asta.

Cuvintele fetei l-au făcut să se întrebe, stînjenit, dacă sentimentele lui pentru Holly erau chiar atît de evidente.

La naiba, şi-a spus şi a trecut ca fulgerul pe lîngă ea, copleşit de dorinţa de a evada.

Nouă

În Londra existau cluburi care să satisfacă orice dorinţă... cluburi pentru domnii pasionaţi de sport, pentru politicieni, filozofi, mari băutori, jucători de cărţi sau afemeiaţi. Cluburi pentru cei recent îmbogăţiţi, pentru cei inteligenţi sau pentru cei de familie bună. Zachary fusese invitat să devină membrul multor cluburi pentru antreprenori, avocaţi, negustori de succes. Dar nu dorea să facă parte din niciunul dintre acestea. El voia să fie membru al unui club care nu manifesta nici cea mai mică dorinţă să-l accepte, un club exclusivist, aristocrat, în care aveai voie să intri doar dacă şi bunicul tău fusese cîndva primit. Iar *Marlow's* era ţelul pe care şi-l stabilise.

La *Marlow's* era suficient să pocneşti din degete pentru orice – o băutură, caviar, o femeie. Erai servit imediat, cu discreţie. Marfa era întotdeauna de cea mai bună calitate şi niciodată preferinţele unui bărbat nu transpirau în afară. Exteriorul clubului nu spunea mare lucru. Era situat în capătul străzii St. James, la sfîrşitul unui şir de locuinţe. Faţada din piatră albă avea o aparenţă clasică, simetrică, deloc impozantă. Dar interiorul era tipic englezesc, cu materiale scumpe, fiecare perete şi tavan fiind acoperit cu lemn de mahon. Mobila era grea, robustă, iar lumina se filtra

discret prin lămpile şi aplicele din fier forjat. Interiorul era menit pentru ca un bărbat să se simtă confortabil, fără ornamente sau flori.

Marlow's era Olimpul cluburilor, unele familii făcînd cereri de a fi primite, generaţii după generaţii, fără succes. Lui Zachary îi trebuiseră trei ani ca să fie acceptat. Apelase la toată puterea lui de convingere, la mită, la şantaj financiar şi uneltiri ascunse şi reuşise să fie admis, nu ca membru, ci ca „oaspete permanent" care putea veni şi pleca oricînd. Mulţi aristocraţi îi erau parteneri de afaceri, unii erau chiar în pericol să-şi piardă întreaga avere dacă el se amesteca puţin în piaţa de capital, iar el nu ezitase să se folosească de asta ca de o armă, aşezîndu-le-o deasupra capetelor.

Lui Zachary îi făcuse plăcere să-i ameninţe pe membrii cheie ai clubului. Majoritatea votaseră pentru acceptarea lui, deşi nu făceau un secret din dorinţa de a se vedea scăpaţi de el. Dar nu-i păsa. Simţea o plăcere perversă atunci cînd se relaxa într-unul dintre fotoliile moi, răsfoind un ziar şi încălzindu-şi picioarele la focul din şemineu, aşa cum făceau şi ceilalţi.

În seara aceea, lui Zachary îi făcea şi mai mare plăcere să se afle acolo. Nici măcar George Taylor nu ar fi fost binevenit, şi-a spus. Probabil că membrii familiei Taylor nici nu făcuseră vreodată cerere să fie acceptaţi la *Marlow's*. Sîngele lor era albastru, dar nu era suficient de albastru şi nici avere nu prea aveau. Dar Zachary reuşise, chiar dacă era doar „oaspete permanent". Iar acum, că îşi făcuse loc cu forţa în straturile superioare ale societăţii, următorului avea să-i fie mai uşor. Era de fapt lucrul de care aristocraţii se

temeau cel mai tare – să nu fie cercul lor invadat de arivişti şi să nu mai poată fi deosebiţi de ei, în viitor.

Zachary stătea în faţa şemineului şi contempla gînditor jocul flăcărilor. Trei tineri s-au apropiat de el. Doi s-au aşezat pe scaunele alăturate iar al treilea a rămas în picioare, într-o postură insolentă, cu o mînă în şold. Zachary s-a uitat la cel aşezat cel mai aproape de el şi i-a surprins surîsul batjocoritor. Contele de Warrington era plin de importanţă, deşi nu avea cu ce să se laude, în afara strămoşilor iluştri. Tatăl lui murise de curînd iar el îi moştenise titlul, două domenii frumoase şi un munte de datorii, multe dintre ele datorate nesăbuinţei lui. Bătrînul conte nu se putuse împotrivi fiului său, care încercase doar să-şi impresioneze tovarăşii, risipind tot. Iar acum tînărul Warrington se înconjurase de aşa-zişi prieteni care nu făceau decît să-l flateze, sporindu-i astfel aerul de superioritate.

– Warrington, a murmurat Zachary, înclinînd capul aproape imperceptibil. I-a salutat şi pe ceilalţi doi, pe Turner şi pe Enfield, cu aceeaşi lipsă de entuziasm.

– Bronson, a început contele, prefăcîndu-se prietenos, ce surpriză plăcută să te găsesc aici! Warrington era un bărbat masiv, bine clădit, cu o faţă prelungă, de aristocrat, nu foarte drăguţă. Se mişca lent, cu dezinvoltura şi încrederea unui bărbat care excela în sport. Clubul nostru nu a mai fost onorat de prezenţa ta în ultimele săptămîni, a continuat el. Se poate bănui că asta se datorează noilor... circumstanţe din casa ta.

– La ce te referi? l-a întrebat încet Zachary, deşi ştia foarte bine în ce direcţie se îndrepta discuţia lor.

– Ei bine, toată Londra a aflat de noua ta *chère amie*, desăvîrşita lady Holland. Dă-mi voie să te felicit pentru remarcabilul – şi neaşteptatul – tău bun-gust. Felicitări, norocosule.

– Nu ai de ce să mă feliciţi, i-a răspuns scurt Zachary. Între noi nu există relaţii intime şi nici nu vor exista.

Warrington a ridicat o sprînceană, ca şi cum nu ar fi fost adevărat.

– Doamna pe care am pomenit-o locuieşte sub acoperişul tău, Bronson. Ne iei drept proşti?

– Sub acelaşi acoperiş cu mama şi cu sora mea, a spus Zachary indiferent, deşi pe dinăuntru simţea că explodează. Îmi instruieşte şi îmi sfătuieşte familia.

Warrington a rîs obraznic.

– Oh, sînt convins că e vorba de „instrucţie". Ai aflat deci ce preferă în pat o doamnă fină?

Tovarăşii lui Warrington au izbucnit în rîs.

Zachary a rămas aşezat pe scaun, părînd la fel de relaxat în ciuda flăcării care îi ardea pieptul, pe dinăuntru. Făcuse acum o altă descoperire neplăcută: faptul că orice insinuare la adresa lui Holly era suficientă ca să-l facă să-şi dorească să comită o crimă. Ştiuse de la început, de cînd semnaseră contractul, că vor fi zvonuri. Chiar şi Holly îşi pusese problema pierderii reputaţiei. La vremea aceea, pe Zachary nu-l deranjase prea tare. Fusese prea hotărît să obţină ceea ce-şi dorea. Acum, însă, îl deranja peste măsură.

– Retrage-ţi cuvintele, i-a spus încet. Şi cere-ţi scuze.

Warrington a zîmbit, bucuros că săgeata lui îşi atinsese ţinta.

– Şi dacă nu?

– Te bat pînă o faci, i-a răspuns Zachary, direct.

– Un meci de box? O idee excelentă. Fără îndoială că asta era ceea ce îşi dorise Warrington, încă de la început. Dacă învinge eu, părăseşti imediat clubul şi nu mai calci înăuntru, niciodată. Iar dacă tu vei fi învingător îmi retrag cuvintele şi-mi cer şi scuze.

– Şi încă ceva, a spus Zachary, uitîndu-se fix la nasturele de sus al hainei lui Warrington. Toţi nasturii erau mari, aurii, cu blazonul familiei. Dar primul mai avea ceva: un diamant mare, care părea să aibă cel puţin două carate. Dacă învinge, îmi dai şi nasturele cu diamant.

– Poftim? Warrington era nedumerit. Ce cerere neobişnuită! La ce naiba îţi trebuie?

– Ca amintire, i-a răspuns Zachary.

Contele a clătinat din cap, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un nebun.

– Foarte bine. Aranjăm totul pentru mîine dimineaţă?

– Nu. Zachary nu avea de gînd ca filfizonul şi tovarăşii lui să răspîndească vorba în toată Londra sau să mai facă diverse comentarii la adresa lui Holly. Lucrurile trebuiau rezolvate repede. S-a ridicat şi şi-a pocnit degetele, nerăbdător. O facem acum. În pivniţa clubului.

Warrington a părut descumpănit.

– Nu pot acum, fără să mă pregătesc deloc. Există o diferenţă între un meci pus la cale cum se cuvine şi o încăierare de stradă – nu că ai face distincţia între ele.

Zachary i-a zîmbit.

– Înţeleg că vrei să-ţi etalezi măiestria de boxer şi că vrei să mă vezi afară din club, odată pentru totdeauna. Asta

este şansa ta, Warrington. Dar trebuie să se întîmple acum şi aici, altfel declar forfeit.

– Nici un forfeit, i-a răspuns Warrington. Sînt gata, oricînd doreşti. S-a întors spre unul dintre însoţitorii lui: Enfield, vei fi secundul meu.

Prietenul lui a dat imediat din cap, încîntat.

Warrington s-a uitat spre celălalt tovarăş al lui:

– Turner, bănuiesc că-l vei asista pe Bronson.

Turner era roşcat, cu părul lung, atîrnîndu-i peste guler şi o faţă rotundă, ca o lună plină. Şi-a încrucişat braţele scurte la piept. Era evident că nu-i făcea deloc plăcere postura de secund al lui Bronson.

Zachary i-a aruncat un zîmbet dispreţuitor.

– Nu e cazul să te deranjezi, domnule. Nu am nevoie de secund.

Spre surprinderea tuturor, o nouă voce a intervenit în discuţie.

– Voi fi eu secundul tău, dacă-mi dai voie.

Bronson s-a uitat în direcţia din care venise vocea cultivată şi a văzut un bărbat aşezat pe unul dintre fotoliile din colţ. Bărbatul a lăsat deoparte ziarul *Times*, s-a ridicat şi s-a apropiat de ei. Era înalt, suplu, blond, aşa cum ar fi trebuit să arate de altfel toţi aristocraţii, dar de cele mai multe ori nu reuşeau. Zachary l-a studiat atent, pentru că era prima oară că-l vedea. Un bărbat frumos ca un prinţ, cu ochi gri, calzi, părul de culoarea grîului şi trăsături parcă sculptate. Aerul superior, inteligent şi demn, i-a adus în minte imaginea unui şoim.

– Vardon, lord Ravenhill, a spus bărbatul, întinzîndu-i mîna.

Zachary i-a strîns mîna iar el i-a răspuns cu fermitate. Numele îi părea cunoscut. Ravenhill, Ravenhill... era numele pe care Holly îl pronunţase cu doar cîteva ore în urmă, atunci cînd îi povestise despre George. Ravenhill fusese cel mai bun prieten al lui George, bărbatul pe care îl preţuia şi în care avea încredere, cel care îi fusese alături în ultimele ore de viaţă. El să fi fost? De ce s-ar fi oferit să-i fie secund lui Bronson? Şi ce credea oare despre faptul că iubita soţie a lui George era acum angajata unui om de rînd ca el? Zachary a privit atent în ochii gri-verzui dar nu a putut distinge nici un fel de emoţie.

– De ce te oferi să-mi fii alături? l-a întrebat Zachary, fascinat împotriva voinţei lui.

– Am motivele mele.

Zachary l-a mai studiat cîteva clipe, după care a dat scurt din cap.

– Bine. Să mergem.

Capetele membrilor clubului s-au întors şi ziarele au foşnit la vederea ciudatei procesiuni. Dîndu-şi seama că urma să se întîmple ceva, cîţiva s-au ridicat şi i-au urmat în pivniţă. În timp ce coborau treptele înguste, Zachary a prins frînturi de conversaţie dintre Warrington şi prietenii lui:

– Cred că ţi-ai pierdut minţile... ticălosul e imens... şoptea Turner.

– Nu ştie nimic despre tehnică sau disciplină... e doar un animal, a venit răspunsul lui Warrington.

Zachary a zîmbit amar. Poate că Warrington poseda tehnică şi disciplină. Poate că se antrenase ani buni. Dar asta nu valora nimic în faţa experienţei pe care o dobîndise

Zachary, la colţ de stradă. Cîte nopţi şi zile se bătuse pentru fiecare şiling, ştiind că mama şi sora lui vor flămînzi sau nu vor avea un acoperiş deasupra capului, dacă era învins... Pentru el, lupta nu era o distracţie, ci un mod de supravieţuire... un mod de viaţă. Iar pentru Warrington era doar un sport.

– Nu-l subestima, a auzit vocea calmă a lui Ravenhill, venind din spatele lui. Era ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Warrington are o lovitură puternică de dreapta şi este mai rapid decît ai crede. Ne-am înfruntat de cîteva ori la Oxford şi m-a bătut de fiecare dată.

Au ajuns în pivniţa rece, slab luminată şi umedă. Rînduri nesfîrşite de sticle cu vin umpleau jumătate din spaţiu, dar mai rămăsese loc suficient pentru ce aveau ei de gînd.

Zachary şi Warrington şi-au scos hainele şi cămăşile iar secunzii au delimitat ringul şi au făcut un semn în centru. Ravenhill a început să vorbească scurt şi la obiect, descriind termenii meciului:

– Regulile sînt cele ale *London Prize Ring*. Fiecare rundă durează pînă cînd o parte a corpului unuia dintre voi atinge pămîntul. La sfîrşitul unei runde fiecare se retrage în colţul lui, se odihneşte treizeci de secunde iar în cel mult opt secunde vine în centru. Îngenunchierea de bună voie înseamnă forfeit. A privit spre chipurile hotărîte ale amîndurora: am uitat ceva, domnilor?

– Da, a spus Warrington, privindu-l acuzator pe Zachary, de parcă s-ar fi aşteptat ca acesta să trişeze. Fără prinderea capului adversarului.

Ravenhill i-a răspuns imediat, înainte ca Zachary să apuce s-o facă.

– Dar sînt permise, domnule.

– Nici o problemă, a spus Zachary, aruncînd cît-colo cravata. Dacă nu vrea, atunci fără. Ştia de ce se temea Warrington: că-i va prinde capul într-o încleştare nemiloasă şi-i va zdrobi toate oasele feţei.

– O concesie demnă de un gentleman, domnule Bronson, a spus Ravenhill, părînd să conştientizeze cît îl deranja de tare pe Warrington folosirea cuvîntului „gentleman" în asociere cu oponentul lui. Foarte bine, fără prinderi de cap. A luat din mîna lui Zachary haina şi cămaşa, le-a împăturit cu dexteritatea unui valet şi le-a aşezat pe un rastel cu sticle.

Cei doi bărbaţi, goi pînă la brîu, s-au aşezat unul în faţa celuilalt. Warrington a făcut ochii mari, privindu-l cu dispreţ.

– Isuse! nu s-a putut abţine să nu exclame. Uitaţi-vă la el! O gorilă!

Zachary se obişnuise demult cu asemenea comentarii. Ştia cum arăta trupul lui, cu trunchiul plin de muşchi şi cicatrici, cu braţe butucănoase şi pieptul lat, acoperit cu păr negru. Era un trup făcut parcă pentru lupte sau pentru munci grele, pe cîmp sau în uzină. Prin contrast, Warrington era lung şi subţire, cu pielea netedă şi muşchi vizibili pe pieptul aproape lipsit de păr.

Ravenhill a zîmbit pentru prima oară, dînd la iveală două şiruri de dinţi albi, drepţi.

– Am impresia că i se spunea „Bronson măcelarul", i-a spus el lui Warrington, după care s-a întors spre Zachary şi l-a privit întrebător: este corect?

Zachary a dat din cap.

Ravenhill i s-a adresat mai apoi lui Warrington, pe un ton serios.

– Aş putea să încerc să-l conving pe domnul Bronson să abandoneze lupta, dacă eşti de acord să-ţi retragi pe loc afirmaţiile despre lady Holland.

Warrington a mîrîit şi a clătinat din cap.

– Nu am de ce să-i arăt respect unei femei care locuieşte sub acelaşi acoperiş cu el.

Ravenhill i-a aruncat lui Zachary o privire încurajatoare. Se părea că orice insultă adusă lui Holly îl ofensa şi pe el la fel de mult ca pe Zachary. În timp ce trecea pe lîngă el, ca să se retragă în colţul lui, i-a şoptit printre dinţi:

– Rupe-i capul, Bronson.

Zachary s-a aşezat tăcut la locul lui şi l-a aşteptat pe Warrington să facă la fel. S-au aşezat faţă în faţă, adoptînd poziţia tradiţională a luptătorului, cu piciorul stîng înainte, braţul stîng în faţă, cotul îndoit şi pumnii la nivelul ochilor.

Warrington a deschis lupta cu o lovitură năprasnică de stînga. Zachary i-a răspuns imediat, pe măsură. Au urmat alte lovituri cu stînga, încheiate cu un uppercut de dreapta. Deşi lovitura nu şi-a atins scopul, prietenii lui Warrington au început să jubileze, încîntaţi de agresivitatea de care dădea dovadă. Zachary l-a lăsat pe adversarul lui să stabilească ritmul, retrăgîndu-se mereu şi apărîndu-se pînă cînd acesta s-a lansat într-un atac susţinut. Era obişnuit cu asemenea lovituri în coaste, după atîţia ani de box. I-a răspuns cu o serie de lovituri slabe, menite să-l irite şi să-i testeze alonja.

Într-un final, cînd pe faţa lui Warrington se citea un zîmbet triumfător iar Turner şi Enfield se pregăteau deja

să-i aclame victoria, Zachary i-a aplicat o serie de trei lovituri urmate de un croşeu de dreapta, chiar între ochi.

Warrington s-a clătinat, luat prin surprindere de forţa şi viteza loviturilor. A căzut în genunchi, reducîndu-şi prietenii la tăcere, după care a încercat cu greu să se ridice.

– Sfîrşitul rundei, a strigat Ravenhill iar Zachary s-a retras în colţul lui. Începuse să transpire din cauza efortului şi şi-a dat deoparte şuviţele umede care i se lipiseră de frunte.

– Uite-aici, i-a spus Ravenhill întinzîndu-i un şervet alb, folosit la servirea vinului, cu care Zachary şi-a şters faţa.

Warrington era şi el în colţul lui iar Enfield îl ştergea pe faţă şi-i dădea sfaturi.

– Nu te juca prea mult timp cu el, i-a şoptit Ravenhill zîmbind, deşi ochii gri îi rămăseseră reci.

Zachary i-a întins şervetul.

– Ce te face că crezi că mă joc cu el?

– Este clar că victoria este a ta şi că poţi sfîrşi lupta oricînd doreşti. Fii un gentleman. Punctează repede şi termină.

Trecuseră cele treizeci de secunde iar Zachary s-a întors în punctul de la centru, pentru următoarea rundă. Îl deranja faptul că Ravenhill îl putea citi atît de uşor. Plănuise într-adevăr să prelungească lupta, să-l umilească pe Warrington, să-şi dovedească superioritatea. Intenţionase să-l facă praf pe aristocratul insolent, să-l umple de vînătăi pe tot corpul. Dar Ravenhill voia ca el să termine lupta cît mai repede şi să-l lase pe Warrington să părăsească lupta cu un dram de mîndrie. Zachary ştia că aşa ar fi făcut un

gentleman. Numai că el nu voia să fie un gentleman – voia să fie nemilos şi să-i risipească lui Warrington orice urmă de vanitate.

Warrington s-a aruncat asupra lui cu reînnoită vigoare iar uppercut-ul lui l-a lovit în bărbie, dîndu-i capul pe spate. Zachary a ripostat cu două lovituri în coaste şi una în cap. Warrington s-a dat doi paşi înapoi, ca să rămînă în picioare. Zachary l-a aşteptat să se apropie încă o dată şi au mai urmat cîteva schimburi de lovituri, încununate de Zachary cu o lovitură puternică în falcă. Ameţit, Warrington a căzut la podea şi a înjurat în timp ce încerca să se ridice.

Enfield a cerut imediat sfîrşitul rundei şi ambii oponenţi s-au retras în colţurile lor.

Zachary şi-a şters faţa cu şervetul umed. Ştia că mîine îl va durea îngrozitor – Warrington îi învineţise ochiul stîng şi-l lovise foarte puternic în falcă, în partea dreaptă. Nu era un luptător tocmai prost, reuşea să-i dea de furcă în ring. Totuşi, Zachary nu era numai mult mai puternic decît el ci şi mai experimentat, iar loviturile lui, deşi rare, erau foarte eficace.

– Bravo, i-a spus Ravenhill încet. Zachary a mîrîit: nu avea nevoie de aprobarea lui. Şi nici nu avea nevoie de instrucţiunile acestui ticălos, care încerca să-l facă să lupte ca un gentleman. Şi-a controlat însă furia.

S-au întors pentru runda a treia. Warrington l-a atacat cu o serie de lovituri, dar începuse deja să obosească. Zachary trăia din nou o senzaţie familiară: ajunsese la un platou, ar fi putut continua lupta ore întregi, ziua întreagă, fără să aibă nevoie de odihnă. Ar fi putut să-l învingă aşa,

fără să riposteze prea mult, aducîndu-l la epuizare. Voia însă să-l învingă clar, aşa că i-a aplicat cinci lovituri, una după alta, trimiţîndu-l la pămînt.

Warrington a rămas jos, clătinîndu-şi capul, într-un efort inutil de a şi-l limpezi. Turner şi Enfield strigau la el să se ridice, dar el a scuipat nişte salivă amestecată cu sînge şi a ridicat mîinile.

– Nu mai pot, a murmurat el. Nu pot. Chiar şi atunci cînd Enfield s-a apropiat să-l ridice şi să-l ducă înapoi la centru, Warrington a refuzat iar.

Lui Zachary i-ar fi plăcut ca lupta să continue, să-i mai aplice cîteva lovituri, dar Warrington era deja plin de vînătăi pe faţă şi se ţinea de coaste, semn că-l dureau.

– Meciul s-a încheiat, a spus Warrington printre buzele tumefiate. Bronson a învins.

După cîteva minute, răstimp în care şi-a adunat puterile, Warrington s-a apropiat de Zachary:

– Scuzele mele pentru lady Holland, a spus, în timp ce prietenii lui se văicăreau cu voce tare. Retractez fiecare cuvînt pe care l-am spus la adresa ei. S-a întors spre Enfield: taie-mi nasturele şi dă-i-l.

– Dar ce face cu el? a întrebat Enfield, privindu-l pe Zachary.

– Puţin îmi pasă, i-a răspuns scurt Warrington. Taie-l odată. S-a întors din nou cu faţa la Zachary şi i-a întins mîna: Bronson, ai capul tare ca o nicovală. Bănuiesc că asta te recomandă drept o bună companie pentru noi, ceilalţi.

Zachary era surprins de licărul amuzat din ochii adversarului său. I-a dat mîna şi i-a strîns-o cu putere.

Gestul simboliza faptul că Warrington îl privea acum pe Zachary ca pe egalul său sau măcar ca pe o persoană care putea fi acceptată în club.

– Ai un croşeu de dreapta de temut, i-a răspuns Zachary. Unul din cele mai bune din cîte am întîlnit în toată cariera mea.

Warrington a zîmbit, plăcut impresionat de compliment.

Zachary s-a întors la Ravenhill, s-a îmbrăcat, încheindu-şi cu dificultate nasturii cămăşii şi lăsînd vesta neîncheiată.

– Dă-mi voie să te ajut, s-a oferit Ravenhill dar Zachary a clătinat din cap, iritat. Nu suporta să fie atins de un alt bărbat, de aceea refuzase chiar şi serviciile unui valet.

Ravenhill a clătinat din cap şi a zîmbit.

– Eşti încăpăţînat ca un catîr, a spus sec. Cum de ai reuşit să o convingi pe lady Holland, pentru numele lui Dumnezeu?

– Ce anume să o conving? a întrebat Zachary, deşi ştia prea bine la ce se referea Ravenhill.

– Femeia timidă şi blîndă pe care o cunoşteam eu, cu trei ani în urmă, nu ar fi acceptat în ruptul capului să lucreze pentru tine. Ai fi îngrozit-o.

– Poate că s-a schimbat, a spus Zachary cu răceală. Sau poate că nu o cunoşteai atît de bine precum ai crezut. A sesizat neplăcerea din ochii gri ai bărbatului şi a simţit o emoţie stranie. De triumf. Pentru că Holly locuia în casa lui, pentru că viaţa lui se împletise cu a ei. Şi gelozie, o gelozie arzătoare, pentru că acest bărbat o cunoscuse înaintea lui şi pentru o perioadă mult mai mare de timp. Iar Ravenhill

şi Holly erau evident din acelaşi aluat, ambii cultivaţi, cu pedigriu.

S-a şters pentru ultima oară cu şervetul pe faţa tumefiată şi i-a zîmbit aristocratului frumos:

– Mulţumirile mele, Ravenhill. Aş apela oricînd la tine, să-mi fii secund. S-au măsurat reciproc din priviri, fără ostilitate, dar nu tocmai prietenoşi. Lui Ravenhill nu-i plăcea ce ajunsese Holly, şi-a dat seama Zachary. Lordul era ofensat de ideea că soţia regretatului său prieten ajunsese acum să lucreze pentru un om de rînd. *Îmi pare rău pentru tine*, şi-a spus Zachary simţind cum un sentiment primitiv, de proprietate, se năştea în el. *Acum este a mea şi nici tu, nici altcineva, nu mai aveţi ce face.*

La aproape douăzeci şi patru de ore de cînd începuseră migrenele, Holly s-a simţit ceva mai bine, suficient cît să se poată ridica din pat. Se simţea slăbită şi uşor ameţită, aşa cum se simţea mereu după un asemenea episod. Abia se lăsase seara, era ora la care familia Bronson se aduna de obicei în salon, aşteptînd să fie servită cina.

– Unde este Rose? a fost prima ei întrebare, în timp ce Maude o ajuta să se ridice din pat.

– Jos, cu stăpînul, cu mama şi sora lui, i-a răspuns fata îndesîndu-i cîteva perne la spate. S-au ocupat doar de ea, s-au jucat şi i-au dat multe dulciuri. Domnul Bronson şi-a anulat toate întîlnirile de dimineaţă şi a plimbat-o cu un ponei în jurul padocului.

– Oh, dar nu era nevoie! a spus Holly, preocupată. Nu trebuia să-şi neglijeze afacerile – nu se cade să aibă el grijă de copilul meu.

– A insistat, doamna mea. Şi mie mi s-a părut cam nepotrivit şi am încercat să i-o spun, dar îl ştiţi cît poate fi de încăpăţînat.

– Da, ştiu. Holly a oftat şi şi-a lipit palma de frunte. Cît v-am dat de furcă, şi ţie, şi celorlalţi...

– Nu vă mai frămîntaţi, să nu revină migrena, a liniştit-o Maude. Familiei a părut să-i facă plăcere iar Rose adoră să fie răsfăţată. Nu s-a întîmplat nimic rău. Să vă aduc nişte gustări?

– Îţi mulţumesc, dar aş dori să cobor şi să iau cina cu familia. Am stat mult prea mult timp în pat. Şi vreau să o văd pe Rose.

Cu ajutorul cameristei, Holly şi-a făcut baie şi s-a îmbrăcat cu o rochie uşoară şi simplă, din mătase maro, cu guler din dantelă şi cu cîteva volane din dantelă la mîneci. Pentru că scalpul îi era încă sensibil după migrene şi-a împletit părul în două cozi largi pe care le-a prins la ceafă, cu numai două ace. S-a uitat în fugă în oglindă şi a coborît în salon.

Aşa cum îi spusese Maude, familia era acolo, în întregime. Zachary era întins pe covor, lîngă Rose, şi aşezau împreună cîteva cuburi din lemn în timp ce Elizabeth le citea cu glas tare o povestire. Paula stătea într-un colţ al canapelei şi încerca să-i repare, cu ac şi aţă, un volan rupt de la unul din jupoanele lui Rose. Au ridicat cu toţii ochii spre Holly atunci cînd a intrat în cameră.

Epuizată, le-a zîmbit, cerîndu-şi scuze din priviri.

– Mama! a exclamat Rose şi a alergat spre Holly, luînd-o în braţe. Te simţi mai bine acum?

– Da, draga mea. I-a mîngîiat cu dragoste părul buclat. Îmi pare rău că a trebuit să mă odihnesc atît de mult.

– M-am distrat de minune cît ai dormit tu, i-a spus Rose, începînd să-i povestească ce făcuse de dimineaţă, cu poneiul.

Rose continua să sporovăiască iar Elizabeth a sărit să o ajute să se aşeze, manifestîndu-şi cu glas tare îngrijorarea dar şi simpatia. Iar Paula a insistat să-i acopere genunchii cu o pătură tricotată, în ciuda protestelor ei slabe:

– Oh, doamnă Bronson, sînteţi mult prea amabilă. Nu trebuie...

În timp ce femeile se agitau în jurul ei, Bronson s-a ridicat şi s-a înclinat în faţa ei, în semn de bun-venit. Holly i-a zîmbit cu timiditate:

– Domnule Bronson, eu... S-a oprit, surprinsă, văzîndu-i ochiul vînăt şi o altă vînătaie, în bărbie. Ce s-a întîmplat cu faţa ta, domnule?

Rose i-a răspuns imediat, cu mîndria unui copil care dădea o veste foarte importantă:

– Domnul Bronson a primit o lovitură cu stînga, mamă. *S-a bătut.* Şi mi-a adus *asta.* A ridicat şnurul cu nasturi ca să-i arate lui Holly noua ei achiziţie.

Holly şi-a luat fiica în braţe şi a examinat cu grijă nasturele. Era din aur galben, cu un diamant imens, strălucitor. S-a uitat uimită la Elizabeth, care tăcea, apoi la Paula, care strîngea din buze, după care şi-a întors din nou privirea spre enigmaticul Bronson:

– Nu ar trebui să-i dai lui Rose un obiect atît de scump, domnule Bronson. Al cui este nasturele? Şi de ce te-ai bătut?

– Am avut un diferend cu cineva, la club.

– Pentru bani? Pentru o femeie?

Bronson nu lăsa să i se citească nimic pe chip. A dat din umeri, de parcă acel lucru nu avea nici o importanţă.

Holly se gîndea la eventualele posibilităţi, continuînd să-l fixeze cu privirea. Brusc, şi-a dat seama care era răspunsul.

– Pentru mine? a şoptit.

Bronson şi-a dat deoparte o scamă de pe haină.

– Nu chiar. Holly şi-a dat brusc seama că îl cunoştea suficient de bine ca să ştie cînd mintea.

– Ba da, a spus cu convingere. Cineva a spus probabil un lucru neplăcut la adresa mea iar tu, în loc să-l ignori, ai acceptat provocarea. Oh, domnule Bronson, cum ai putut?

Văzînd că era nefericită în loc să-i fie recunoscătoare, aşa cum se aşteptase, Bronson s-a strîmbat:

– Ai fi preferat să-l las pe ti... S-a oprit, dîndu-şi seama că Rose îi asculta cu mare atenţie. Pe tipul acela să răspîndească minciuni la adresa ta? Trebuia să-i închidă cineva gura. Eu am putut şi chiar am fost dornic s-o fac.

– Singurul mod în care trebuie să răspunzi unor astfel de remarci este să le ignori, i-a răspuns Holly. Iar tu ai făcut exact contrariul, creînd în mintea oamenilor impresia că există o fărîmă de adevăr în asta. Nu trebuia să te baţi pentru onoarea mea. Trebuia doar să zîmbeşti disprepuitor şi să treci mai departe, cu convingerea că în relaţia noastră nu este nimic dezonorant.

– Dar m-aş fi bătut cu lumea întreagă pentru tine, doamnă, i-a spus Bronson cu sinceritate, uimind-o, aşa cum mai făcuse de nenumărate ori.

Elizabeth a intervenit în discuție, zîmbind:

– Fratele meu caută mereu motiv să se bată. Îi place să-și folosească pumnii. Este un bărbat primitiv, asta este.

– Acesta este un aspect al caracterului său pe care va trebui să-l corectăm. Holly i-a aruncat o privire plină de reproș iar Bronson a izbucnit în rîs.

O servitoare a venit să-i anunțe că era servită cina iar Rose a început să țopăie, entuziasmată.

– Avem miel cu rozmarin și cartofi, a spus nerăbdătore. Aflase probabil meniul de la bucătăreasă. E mîncarea mea preferată. Haide, Lizzie, repede!

Elizabeth a luat-o de mînă, rîzînd, lăsîndu-se tîrîtă afară din salon. Paula a lăsat deoparte lucrul de mînă și le-a urmat. Holly s-a ridicat cu greu, luptîndu-se cu un val de greață la gîndul mielului din farfurii, care brusc nu i se mai părea deloc apetisant. Tonicul pe care îl luase ca să scape de migrenă, cel care o făcuse să doarmă o zi întreagă, avusese și efecte secundare, iar unul dintre acestea era lipsa poftei de mîncare.

A închis ochii o clipă, iar cînd i-a deschis, Bronson era deja lîngă ea.

– Ești slăbită, i-a spus el, privindu-i preocupat chipul palid.

– Puțin, i-a răspuns ea, încercînd să se țină pe picioare. Îmi revin imediat ce mănînc ceva.

– Dă-mi voie să te ajut. Brațul lui puternic a susținut-o iar Holly a avut un sentiment cald, familiar. De cînd cu lecțiile de dans, trupul ei se obișnuise cu apropierea lui. Să se afle în brațele lui i se părea acum natural și foarte plăcut.

– Mulțumesc, a murmurat ea și a dus mîna la ceafă, simțind că pieptănătura era pe cale să cedeze. Acele de păr i se slăbiseră, urmare a îmbrățișării afectuoase a lui Rose. Spre surprinderea ei, au căzut amîndouă, iar părul i-a căzut în cascadă pe umeri, ajungînd pînă aproape de talie. Oh, Dumnezeule! Era stînjenită – femeile nu-și arătau părul despletit decît soților lor. S-a grăbit să-l strîngă. Iartă-mă, i-a spus roșind. Îl prind imediat.

Bronson era ciudat de tăcut. Respirația lui își schimbase ritmul, era mai rapidă ca de obicei. A ridicat mîinile spre părul ei iar Holly a crezut că încerca să o ajute. În loc de asta, el a prins-o de încheieturi și i-a dat mîinile deoparte.

Holly a oftat și i-a privit chipul întunecat:

– Părul meu... Oh, domnule Bronson... te rog, dă-mi drumul.

El a continuat să-i țină cu blîndețe încheieturile între degetele lui lungi. Părul ei căzuse peste umeri și peste decolteu iar lumina îi arunca reflexe roșiatice și aurii printre șuvițele negre. Bronson o sorbea din priviri, ochii lui coborînd de-a lungul șuvițelor groase, pînă la curbura sînilor. Holly simțea că obrajii îi luaseră foc și a tras de mîini, încercînd să se elibereze. El i-a dat brusc drumul, dîndu-i voie să se îndepărteze cîțiva pași. Dar a urmat-o îndeaproape.

Holly și-a umezit buzele uscate, încercînd să găsească ceva de spus, să rupă tăcerea dintre ei.

– Mi-a spus Maude, a rostit cu glas slab, că ai venit în camera mea aseară, după ce mi-am luat medicamentul.

– Eram îngrijorat.

– Indiferent cît de bune ţi-au fost intenţiile, a fost o greşeală. Nu eram în măsură să primesc vizitatori. Nici nu-mi amintesc să fi venit la mine, nu mai ştiu ce ţi-am spus...

– Nu mi-ai spus nimic. Dormeai deja.

– Oh... Holly s-a oprit, pentru că ajunsese cu spatele la perete. Zachary, a şoptit ea.

Nu avusese intenţia să-i rostească numele mic... nu-l folosea nici măcar în gîndurile ei... dar îi scăpase, cumva. Sentimentul de intimitate a şocat-o – şi probabil că şi pe el, în aceeaşi măsură. El a închis ochii şi i-a redeschis cîteva clipe mai tîrziu, plini de o strălucire fierbinte.

– Nu sînt în apele mele, a murmurat ea, descoperind uimită că începuse să tremure. Medicamentul... nu i-a trecut încă efectul... mă simt puţin...

– Şşt. Bronson a prins între degete o şuviţă din părul ei şi i-a mîngîiat-o uşor cu degetul mare. Se mişca încet, ca prin vis. După care a ridicat-o la buze şi a sărutat-o.

Lui Holly i se înmuiaseră picioarele. Gestul tandru, de adoraţie, o uimise.

Bronson s-a aplecat spre ea, fără ca trupul lui să o atingă. Holly s-a lipit şi mai tare de perete. El s-a proptit cu palmele deschise, ţinînd-o prizonieră între braţele lui.

– Sîntem aşteptaţi, a spus ea cu glas slab.

El nu a părut să o audă. Avea de gînd să o sărute, şi-a spus ea. A inspirat adînc, îmbătîndu-se cu mirosul lui îmbietor, masculin. Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii, luptîndu-se cu dorinţa de a-l trage mai aproape de ea. A aşteptat, într-o dulce agonie, ca gura lui să coboare, în timp ce-şi spunea în gînd: *da, te rog, fă-o acum...*

– Mamă? Vocea surprinsă a lui Rose a spulberat liniştea. Se întorsese să vadă de ce nu li se alăturaseră celorlalţi, la masă. Ce faceţi acolo, amîndoi?

Lui Holly, propria voce i s-a părut că venea de la mare distanţă:

– M-mi s-a desprins părul, draga mea. Domnul Bronson mă ajuta să-l prind la loc.

Rose s-a aplecat şi a cules acele de pe jos. I le-a întins lui Holly.

– Poftim, i-a spus.

Bronson a lăsat să-i cadă un braţ, dîndu-i posibilitatea să scape. A rămas însă cu privirea lipită de ea. Holly a inspirat adînc şi s-a îndepărtat, fără să se uite spre el.

– Îţi mulţumesc, Rose, i-a spus fetiţei, îmbrăţişînd-o. Îmi eşti de mare ajutor.

– Grăbeşte-te, te rog, i-a cerut fata, privindu-şi mama cum îşi strîngea părul. Mi-e foame!

Cina s-a desfăşurat ca de obicei, numai că Zachary a descoperit că nu avea deloc poftă de mîncare, lucru neobişnuit pentru el. S-a aşezat în capul mesei, remarcînd că Holly se aşezase cît mai departe de el. A încercat să-şi ţină firea şi să se concentreze pe subiecte neutre, deşi nu-şi dorea decît să fie singur cu ea.

La naiba cu ea!Nu mai mînca, nu mai dormea din cauza ei. Nu mai avea chef de jocuri de noroc sau de femei – toate dorinţele lui erau legate de ea. Să stea împreună cu ea o seară întreagă, în salon, i se părea mai incitant decît să-şi petreacă noaptea în cel mai mare bordel din Londra. Trezea

în el cele mai lascive fantezii şi se excita doar uitîndu-se la mîinile sau la gura ei.

Tînjea după o altă seară petrecută în intimitate, după ce toţi ceilalţi se retrăgeau iar ei beau şi stăteau de vorbă în faţa focului, dar era evident că Holly era extenuată. Imediat după cină s-a retras în cameră, fără să se uite la el.

Paula a rămas la masă, cu el, după ce restul s-au ridicat. Sorbea dintr-o ceaşcă cu ceai în timp ce el bea un pahar de vin de Porto. Zachary a zîmbit privind-o: era îmbrăcată cu o rochie albastră din mătase, iar la gît avea colierul de perle pe care i-l dăruise de Crăciun. Nu avea să uite niciodată rochiile ponosite pe care le purtase cîndva, nici cît de mult muncise ca să-şi poată creşte cei doi copii. Fusese cusătoreasă, spălătoreasă, vînduse haine vechi. Acum, el putea să aibă grijă de ea iar ea nu va mai duce lipsă de nimic.

Ştia că, adesea, Paula nu se simţea în largul ei acolo, că ar fi preferat să locuiască la ţară şi să aibă o singură servitoare, dar el voia ca mama lui să trăiască asemenea unei regine.

– Ai ceva să-mi spui, mamă. Şi-a rotit vinul în pahar, zîmbind. Îţi citesc pe chip. Vrei să-mi ţii o nouă predică, pentru că m-am bătut?

– Nu are legătură cu asta, a spus Paula, cuprinzînd ceaşca în mîinile ei muncite. Eşti un fiu bun, Zach, deşi cam sălbatic. Ai inimă bună, de aceea mi-am ţinut gura deşi am ştiut că te-ai însoţit cu tot felul de tîrfe şi de neisprăviţi şi că ai făcut lucruri de care ar trebui să-ţi fie ruşine. Dar am ceva de spus şi să faci bine să mă iei în seamă.

El s-a prefăcut alarmat, aşteptînd-o să continue.

– Este în legătură cu lady Holly.

– Ce anume? a întrebat el.

Paula a oftat.

– Nu va fi niciodată a ta, Zach. Trebuie să ţi-o scoţi din minte, altfel va fi nenorocită pe viaţă.

Zachary a încercat să rîdă, dar sunetul pe care l-a scos era gol. Mama lui nu era educată sau rafinată dar era inteligentă, iar vorbele ei nu puteau fi luate în derîdere.

– Nu am nici cea mai mică intenţie să o nenorocesc. Nici nu am atins-o.

– O mamă îşi cunoaşte fiul, a insistat Paula. Te poţi ascunde de lume, dar nu şi de mine. Nu e bine, Zach... Nu poţi fi cu ea... aşa cum un măgar nu are ce căuta cu o iapă de rasă.

– Să înţeleg că eu sînt măgarul, a spus sec Zachary. Văd că eşti foarte vorbăreaţă în seara asta. Spune-mi de ce nu ai obiectat atunci cînd spuneam că vreau să mă însor cu o femeie de familie bună.

– Însoară-te cu una, dacă asta vrei. Dar lady Holly nu este pentru tine.

– Care sînt obiecţiile tale?

Paula şi-a cîntărit cu grijă cuvintele.

– Şi tu, şi eu, chiar şi Lizzie, avem o latură dură – şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Doar datorită ei am reuşit să supravieţuim în toţi acei ani, în East End. Lady Holly este blîndeţea întruchipată. Iar dacă se va recăsători, are nevoie de un bărbat care să fie şi el la fel de blînd. Un adevărat gentleman, aşa cum a fost şi soţul ei. Tu nu vei fi niciodată aşa. Ştiu cîteva fete de familie bună care ţi s-ar potrivi destul de bine. Ia-o pe una din ele şi las-o în pace pe lady Holly.

– Nu o placi? a întrebat încet Zachary.

– Să n-o plac? a repetat surprinsă Paula. Bineînțeles că o plac. Este cea mai drăguță, amabilă făptură din cîte am cunoscut vreodată. Poate că este singura lady adevărată din cîte am întîlnit. Îți spun toate astea tocmai pentru că o plac.

În tăcerea care a urmat, Zachary și-a terminat vinul din pahar. Cuvintele mamei lui erau întru totul adevărate. Era tentat să o contrazică, dar însemna să spună lucruri pe care nu îndrăznise să și le recunoască nici măcar lui însuși. A dat scurt din cap, ca o amară recunoaștere a adevărului din cuvintele ei.

– Oh, Zach, a murmurat Paula. Mulțumește-te cu ceea ce ai. Nu poți învăța să faci asta?

– Se pare că nu, a șoptit el cu amărăciune.

– Trebuie să existe un cuvînt pentru bărbații ca tine, care tind tot mai sus... dar nu-l știu.

Zachary i-a zîmbit, în ciuda greutății care îi apăsa pieptul.

– Nici eu nu-l știu, mamă. dar știu unul potrivit pentru tine.

– Care este? a întrebat ea suspicioasă, amenințîndu-l cu degetul.

Zachary s-a ridicat, s-a apropiat și a sărutat-o pe creștet.

– Înțeleaptă, a șoptit.

– Înseamnă că-mi iei în serios sfatul și o uiți pe lady Holly?

– Altminteri aș fi un neghiob, nu-i așa?

– Deci răspunsul tău este da? a insistat Paula, dar el a ieșit din încăpere fără să-i răspundă.

Zece

În săptămînile care au urmat, Holly a observat anumite schimbări în gospodărie. Cea mai evidentă diferență era cea din atitudinea servitorilor. Păreau să fi început să fie mîndri cu munca lor, nu mai erau înceți și neglijenți. Erau probabil rezultatele muncii lui Holly, care îi instruise discret pe membrii familiei Bronson astfel încît să știe ce să le ceară angajaților lor.

– Te înțeleg perfect, doamnă Bronson, îi șoptise Holly într-o după-amiază, cînd servitoarea le adusese o tavă pe care erau un ibric cu apă călduță, un vas cu lapte deja prins și cîteva felii uscate de chec. Trebuie totuși să le trimiți înapoi. Nu este nimic greșit în a refuza un serviciu necorespunzător.

– Dar au muncit foarte mult, a protestat Paula, hotărîtă să-și prepare ceaiul chiar și așa. Nu e chiar atît de rău.

– Este groaznic, a insistat Holly.

– Trimite-l tu înapoi, a implorat-o Paula.

– Doamnă Bronson, trebuie să înveți să-ți strunești servitorii.

– Nu pot. Paula a surprins-o atunci cînd a prins-o de mînă și a ținut-o strîns. Am vîndut haine vechi, pe stradă, i-a șoptit. Eram mai jos decît ultima fată care muncește la bucătărie. Iar ei știu asta, cu toții. Cum să le dau eu ordine?

Holly a privit-o gînditoare, plină de compasiune. Înțelegea în sfîrșit de unde venea timiditatea femeii față de toți cei din afara familiei ei. Paula Bronson trăise atît de mult timp într-o sărăcie cumplită încît nu se simțea demnă de situația în care se găsea acum. Casa impresionantă, cu tapiserii și obiecte de artă neprețuite, hainele scumpe, mîncărurile și vinurile, toate îi aminteau Paulei de începuturile ei modeste. Dar nu mai avea cum să se întoarcă înapoi. Zachary ajunsese la un nivel de bogăție la care ea nu s-ar fi așteptat niciodată. Trebuia neapărat ca Paula să se schimbe și ea, altfel nu avea cum să găsească confort și alinare în noua ei viață.

– Acum nu mai vinzi haine vechi, i-a spus Holly pe un ton hotărît. Ești o femeie cu posibilități financiare. Ești mama lui Zachary Bronson. Ai adus pe lume doi copii extraordinari și i-ai crescut fără ajutorul cuiva. Oricare om cu mintea întreagă nu poate decît să te admire. I-a strîns cu putere mîna Paulei: insistă să primești respectul pe care îl meriți, i-a spus, privind-o convingător în ochi. În special de la servitorii tăi. Mai sînt multe lucruri despre care aș dori să discutăm, dar pentru moment... A făcut o pauză și a încercat să găsească un cuvînt dur, ca să-și întărească vorbele: trimite naibii tava aia înapoi!

Paula a făcut ochii mari și și-a dus mîna la gură, să-și ascundă rîsul.

– Lady Holly, nu te-am mai auzit înjurînd niciodată.

Holly i-a zîmbit:

– Dacă eu pot să înjur, înseamnă că și tu poți suna după cameristă, să ți se aducă un ceai așa cum se cuvine.

Paula și-a îndreptat umerii, hotărîtă:

– Bine, voi face asta. Și s-a grăbit să sune clopoțelul, înainte să i se risipească tot curajul.

În efortul ei de a îmbunătăți relațiile dintre familia Bronson și servitorii ei, Holly a aranjat să aibă o scurtă întîlnire cu doamna Burney, menajera, în fiecare dimineață. A insistat ca Paula și Elizabeth să fie amîndouă prezente, deși nu-și prea doreau asta. Paula era extrem de sfioasă atunci cînd trebuia să-i ceară ceva doamnei Burney iar pe Elizabeth nu o interesau deloc treburile domestice. Trebuiau însă să învețe.

– Administrarea unei case este treaba stăpînei ei, le instruia Holly pe cele două. Trebuie să vă vedeți cu doamna Burney în fiecare dimineață, să revizuiți meniul zilei, să discutați despre ce anume trebuie să facă fiecare, de la lustruirea argintăriei la curățatul covoarelor. Și, cel mai important, trebuie să revizuiți cheltuielile casei și să hotărîți ce mai trebuie cumpărat.

– Credeam că doamna Burney trebuie să se ocupe de toate astea, a spus Elizabeth, nemulțumită că trebuia să facă toate astea, zi de zi.

– Nu, voi trebuie să vă ocupați, i-a răspuns Holly zîmbind. Iar tu trebuie neapărat să înveți, pentru că într-o bună zi vei avea casa ta.

Spre uimirea lor, eforturile le-au fost răsplătite cu servicii mult mai bune decît fuseseră obișnuite pînă atunci. Deși Paula încă mai ezita înainte să ceară ceva unei servitoare, făcea progrese, devenise mai stăpînă pe ea.

O altă schimbare importantă în rutina zilnică a fost cea a comportamentului stăpînului. Zachary Bronson nu mai

cutreiera Londra, noapte de noapte, în căutarea desfrîului. Holly nu se putea aventura într-atît încît să spună că se îndreptase, dar părea mai liniştit, mai calm, mai puţin aspru. Privirile şi discuţiile provocatoare dispăruseră, nu mai părea mereu gata să o sărute sau să o deconcerteze cu complimente. În timpul lecţiilor, Bronson era sobru, respectuos şi atent la ce avea de învăţat. Se purta impecabil chiar şi în timpul lecţiilor de dans. Iar Bronson-cel-care-dorea-să-devină-un-gentleman i se părea chiar mai atrăgător decît Bronson-ticălosul-de-dinainte. Îl admira mai mult decît ar fi crezut că era posibil, reuşea să vadă lucruri pe care el le ţinuse ascunse în spatele faţadei cinice.

Era sincer interesat să-i ajute pe cei săraci, nu numai prin donaţii caritabile ci şi încercînd să le ofere şansa să se ajute singuri. Spre deosebire de alţi oameni bogaţi, el chiar se identifica cu cei care făceau parte din clasa de jos. La înţelegea nevoile şi grijile şi acţiona pentru a le face viaţa mai bună. Avusese nenumărate întîlniri cu politicieni, încercînd să reducă ziua de lucru la zece ore. Interzisese munca prestată de copii în fabricile lui şi le asigura pensii văduvelor şi celor vîrstnici.

Bronson importa sau producea la preţuri accesibile bunuri care să îmbunătăţească vieţile oamenilor obişnuiţi, cum ar fi fost săpunul, cafeaua, bomboanele, metrajele sau tacîmurile. Dar strategia lui de afaceri îi aducea mai mulţi duşmani decît admiratori. Aristocraţii se plîngeau că încerca să şteargă graniţele dintre clase şi să le diminueze autoritatea de drept şi îşi doreau, cu toţii, să-l vadă ruinat.

Lui Holly îi era tot mai clar că Bronson nu avea să fie binevenit în înalta societate, indiferent cît s-ar fi cizelat. Ci

doar tolerat. Şi i s-ar fi frînt inima să-l vadă însurat cu o moştenitoare răsfăţată care să-l preţuiască doar pentru banii lui şi să-l privească de sus. Trebuia să existe o fată inteligentă, care să-i susţină cauzele şi care să dorească să aibă drept soţ un bărbat cu inteligenţa şi vigoarea lui. Bronson avea multe de oferit unei soţii care ştia să-l aprecieze. Avea să fie o căsnicie unică, interesantă, vie şi pasională.

Holly se gîndise chiar să-i facă cunoştinţă cu una dintre surorile ei mai mici. Familiei ei nu i-ar fi stricat deloc ceva avere. Dar ideea că Zachary Bronson i-ar fi putut face curte uneia dintre surorile ei i-a înfipt un pumnal de gelozie în inimă. În plus, niciuna dintre surorile ei nu ar fi ştiut cum să-l ţină în frîu. Existau momente cînd Bronson devenea extrem de încăpăţînat şi trebuia pus la punct.

Ca de exemplu atunci cînd a venit vorba de rochii.

În ziua în care Holly aranjase să le ducă pe Elizabeth şi pe Paula la croitoreasa ei, ca să le comande rochii mai elegante decît cele pe care le purtau, Bronson o luase deoparte şi îi făcuse o propunere uimitoare.

– Ar trebui să-ţi comanzi şi ţie cîteva rochii, i-a spus el. M-am săturat să te văd în semi-doliu, doar în gri şi maro. Comandă-ţi cîte rochii vrei. Le plătesc eu.

Holly se uita la el cu gura căscată.

– Nu numai că te plîngi de felul în care arăt, dar mă mai şi insulţi oferindu-te să-mi plăteşti rochiile?

– Nu am vrut să te insult, i-a spus el.

– Ştii prea bine că un gentleman nu îi cumpără unei doamne obiecte de îmbrăcăminte. Nici măcar o pereche de mănuşi.

– Atunci îţi opresc suma din salariu. O femeie care arată ca tine merită să poarte ceva frumos. Mi-ar place să te văd în verde-jad sau în galben. Sau în roşu. Imaginea a părut să-i înflăcăreze imaginaţia. Nu-mi pot închipui ceva mai frumos decît pe tine într-o rochie roşie.

Holly nu se simţea deloc flatată de vorbele lui.

– În nici un caz nu-mi voi comanda rochii noi şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ai mai pomeni acest subiect. Auzi, o rochie roşie! Ştii ce s-ar alege de reputaţia mea?

– A avut deja de suferit, i-a spus el. De ce să nu te simţi bine, măcar? A părut să se amuze văzîndu-i expresia ofensată.

– Domnule... tu... du-te...

– Naibii? i-a sugerat el, îndatoritor.

– Da, şi încă imediat!

Aşa cum se aşteptase, Bronson i-a ignorat refuzul şi i-a comandat cîteva rochii fără ca ea să ştie. Nu fusese deloc greu, pentru că măsurile ei erau deja cunoscute de croitoreasa care îi ştia şi gusturile.

În ziua în care au sosit cutiile cu rochii, Holly a descoperit că o treime îi aparţineau. Bronson îi comandase şi ei tot atîtea rochii cîte le comandase şi mamei şi surorii lui, împreună cu mănuşi asortate, pantofi şi pălării.

– Nu voi purta nimic din toate astea, i-a spus hotărîtă lui Bronson, privindu-l pe deasupra turnului de cutii. Ţi-ai irosit banii. Nici nu am cuvinte să-ţi spun cît sînt de supărată, domnule. Nu-mi trebuie nici măcar o panglică, înţelegi? Bronson a făcut haz de supărarea ei şi s-a oferit să le pună chiar el pe foc, dacă aşa avea să-şi recapete buna dispoziţie.

Holly s-a gîndit chiar să le dea surorilor ei, care aveau cam aceeaşi constituţie cu ea. Dar, ca fete nemăritate, erau obligate să se îmbrace aproape în exclusivitate în alb. Acestea erau rochii croite pentru o femeie de lume. Cînd a rămas singură, Holly a îndrăznit să examineze hainele superbe, atît de diferite de cele de doliu şi chiar de cele pe care le purtase înainte, ca soţie a lui George. Culorile erau vii, croiala era modernă şi foarte feminină şi îi avantaja silueta cu forme generoase.

El îi comandase o rochie verde-jad din mătase italiană, cu mîneci ample care se terminau în triunghiuri, peste dosul palmei, o alta de un roz închis, de plimbare, cu pălărie asortată, cu garnituri din dantelă albă. O rochie de culoarea lavandei, cu dungi subţiri şi mîneci albe, de purtat dimineaţa şi una galbenă, din voal de mătase, cu garnituri de trandafiri brodaţi pe poale.

Dar cea mai rea dintre toate era o rochie roşie, de seară, de o simplitate şi o eleganţă impecabile. Aproape că i se frîngea inima ştiind că va rămîne nepurtată. Linia decolteului cobora pînă la corsajul simplu, fără ornamente, iar fustele îi cădeau într-o cascadă majestuoasă de un roşu ca merele coapte, sau mai degrabă ca vinul bun. Era cea mai frumoasă rochie din cîte văzuse vreodată. Dacă ar fi fost o altă culoare, poate un albastru închis, ar fi acceptat darul – şi la naiba cu decenţa! Numai că Bronson nu se dezminţise nici de data aceasta şi alesese o culoare pe care n-ar fi putut niciodată să o poarte. Motivul lui era acelaşi ca şi atunci cînd îi comanda platouri întregi de prăjituri: îi făcea plăcere să o tenteze şi să o vadă luptîndu-se cu conştiinţa ei.

Ei bine, de data asta nu-i mergea. Holly nu avea de gînd nici măcar să probeze vreuna dintre rochii. I-a poruncit lui Maude să le pună pe toate în dulap, la gîndul că le va da pe toate cîndva, cînd va găsi o ocazie potrivită.

– Uite-aşa, domnule Bronson, a murmurat Holly, învîrtind hotărîtă cheia în încuietoarea uşii dulapului. Poate că nu am fost întotdeauna în stare să rezist tentaţiilor tale, dar de data asta am reuşit!

Trecuseră deja patru luni de cînd Holly venise să locuiască la reşedinţa familiei Bronson iar acum venise vremea să testeze rezultatele muncii ei. Sosise în sfîrşit seara balului dat de familia Plymouth, cel la care Elizabeth urma să-şi facă debutul în societate. Era de asemenea o ocazie pentru ca noile maniere, mai rafinate, ale lui Zachary Bronson să fie dezvăluite lumii bune. Holly era plină de nerăbdare, convinsă că mulţi membri ai înaltei societăţi aveau să fie încîntaţi de familia Bronson.

La sugestia lui Holly, Elizabeth se îmbrăcase cu o rochie albă tivită cu voal de mătase roz pal, cu un trandafir roz prins în talie şi un altul în păr. Fata arăta proaspătă şi plină de graţie, înălţimea ei apreciabilă dîndu-i un aer regal. Deşi fratele lui îi dăruise multe bijuterii, Holly studiase diamantele, safirele şi smaraldele nepreţuite şi hotărîse că erau mult prea grele şi pretenţioase pentru o domnişoară. Aşa că îi alesese drept unică bijuterie o perlă pe un lanţ delicat din aur.

– Este tot ce-ţi trebuie, i-a spus Holly prinzîndu-i lanţul la gît. Este mai bine să arăţi proaspătă şi nesofisticată. Lasă bijuteriile încărcate pentru cînd vei avea vîrsta mea.

Elizabeth îi privea reflexia în oglindă:

– O spui de parcă ai fi bătrînă, i-a spus rîzînd. Iar tu arăţi minunat în seara asta!

– Îţi mulţumesc, Lizzie. A strîns-o uşor de umăr şi s-a întors spre Paula, pe care a privit-o cu afecţiune. Dacă tot facem risipă de complimente, dă-mi voie să-ţi spun, doamnă Bronson, că arăţi splendid.

Paula, care era îmbrăcată cu o rochie verde-pădure cu mărgele strălucitoare la gît şi mîneci, a dat din cap stînjenită. Era evident că ar fi dat oricît să nu fie nevoită să meargă la bal.

– Nu sînt sigură că mă voi descurca, a spus Elizabeth, nervoasă, aşezîndu-se în faţa oglinzii. Sînt o epavă. O să fac cu siguranţă vreun *faux pas*, despre care va vorbi mai apoi toată lumea. Te rog, lady Holly, să uităm de balul din această seară. Vom merge altădată, după ce voi lua suficient de multe lecţii.

– Cu cît vei merge la mai multe petreceri şi baluri cu atît ţi se va părea mai uşor, i-a răspuns fermă Holly.

– Nimeni nu mă va invita la dans. Ştiu cu toţii ce sînt – un nimeni, o fiică ilegitimă. Oh, la naiba şi cu fratele meu, care mă pune să fac toate astea! Nimeni nu îmi va da atenţie. Nu am ce căuta într-o rochie de bal! Ar trebui să fiu undeva, curăţînd cartofi sau măturînd vreo stradă...

– Arăţi foarte bine, i-a spus Holly îmbrăţişînd-o în timp ce Elizabeth continua să se privească în oglindă. Eşti drăguţă şi manierată iar familia ta are o avere importantă. Credemă, nu vei trece neobservată. Şi nici unul dintre bărbaţii care te va vedea în seara asta nu va crede că ar trebui să cureţi cartofi.

A trebuit să recurgă la insistenţe şi la toată puterea ei de convingere ca să le facă pe cele două să iasă din încăpere. Cumva, Holly a reuşit să le determine să coboare scara. În timp ce mergeau, Holly o privea cu mîndrie pe Elizabeth, care reuşea să pară sigură pe ea, deşi numai ea ştia ce era în sufletul ei.

Bronson le aştepta în holul de la intrare. Deşi hainele elegante, de seară, îl avantajau pe orice bărbat, pe Zachary Bronson aveau un efect devastator. Umerii lui laţi şi talia subţire erau puse în valoare, iar albul cămăşii, al cravatei şi al vestei contrastau cu obrajii lui proaspăt bărbieriţi. Din creştetul capului şi pînă în vîrful pantofilor bine lustruiţi, din piele neagră, Zachary Bronson arăta ca un gentleman perfect. Avea însă un aer impetuos, chiar uşor periculos, dat probabil de luminiţa de nesupunere din ochi sau de zîmbetul lui care amintea de dezmăţ.

S-a uitat mai întîi la Elizabeth, zîmbind mîndru.

– Ce frumoasă eşti, Lizzie, a şoptit luînd-o de mînă şi sărutînd-o pe obraz. Eşti mai frumoasă ca niciodată. Vei lăsa o mulţime de inimi zdrobite în urma ta, după acest bal.

– Mai degrabă o mulţime de degete zdrobite, i-a răspuns Elizabeth. Asta dacă vreunul va fi suficient de nesăbuit încît să mă invite la dans.

– Te vor invita, fii fără grijă, i-a şoptit el încurajator. S-a întors apoi spre mama lui, a complimentat-o, iar într-un final s-a uitat în direcţia lui Holly.

După cît se străduise să-l înveţe ce se cuvenea să spună, Holly se aştepta la un comentariu politicos legat de ţinuta ei. Un gentleman o complimenta întotdeauna pe o doamnă

– iar Holly ştia că arăta foarte bine în seara aceea. Se îmbrăcase cu rochia ei preferată, cea gri cu broderie din fir de argint şi mîneci scurte, largi. Holly se lăsase chiar convinsă să poarte corset, aşa că talia ei era acum mai subţire cu aproape cinci centimetri. Maude o ajutase să se coafeze după ultima modă: îşi făcuse o cărare pe mijloc şi-şi prinsese buclele bogate la ceafă, lăsînd liberi cîţiva cîrlionţi, de-a lungul gîtului.

Chipul lui Bronson nu trăda nimic. A studiat-o din cap pînă în picioare, dar complimentul aşteptat nu a venit.

– Aşa ai de gînd să mergi îmbrăcată? a întrebat-o direct.

– Zach! a strigat mama lui, oripilată, în timp ce Elizabeth îl împungea între coaste, ca răspuns la întrebarea lipsită de politeţe.

Holly s-a încruntat, dezamăgită. Ce insolent! Nici un bărbat nu mai făcuse un asemenea comentariu în faţa ei. Se mîndrise întotdeauna cu bunul ei gust în ceea ce privea hainele – cum îndrăznea să sugereze că se îmbrăcase nepotrivit?

– Mergem la bal, i-a răspuns cu răceală Holly. Iar aceasta este o rochie de bal. Da, domnule Bronson, aşa intenţionez să merg.

S-au privit provocator, iar Paula a tras-o repede pe Elizabeth în celălalt capăt al holului, sub pretextul că îi descoperise o pată pe mănuşă. Holly nici nu le-a observat îndepărtîndu-se. I-a vorbit pe un ton care nu-i ascundea deloc neplăcerea:

– Ce anume ai de obiectat la înfăţişarea mea, domnule Bronson?

– Nimic, a bombănit el. Dacă vrei să-i arăţi lumii că încă mai ţii doliu după George, rochia asta este perfectă.

Ofensată şi rănită, Holly i-a aruncat o privire de gheaţă.

– Rochia mea este potrivită oricărei ocazii. Ţie nu-ţi place pentru simplul motiv că nu este cumpărată de tine. Chiar te aşteptai să îmbrac vreuna din ele?

– Aşa am crezut. Ar fi fost singura alternativă la doliu – sau semi-doliu, sau cum naiba s-o chema.

Nu se mai certaseră niciodată atît de violent. Spiritul lui Holly, care fusese adormit atîta vreme, se aprinsese acum ca o flacără. Ori de cîte ori se contrau, o făceau cu umor, ironic, chiar cu subînţelesuri provocatoare, dar acum era prima oară cînd Holly era cu adevărat supărată pe el. George nu i-ar fi vorbit niciodată pe un asemenea ton, cu atît de multă duritate... George nu o critica niciodată, iar atunci cînd voia să-i spună ceva o făcea cu blîndeţe, cu cele mai bune intenţii. Pentru că era furioasă, Holly nu s-a oprit să se gîndească de ce îl compara pe Bronson cu soţul ei sau de ce părerea lui devenise atît de importantă pentru ea.

– Nu este o rochie de doliu, i-a răspuns iritată. S-ar crede că n-ai mai văzut pînă acum o rochie gri. Probabil că ai petrecut prea mult timp prin bordeluri şi nu mai eşti în stare să observi ce poartă femeile obişnuite.

– N-ai decît să-mi spui ce vrei, i-a răspuns Bronson cu voce mai joasă, dar continuînd să fie iritat.. Ştiu şi eu să recunosc doliul atunci cînd îl văd.

– Ei bine, dacă aleg să port doliu în următorii cincizeci de ani este doar problema mea şi nu te priveşte!

El a ridicat din umeri, un gest care era menit să o provoace şi mai mult – o ştia prea bine.

– Sînt sigur că toată lumea te va admira cînd vei defila ca o cioară...

– O cioară... a repetat Holly, ofensată.

– ... Dar eu nu am fost niciodată adeptul etalării unei dureri excesive, mai ales în public. Sentimentele noastre ar trebui să rămînă private. Dar dacă tu ai nevoie de compătimire din partea celorlalţi...

– Eşti un porc nesuferit! a răbufnit ea, mai furioasă decît fusese vreodată în viaţa ei. Cum îndrăznea să o acuze că purta doliu doar ca să fie compătimită de ceilalţi? Cum putea să-i spună că durerea ei nu era sinceră? A simţit cum sîngele i se urca în obraji. Ar fi vrut să-l lovească, dar şi-a dat seama că furia ei îi făcea plăcere, dintr-un motiv care îi rămînea necunoscut. În ochii lui negri se citea satisfacţia. Cu doar cîteva minute în urmă îi păruse un gentleman, iar acum îl ura de-a dreptul.

– De unde ştii tu ce înseamnă doliul? i-a spus cu glas nesigur. Nu-l putea privi în ochi în timp ce-i vorbea. N-ai putea iubi niciodată pe cineva aşa cum l-am iubit eu pe George – tu nu ţi-ai deschide inima în faţa nimănui. Poate că ţi se pare că astfel ne eşti superior. Dar mie îmi pare rău pentru tine.

Nu-i mai putea tolera prezenţa nici măcar o clipă, aşa că s-a îndepărtat repede. A ignorat întrebările îngrijorate ale Paulei şi ale lui Elizabeth şi a urcat scările cît i-au permis fustele şi juponul apretat.

Zachary a rămas pe loc, uimit de altercaţia care părea să se fi iscat de niciunde. Nu avusese de gînd să o înceapă,

avusese chiar un sentiment plăcut atunci cînd o văzuse prima oară... după care își dăduse seama că rochia ei era gri. Gri ca o umbră, o amintire veșnică și atotprezentă: George Taylor. Știuse atunci că întreaga ei seară va fi ratată, că va regreta în fiecare clipă că soțul ei nu-i era alături, și blestemat să fie el dacă va încerca să o smulgă de lîngă fantoma lui George! Rochia gri-argintie, cît de frumoasă ar fi fost, îl provoca așa cum culoarea roșie aține un taur. De ce nu putea fi a lui pentru o seară măcar, fără să lase ca durerea ei să se interpună între ei?

Așa că fusese crud, copleșit fiind de dezamăgire, ca să-i mai pese ce spunea.

– Ce i-ai zis, Zachary? a întrebat Paula.

– Felicitări, s-a auzit vocea sarcastică a lui Elizabeth. Doar tu poți distruge seara cuiva în numai treizeci de secunde, Zach.

Cei cîțiva servitori care asistaseră la scenă s-au prefăcut imediat ocupați cu treburi mărunte și au dispărut, pentru că nu doreau să-i cadă victimă temperamentului lui sălbatic. Numai că Zachary nu mai era nervos. În clipa în care Holly plecase de lîngă el, un sentiment straniu, bolnăvicios îl copleșise. Și-a analizat senzația care nu semăna cu nimic din ce trăise pînă atunci. În clipa aceea, se simțea mai rău decît atunci cînd încasase cea mai cruntă bătaie, în zilele în care boxa. Avea un bloc imens de gheață în stomac, se temea că Holly va ajunge să-l urască, că nu-i va mai zîmbi niciodată, că nu-l va mai lăsa să o atingă.

– Mă duc după ea, i-a spus Paula pe un ton cald, matern. Dar mai întîi vreau să știu ce i-ai spus, Zach...

– Nu, i-a spus Zachary, ridicînd mîna ca și cum ar fi încercat să o oprească. Mă duc eu. Îi voi spune... A făcut o pauză, dîndu-și seama că era pentru prima oară în viața lui că-i era jenă să dea cu ochii de o femeie. La naiba! a spus, sălbatic. El, căruia nu-i păsase niciodată de părerea nimănui despre el, fusese făcut de rușine de o femeie mititică. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi blestemat, dacă ar fi aruncat cu ceva după el sau l-ar fi pălmuit. *Așa ceva* ar fi putut suporta. Dar disprețul rece din vocea ei îl distrusese. Vreau doar să-i dau răgaz, un minut-două, înainte să-i vorbesc.

– La cum arăta lady Holly, a spus Elizabeth cu amărăciune, vor trece cel puțin două sau trei zile pînă să se simtă în stare să dea ochii cu tine.

Înainte ca Zachary să-i poată răspunde sarcastic, Paula și-a luat fiica de braț și a tras-o după ea în salon.

– Vino, Lizzie... să bem un pahar de vin și să ne liniștim. Dumnezeu știe că avem nevoie de ceva de băut.

Elizabeth a urmat-o cu un oftat, împiedicîndu-se în falduriile rochiei de bal ca o copilă de opt ani, nemulțumită. Dacă nu ar fi fost atît de tulburat, Zachary ar fi izbucnit în rîs văzînd-o. S-a dus în bibliotecă să bea ceva. A dat primul pahar pe gît fără să-i simtă gustul, după care și-a umplut imediat un altul. Băutura nu a reușit însă să-l încălzească pe dinăuntru. Mintea lui căuta frenetic printre miile de cuvinte, căutîndu-le zadarnic pe cele cu care își putea cere scuze, cu care ar fi putut îndrepta totul. Îi putea spune orice lui Holly, cu excepția adevărului: că era gelos pe George Taylor, că voia ca ea să înceteze să mai țină doliu după el, deși era evident că-și dedicase tot restul vieții prețuirii memoriei lui.

A pus paharul jos, cu un oftat, şi a dat să iasă din bibliotecă. Parcă avea plumb în picioare atunci cînd a urcat treptele spre camerele care îi fuseseră rezervate lui Holly.

Holly aproape s-a împiedicat de prag, grăbită să intre cît mai repede în apartamentul ei şi s-a închis înăuntru. Pentru că Rose dormea doar la o cameră depărtare, a avut grijă să nu trîntească uşa. A rămas nemişcată, cu braţele la piept. În minte îi răsunau replicile schimbate cu Zachary Bronson.

Cel mai rău i se părea faptul că el nu se înşelase în totalitate. Rochia gri i se păruse foarte potrivită pentru această ocazie exact din motivele spuse de el. Era elegantă, avea stil, dar nu era cu mult diferită de rochiile de semidoliu pe care le purtase în cel de-al treilea an de la moartea lui George. Era o rochie cu care nu putea da greş, nici măcar în faţa conştiinţei ei. Îi era teamă să iasă din nou în lume, fără George, iar aceasta era modalitatea ei de a le aminti tuturor – inclusiv ei – tot ce avusese cîndva. Trecuseră deja prea multe zile de cînd nu se mai gîndise la el. Prea multe momente în care se simţise atrasă de un alt bărbat, deşi cîndva crezuse că doar George putea să-i stîrnească simţurile. Devenise foarte uşor să ia singură decizii, fără să se gîndească mai întîi la ce ar fi zis George, dacă ar fi fost de acord. Iar independenţa aceasta o speria şi îi făcea plăcere, în aceeaşi măsură.

Tot ceea ce făcuse în ultimele luni demonstrase că nu mai era tînăra femeie care trăia ferită de orice rău şi nici virtuoasa, temătoarea văduvă apreciată de rude şi prieteni. Devenise o cu totul altă femeie.

Uimită de acest gînd, Holly nici nu a observat-o pe Maude.

– S-a întîmplat ceva, doamnă? S-a desprins vreun nasture, tivul e cumva deşirat?

– Nu, nimic din toate astea. Holly a inspirat adînc, o dată şi încă o dată, încercînd să-şi stăvilească emoţiile. Se pare că rochia mea cea gri nu este pe placul domnului Bronson. Vrea să mă îmbrac cu ceva care să nu aducă a rochie de doliu.

– *A îndrăznit*... a început Maude, uimită.

– Da, a îndrăznit, i-a răspuns Holly.

– Nu aveţi de gînd să-i faceţi pe plac, nu-i aşa?

Holly şi-a dat jos mănuşile, le-a aruncat pe jos şi s-a descălţat de pantofii argintii. Inima încă îi mai bătea cu putere din cauza furiei.

– Îl învăţ eu minte, a spus. Îl voi face să regrete că a comentat ceva legat de rochia mea.

Maude o privea ciudat. Nu-i mai văzuse niciodată această expresie.

– Doamna mea, a îndrăznit ea, vă simţiţi bine?

Holly s-a întors şi s-a îndreptat spre dulap. A răsucit cheia în închizătoare şi l-a deschis. A scos dinăuntru rochia roşie şi a scuturat-o de cîteva ori.

– Grăbeşte-te, Maude, a spus întorcîndu-i spatele ca să îi poată descheia nasturii. Ajută-mă să mă schimb repede.

– Dar... dar... Maude era uluită. Vreţi să o îmbrăcaţi tocmai *pe aceasta*? Nu am aerisit-o aşa cum trebuie, nu am călcat-o...

– Arată foarte bine. Şi nu mi-ar păsa dacă ar fi plină de cute. Aş îmbrăca-o oricum.

Dîndu-şi seama că stăpîna ei era hotărîtă, Maude a oftat şi a început să-i desfacă nasturii. Cînd şi-a dat seama că rochia era prea decoltată ca să mai poată purta cămăşuţa, Holly a dat-o imediat jos.

– Mergeţi aşa, fără nimic pe dedesubt? Maude rămăsese cu gura căscată.

Deşi servitoarea o mai văzuse de atîtea ori dezbrăcată, Holly a roşit din cap pînă în picioare.

– Nu am nimic suficient de decoltat pentru rochia aceasta. Şi-a tras grăbită rochia pe cap iar Maude s-a repezit să o ajute.

Nasturii erau în sfîrşit încheiaţi iar cordonul din catifea îi încingea talia. Holly s-a apropiat de oglinda mare, cu ramă din mahon. Contrastul pe care îl făcea culoarea aprinsă a rochiei cu pielea ei albă a uimit-o. Nu mai îmbrăcase niciodată pentru George ceva atît de îndrăzneţ. Sînii îi erau foarte expuşi iar spatele îi era pe trei sferturi gol. Se simţea vulnerabilă, expusă, şi în acelaşi timp ciudat de liberă şi de uşoară. Era genul de rochie pe care ar fi purtat-o doar într-unul dintre visele ei interzise, atunci cînd încerca să scape de monotonia de zi cu zi.

– La ultimul bal la care am fost, a spus ea, studiindu-se în oglindă, doamnele purtau rochii mult mai îndrăzneţe decît aceasta. Unele aveau spatele complet gol. Nici nu se compară cu rochia mea.

– Nu este vorba de croială, doamnă. Ci de culoare.

Continuînd să se privească în oglindă, Holly şi-a dat seama că nu mai avea nevoie de nici o bijuterie. Şi le-a scos pe toate: brăţara cu diamante pe care i-o dăruise George

atunci cînd se născuse Rose, cerceii strălucitori, cadou de căsătorie de la părinţii ei şi acele bătute în pietre cu care îşi prinsese părul. A păstrat doar verigheta, iar pe celelalte le-a întins cameristei.

– În salon este un aranjament floral. Te rog să-mi aduci de acolo un trandafir, Maude.

– Nu vă mai recunosc, doamnă, i-a spus fata.

Holly a zîmbit şi a inspirat adînc.

– E de bine sau de rău, Maude? Ce crezi că ar fi spus soţul meu dacă m-ar fi văzut îmbrăcată aşa?

– Cred că i-ar fi plăcut să vă vadă în roşu, i-a răspuns gînditoare Maude. Era şi el bărbat, la urma-urmei.

Unsprezece

Zachary s-a apropiat de uşa lui Holly şi a bătut cu două degete. Nu a auzit nici un zgomot, nu a primit nici un răspuns dinăuntru. Oftînd, s-a întrebat dacă nu cumva se dusese deja la culcare. Era de aşteptat să nu mai dorească să dea cu ochii de el în seara aceea. Oare de ce nu-şi ţinuse gura? Ştia cît de cît cum să se poarte cu o femeie şi era conştient că nu ar fi trebuit să facă un comentariu negativ la adresa felului în care arăta Holly. Acum probabil că ea plîngea într-un colţ, prea rănită şi furioasă ca să se mai gîndească măcar să participe la...

Uşa s-a deschis încet, lăsîndu-l cu mîna suspendată în aer. Holly stătea în prag, singură, într-o rochie care părea făcută din flăcări.

Zachary s-a ţinut de tocul uşii ca să nu cadă pe spate. A privit-o cu nesaţ, absorbindu-i flămînd toate detaliile: felul în care sînii ei erau ridicaţi de corsajul roşu... linia delicată a gîtului... umerii frumoşi. Rochia simplă era elegantă dar provocatoare, dezvelind exact cîtă piele era nevoie ca să-l facă să-şi iasă din minţi. Nu mai văzuse niciodată o femeie atît de frumoasă. Gheaţa din stomac i s-a topit cît ai clipi şi s-a simţit cuprins de un infern al dorinţelor. Stăpînirea de sine începea să-l părăsească, asemenea unui vas din sticlă expus unei variaţii subite de temperatură.

Rămăsese privind în ochii ei de catifea. Era pentru prima oară cînd nu-şi putea da seama în ce stare de spirit era Holly. Părea plină de căldură, aproape provocatoare, dar cînd a deschis gura, tonul îi era de gheaţă.

– Rochia aceasta îţi este pe plac, domnule Bronson?

Zachary nu mai era în stare să vorbească, aşa că a dat din cap. Încă mai era furioasă pe el, şi-a spus, amorţit. Tocmai de aceea, faptul că se îmbrăcase cu rochia roşie rămînea un mister pentru el. Probabil că ghicise, cumva, că aceasta era cea mai mare pedeapsă pentru el. O dorea atît de tare, simţea asta în tot trupul... şi mai ales într-o anume zonă. Tînjea să o atingă, să-şi lipească buzele de pielea ei moale, să-şi îngroape nasul în despărţitura dintre sînii ei. Ar fi vrut să o ducă în patul lui, chiar atunci. Voia să fie lăsat să o adore, să-i provoace plăcere.

Holly l-a privit de sus pînă jos, oprindu-se pe chipul lui.

– Intră, te rog, i-a spus ea făcîndu-i semn să păşească înăuntru. Ai părul răvăşit. Ţi-l aranjez eu înainte de a pleca.

Zachary a ascultat-o. Nu-l mai invitase niciodată în camera ei – ştia că nu era bine, că nu se cădea, dar în seara aceea totul îi părea cu susul în jos. A urmat silueta subţire, înfăşurată în mătăsuri, în încăperea care îi împrumutase parfumul şi ca prin vis şi-a amintit că trebuia să-şi ceară scuze.

– Lady Holly, a început el, cu voce spartă. Şi-a dres vocea şi a încercat din nou: ce ţi-am spus mai devreme... n-ar fi trebuit... regret.

– Chiar ar fi cazul să regreţi, l-a asigurat Holly. Ai fost arogant şi obraznic. De fapt, nu ştiu de ce mă miră un asemenea comportament, de vreme ce vine de la tine.

În mod obişnuit, Zachary nu ar fi ezitat să-i dea un răspuns pe măsură. Dar de data asta s-a mulţumit să încuviinţeze cu o mişcare umilă a capului.

– Aşează-te aici, te rog, i-a spus Holly făcînd un semn spre scăunelul din faţa măsuţei de toaletă. A luat în mînă o perie cu mînerul din argint. Eşti prea înalt dacă stai în picioare.

El s-a conformat imediat, deşi scăunelul a scîrţîit şi a trosnit sub greutatea lui. Din nefericire, ochii îi cădeau exact în decolteul ei. I-a închis repede, dar imaginea sînilor a continuat să-l urmărească. I-ar fi fost atît de uşor să întindă mîna, să o tragă lîngă el şi să-şi îngroape faţa în sînii ei! A început să respire greu. Ardea de dorinţă.

– Şi mai regret ceva, a spus încet Holly. Ceea ce ţi-am spus... că eşti incapabil de iubire... m-am înşelat. Ţi-am spus-o doar pentru că eram supărată. Nu am nici cea mai mică îndoială că într-o zi îţi vei dărui inima... deşi nu reuşesc să-mi dau seama cui.

Ţie, tînjea el să-i spună. *Ţie*. Chiar nu-şi dădea seama? Zachary a deschis ochii şi a văzut-o pe Holly ridicînd o sticluţă şi lăsînd să-i curgă cîţiva stropi în palmă.

– Ce ai acolo? a întrebat-o.

– Pomadă.

– Nu-mi place pomada.

– Da, ştiu. Vocea ei avea o undă de amuzament. Şi-a frecat palmele, întinzînd lichidul. Voi folosi doar puţină. Nu poţi participa la o petrecere formală cu părul căzîndu-ţi în ochi.

Resemnat, a stat nemişcat, simţind cum degetele ei umede îi treceau prin părul rebel.

– Toţi cei din familia voastră au acelaşi păr, a spus Holly. Cu o voinţă proprie. A trebuit să folosesc două cutii de ace de păr pentru coafura lui Elizabeth. Cuprins de un val de plăcere, Zachary nu i-a putut răspunde. Masajul blînd al degetelor ei era o dulce tortură. L-a pieptănat cu grijă, dîndu-i părul peste cap şi, printr-un miracol, acesta s-a aşezat frumos. Gata, a spus Holly. Acum arăţi într-adevăr ca un gentleman.

– Îi făceai şi lui asta? s-a auzit Zachary întrebînd. Lui George?

Holly s-a oprit. Cînd privirile lor s-au întîlnit, în ochii ei calzi a citit surpriza. După care i-a zîmbit slab:

– Ei bine, nu. Nu cred că lui George i-a stat vreun fir nelalocul lui, vreodată.

Bineînţeles, şi-a spus Zachary. Printre multe alte calităţi pe care le avea George, pînă şi părul era de gentleman. S-a ridicat, atent ca haina să-i fie bine încheiată ca să-i ascundă bărbăţia proeminentă. A aşteptat ca Holly să-şi spele urmele de pomadă de pe mîini şi să-şi tragă mănuşile lungi, albe, care îi treceau de coate.

S-a întrebat dacă aşa se întîmpla cînd erai căsătorit, dacă soţii aveau voie să-şi privească soţiile pregătindu-se pentru petrecere. Scena i se părea intimă şi plăcută.

A auzit un strigăt înfundat. S-a uitat în direcţia din care venea şi a văzut-o pe camerista blondă stînd în prag, cu ochii cît cepele. A scăpat pe covor trandafirul roşu pe care îl ţinuse în mînă.

– Oh... Nu ştiam...

– Intră, Maude, i-a spus Holly calm, ca şi cum prezenţa lui Zachary în camera ei ar fi fost ceva obişnuit.

Fata s-a adunat, a ridicat trandafirul de pe covor şi i l-a întins stăpînei. S-au sfătuit cîteva clipe, după care fata i l-a prins în păr, printre buclele negre, strălucitoare. Holly s-a uitat în oglindă şi a atins uşor trandafirul, mulţumită de rezultat, după care s-a întors spre Zachary.

– Mergem, domnule Bronson?

Era deopotrivă trist şi uşurat să iasă de acolo. A trebuit să lupte din răsputeri ca să-şi stăpînească dorinţele, mai ales atunci cînd mîna ei înmănuşată l-a prins de braţ iar fustele din mătase au început să-i foşnească în jurul picioarelor. Nu era o seducătoare, iar el ştia prea bine că avea prea puţină experienţă în ceea ce-i privea pe bărbaţi. Dar o dorea mai mult decît dorise vreodată o femeie. Iar dacă ar fi fost doar o chestiune de bani, ar fi cumpărat pentru ea ţara întreagă.

Din nefericire, lucrurile nu erau deloc atît de simple. El nu-i putea oferi viaţa domoală de care avea nevoie şi pe care o merita, genul de viaţă pe care o avusese cu George. Iar dacă l-ar fi acceptat, printr-un miracol, Zachary ştia că avea să o dezamăgească iar şi iar, pînă cînd ar fi ajuns să-l urască. Ar fi descoperit că era grosolan şi vulgar şi l-ar fi considerat dezgustător. Ar fi găsit scuze ca să nu-l mai primească în patul ei. Oricum ar fi început acea uniune, s-ar fi sfîrşit dezastruos. Pentru că, aşa cum îi spusese şi mama lui, niciodată un măgar nu trebuia să se împerecheze cu un cal de rasă. Ar fi fost mai bine să o lase în pace şi să-şi găsească o altă femeie, mai potrivită.

Dacă ar fi putut.

Pe la mijlocul scării, Zachary a coborît cu două trepte în faţa ei şi s-a întors spre ea. Feţele le erau acum la acelaşi nivel.

– Doamna mea, i-a spus serios, ce am spus despre rochiile tale de doliu... Îmi pare rău. Nu aveam nici un drept să fac asemenea comentarii. A făcut o pauză şi a înghiţit cu dificultate. Sînt iertat?

Ea l-a privit atent şi i-a zîmbit:

– Nu încă.

Privirea ei era provocatoare, aproape că flirta cu el. Zachary şi-a dat seama că îi făcea plăcere să aibă un atu asupra lui. Era într-atît de nostimă, de adorabilă, că s-a abţinut din răsputeri să nu o ia în braţe şi să o sărute pătimaş.

– Spune-mi atunci ce trebuie să fac, a întrebat-o şoptit.

– Mă gîndesc la ceva şi te anunţ, domnule Bronson.

Holly n-ar fi recunoscut în faţa nimănui, dar era surprinsă de atenţia de care se bucurau protejaţii ei la balul familiei Plymouth. Succesul îi făcea plăcere şi în special faptul că ei se amestecaseră cu uşurinţă în mulţime. Sfaturile ei păreau să dea roade, ei interacţionau bine cu lumea bună, iar aceasta părea impresionată.

– Domnul acela, Bronson, a auzit-o spunînd pe o invitată, pare să fi evoluat. Ştiam că a avut o ascensiune rapidă, dar abia în seara asta mi-am dat seama că şi manierele lui s-au îmbunătăţit.

– Doar nu te-ai gîndi la el ca la un posibil pretendent la mîna fiicei tale, a venit şi răspunsul. Este atît de... comun!

– Şi de ce nu? Se vede că s-a străduit să înveţe bunele maniere, cu rezultate bune. Şi deşi el este comun, averea lui este ieşită din comun.

– Este adevărat, a încuviinţat interlocutoarea ei şi au rămas amîndouă privindu-l pe Bronson de dincolo de evantaie, ca doi soldaţi care îşi studiau ţinta.

Bronson se amestecase prin mulţime, în timp ce Holly rămăsese în compania lui Elizabeth şi a Paulei. Chiar înainte ca dansul să înceapă, Elizabeth fusese deja prezentată mai multor bărbaţi, iar cel puţin şase dintre ei păruseră vrăjiţi de ea. Carneţelul ei de bal, aşezat într-o casetă subţire din argint, atîrnată de încheietură cu o panglică roz, ar fi fost demult plin dacă Holly nu ar fi sfătuit-o din vreme să rezerve cîteva dansuri.

– Din cînd în cînd vei dori să te mai odihneşti, îi şoptise ea la ureche. Şi apoi, s-ar putea să întîlneşti un anume domn cu care să doreşti să dansezi din nou.

Elizabeth dăduse din cap, ascultătoare, părînd puţin tulburată de tot ce i se întîmpla. Lordul şi lady Plymouth aveau pe puţin trei sute de invitaţi doar în salon, în timp ce alţi două sute se aflau în încăperile învecinate şi în galerii.

Holly a inspirat adînc mirosul unic, familiar al unui bal. Un amestec de arome în care predomina mirosul de ceară, cu care lustruiau podelele, parfumul florilor, urme de colonie, transpiraţie, pomadă şi ceară de lumînări. Uitase acest miros, după cei trei ani de izolare, dar acum acesta îi aducea în minte amintiri plăcute legate de ea şi George.

– Pare ireal, i-a şoptit Elizabeth, după ce un alt gentleman i se prezentase şi o rugase să-i treacă numele în carneţelul ei. Balul este atît de elegant... şi toată lumea este drăguţă cu mine. Nu credeam că sînt atît de mulţi bărbaţi dornici să pună mîna pe o parte din averea lui Zach.

– Chiar crezi că acesta este motivul pentru care doresc să danseze şi să flirteze cu tine? a întrebat-o Holly zîmbindu-i cu înţelegere. Din cauza banilor fratelui tău?

– Bineînţeles.

– Unii dintre domnii cu care ai făcut cunoştinţă nu sînt nici pe departe scăpătaţi, i-a spus Holly. Lordul Wolriche, de exemplu. Sau domnul Barkham, care a fost atît de amabil. Amîndoi provin din familii foarte înstărite.

– Atunci de ce m-au invitat la dans? a murmurat uimită Elizabeth.

– Probabil pentru că eşti drăguţă, inteligentă şi spirituală, i-a sugerat Holly iar fata a dat ochii peste cap, neîncrezătoare.

Un alt bărbat se apropia acum de el, dar de data aceasta era unul cunoscut. Era vărul lui Holly, domnul Jason Somers, arhitectul care îl vizitase săptămînal pe Zachary ca să-l consulte în privinţa planurilor şi a materialelor folosite la construcţia reşedinţei acestuia. Elizabeth obişnuia să participe la aceste întîlniri, dîndu-şi cu părerea, deşi nimeni nu îi ceruse asta, iar Somers îi răspundea mai mereu sarcastic. Holly se amuza în secret ori de cîte ori îi vedea împreună, suspectînd că sub ciorovăiala lor se ascundea o atracţie puternică. Se întreba adesea dacă şi Zachary ajunsese la aceeaşi concluzie dar nu deschisese niciodată acest subiect în faţa lui.

Deşi Bronson părea să-i respecte şi să-i aprecieze talentul de arhitect, încă nu făcuse nici o apreciere legată de caracterul lui. Era oare Jason Somers genul de bărbat pe care Zachary să-l dorească drept cumnat? Holly nu vedea

de ce nu. Jason era frumos, talentat şi provenea dintr-o familie bună. Însă era un bărbat cu o profesie şi nu avea avere... încă. Avea să mai dureze ceva timp pînă cînd să cîştige banii binemeritaţi de un arhitect atît de înzestrat.

Jason le-a salutat pe Holly, Elizabeth şi Paula cu cîte o plecăciune scurtă, dar privirea lui a zăbovit pe chipul îmbujorat al fetei. Arăta foarte bine în hainele negre, de seară, iar părul castaniu îi strălucea în lumina candelabrelor. Deşi ochii lui verzi nu trădau nimic, Holly a observat că roşise uşor în timp ce o privise pe Elizabeth. Era fascinat de fată, şi-a spus Holly uitîndu-se la Paula, să vadă dacă şi ea observase acelaşi lucru. Paula i-a răspuns cu un zîmbet stins.

– Domnişoară Bronson, i-a spus Jason lui Elizabeth, sper că seara ţi se pare plăcută.

Elizabeth s-a jucat cu panglica roz a carneţelului de bal.

– Foarte plăcută, domnule Somers.

– M-am gîndit să vin să te salut înainte ca toate dansurile tale să fie ocupate... sau este deja prea tîrziu?

– Hmm... să văd... Elizabeth a deschis carneţelul şi a consultat paginile minuscule, trăgînd deliberat de timp. Holly a încercat să nu zîmbească, ştiind că Elizabeth îi urmase sfatul şi păstrase cîteva spaţii libere, tocmai pentru astfel de ocazii. Al doilea vals, poate?

– Al doilea vals, atunci. Sper ca aptitudinile tale de dansatoare să le depăşească pe cele legate de arhitectură.

Elizabeth s-a întors spre Holly, cu ochi mari, uimiţi:

– Să fie acesta un exemplu de replică spirituală, doamnă? Sau le păstrează pentru mai tîrziu?

– Cred, i-a răspuns Holly zîmbind, că domnul Somers încearcă să te provoace.

– Adevărat? Elizabeth s-a întors înapoi spre Somers. Şi ai succes la femei cu asemenea tehnică, domnule Somers?

– Nu încerc să am succes la prea multe, i-a răspuns el. La una singură, de fapt.

Zîmbind, Holly o privea pe Elizabeth întrebîndu-se dacă *ea* era aceea.

Jason şi-a îndreptat apoi atenţia spre Paula, pe care a întrebat-o dacă dorea să-i aducă ceva răcoritor de băut. Paula l-a refuzat cu un zîmbet timid, aşa că Jason s-a întors spre Elizabeth:

– Domnişoară Bronson, îmi dai voie să te însoţesc la masă, pentru un pahar cu punci, înainte ca dansul să înceapă?

Elizabeth a dat din cap şi l-a luat de braţ.

În timp ce cei doi se îndepărtau, Holly şi-a spus că formau o pereche frumoasă, amîndoi fiind înalţi, subţiri şi atrăgători. Era posibil ca Jason, cu energia tinereţii şi încrederea în sine, să se potrivească de minune cu Elizabeth. Fata avea nevoie să fie curtată, fermecată. Trebuia să se îndrăgostească, să găsească pe cineva care să o convingă că merita dragostea unui bărbat.

– Priveşte-i, i-a murmurat Holly Paulei. O pereche reuşită, nu-i aşa?

Paule reuşea să pară fericită dar şi îngrijorată în acelaşi timp.

– Chiar crezi că un bărbat ca el ar vrea să se căsătorească cu Lizzie a mea?

– Sper – mă aştept chiar – ca orice bărbat cu capul pe umeri să-şi dorească pe cineva ca Elizabeth. Iar vărul meu nu e prost deloc.

Lady Plymouth, o femeie durdulie, roşie în obraji, s-a apropiat de ele şi a exclamat:

– Draga mea doamnă Bronson! Nu vreau să te lipsesc de compania fermecătoare a lui Holly, dar trebuie să te fur cîteva clipe. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cîţiva prieteni, după care trebuie neapărat să bem ceva, să ne răcorim.

– Lady Holland... a spus Paula, uitîndu-se neajutorată peste umăr, în timp ce gazda o trăgea după ea. Nu te superi...

– Du-te, a încurajat-o Holly cu un zîmbet. Îi era recunoscătoare lui lady Plymouth, pe care o rugase în particular să o prezinte pe Paula cîtorva doamne.

Văzînd că rămăsese singură, cel puţin trei bărbaţi s-au repezit spre ea, din colţuri diferite ale încăperii. Holly îşi dădea seama cu uşurinţă că rochia ei roşie era cea care atrăgea atenţia asupra ei.

– Nu, mulţumesc, repeta ea, asaltată cu invitaţii la dans. Nu dansez în seara asta... Mulţumesc pentru invitaţie... Sînt onorată, dar... Bărbaţii nu se dădeau însă bătuţi prea uşor, indiferent cît de ferm îi refuza. Au mai apărut încă doi, amîndoi aducîndu-i pahare cu punci care să-i potolească setea, pe cînd un altul îi aducea o farfurie cu sandvişuri mici, să-i astîmpere foamea. Eforturile de a-i atrage atenţia escaladau: ajunseseră să-şi dea coate şi să se îmbrîncească, în încercarea de a sta cît mai aproape de ea.

Holly era uşor alarmată. Nu mai fusese niciodată atît de asaltată. Cînd fusese foarte tînără fusese mereu supravegheată de însoţitoarele ei, iar ca soţie fusese mereu protejată de soţul ei. Dar apariţia ei în rochia roşie – şi, fără îndoială, zvonurile legate de faptul că acum locuia în casa lui Bronson – îi atrăseseră atenţia multor bărbaţi.

Doar unul singur ar fi fost în stare să-i dea deoparte. Zachary Bronson şi-a croit drum printre ei. Avea chipul întunecat, părea uşor scos din minţi. Abia acum, cînd îl vedea alături de ceilalţi, Holly îşi dădea seama că îi putea intimida doar prin statura impozantă. S-a înfiorat de plăcere cînd el a luat-o posesiv de braţ şi s-a uitat urît la cei care îi înconjurau.

– Doamnă, i-a spus continuînd să-i supravegheze pe ceilalţi cu o privire rece, putem discuta ceva?

– Da, sigur, a răsuflat uşurată Holly, lăsîndu-se condusă într-un colţ retras.

– Şacalii, a şoptit Bronson. Şi mai spun că *eu* nu sînt un gentleman. Măcar mie nu-mi curg balele aşa, în public, după o femeie.

– Sînt sigură că exagerezi, domnule Bronson. Nu am văzut aşa ceva la niciunul dintre ei.

– Şi felul în care ticălosul acela de Harrowby se holba la tine, a continuat iritat Bronson. Cred că şi-a sucit gîtul tot încercînd să se uite în decolteul tău.

– Atenţie la limbaj, domnule Bronson, i-a spus Holly, încercînd să nu o bufnească rîsul. Oare era gelos? Ştia că un asemenea gînd nu ar fi trebuit să-i facă plăcere. Cred că nu este cazul să-ţi amintesc că tu eşti responsabil pentru ţinuta mea.

Muzicanţii au început să cînte iar acordurile lor vii umpleau aerul.

– Dansul va începe curînd, i-a spus pe un ton detaşat. Ţi-ai trecut numele în carneţelele domnişoarelor?

– Nu încă.

– Ei bine, trebuie să te ocupi imediat de asta. Îţi voi sugera cîteva partenere: domnişoara Eugenia Clayton, de exemplu, apoi lady Jane Kirkby, neapărat – şi fata de acolo, lady Georgiana Brenton. Este fiică de duce.

– Nu trebuie să ne facă cineva cunoştinţă? a întrebat Bronson.

– Doar la balurile publice. Acesta este însă un bal privat iar faptul că ai fost invitat este o mărturie a respectabilităţii tale. Nu uita să faci conversaţie – nici prea serioasă, dar nici trivială. Discută despre artă, de exemplu, sau despre revistele preferate.

– Nu citesc reviste.

– Atunci discută despre oameni celebri pe care îi admiri sau... oh, ştii prea bine să faci conversaţie. Discuţi tot timpul cu mine.

– Asta e altceva, a spus în şoaptă Bronson, uitîndu-se alarmat în direcţia domnişoarelor în rochii albe care umpleau încăperea. Tu eşti femeie.

Holly a izbucnit în rîs.

– Dar ele ce sînt, dacă nu femei?

– Al dracului să fiu dacă ştiu.

– Nu înjura, i-a spus ea. Şi nu spune niciunei fete ceva lipsit de delicateţe. Acum du-te şi dansează. Şi nu uita că un adevărat gentleman le invită pe bietele fete care stau pe scaunele lipite de pereţi, nu se duce glonţ la cele mai populare.

Zachary a oftat, privind la rîndul de domnişoare neconsolate. Nu înţelegea cum de i se păruse o idee bună să se căsătorească vreodată cu una din tinerele crude şi să o modeleze aşa cum dorea. Îşi dorise un trofeu, o fată de familie bună care să-i dea un oarecare prestigiu. Dar ideea de a-şi petrece viaţa cu o asemenea fată bine-crescută i se părea plictisitoare

– Toate arată la fel, a şoptit el.

– Ei bine, nu sînt, i-a răspuns Holly. Îmi amintesc prea bine ce înseamnă să fii aruncată pe piaţa căsătoriei – este înspăimîntător. Nu ştiam cum va fi cu adevărat soţul meu. S-a oprit şi i-a atins braţul. Uite, o vezi pe fata care este aşezată la capătul rîndului? Cea atrăgătoare, brunetă. Este domnişoara Alice Warner – îi cunosc bine familia. Iar dacă seamănă cît de cît cu surorile ei, înseamnă că va fi o parteneră încîntătoare.

– Şi atunci de ce stă singură? a întrebat Zachary.

– Sînt şase surori iar familia nu-i poate oferi zestre mai deloc. Asta îi poate pune pe fugă pe unii – dar pentru tine nu contează. L-a împins uşor. Du-te şi invit-o la dans.

El nu s-a lăsat convins imediat.

– Dar tu?

– Probabil că mă voi alătura mamei şi surorii tale, să beau ceva răcoritor. Haide, du-te.

El a privit-o ironic şi a pornit, fără prea mare tragere de inimă.

Cînd şi-au dat seama că Holly era din nou singură, cîţiva bărbaţi au pornit spre ea. Văzîndu-i, Holly s-a hotărît să se retragă strategic. Prefăcîndu-se că nu-l văzuse pe

niciunul dintre ei, s-a îndreptat spre uşa salonului de pictură, sperînd să se poată refugia într-una dintre galerii sau în vreun salon. Era atît de concentrată să scape că nu a văzut silueta care îi tăia drumul. S-a izbit de trupul solid al unui bărbat şi a icnit, surprinsă. O pereche de mîini cu mănuşi albe au prins-o, ajutînd-o să-şi recapete echilibrul.

– Îmi pare atît de rău! a spus grăbită Holly, ridicînd ochii spre bărbatul din faţa ei. Mă grăbeam. Îmi cer scuze, ar fi trebuit să... Vocea i s-a stins, dîndu-şi seama peste cine dăduse. Vardon, a şoptit.

Revederea cu Vardon, lordul Ravenhill, îi readucea aproape amintirile. Cîteva clipe nu a mai fost în stare să vorbească sau să respire. Trecuseră trei ani de cînd nu-l mai văzuse. De la înmormîntare. Părea mai matur, mai serios, la colţurile ochilor avea acum riduri fine. Părea şi mai frumos acum, maturitatea dîndu-i un aer mai sever.

Părul blond era tuns la fel iar ochii lui gri erau exact aşa cum şi-i amintea, reci şi incisivi, pînă în clipa în care i-a zîmbit. Atunci privirea argintie s-a îmblînzit.

– Lady Holland, a rostit el încet.

Mii de amintiri îi readuceau împreună. Cîte după-amieze leneşe de vară petrecuseră în trei, la cîte baluri şi serate muzicale luaseră parte? Holly îşi amintea cum ea şi George îi tot sugerau tinere domnişoare, pe care să le ceară în căsătorie... pe el şi pe George plecînd să vadă un meci de box, de la care se întorceau pe şapte cărări... sau seara aceea tristă cînd îi dăduse lui Vardon vestea că George se îmbolnăvise de febră tifoidă. Vardon îi fusese un sprijin de nădejde lui Holly, pînă la moartea soţului ei. Cei doi fuseseră

la fel de apropiaţi ca fraţii şi de aceea Holly îl privise dintotdeauna pe Vardon ca pe un membru al familiei. Iar acum, că-l revedea după o atît de lungă absenţă, era aproape ca şi cum George ar fi trăit. Se aştepta parcă să-l vadă apărînd din spatele lui Vardon, să-i spună o glumă şi să-i zîmbească. Dar George nu era acolo, bineînţeles. Mai rămăseseră doar ea şi Vardon.

– Am venit aici astă-seară numai pentru că am aflat de la lady Plymouth că vei fi şi tu aici, i-a spus încet Ravenhill.

– A trecut atîta vreme... Eu... Holly a tăcut. Tînjea să vorbească cu el despre George şi despre ce însemnaseră pentru amîndoi ultimii ani.

Ravenhill i-a zîmbit şi chipul i s-a luminat.

– Vino cu mine.

L-a luat de braţ într-un gest firesc şi l-a urmat fără să gîndească, de parcă ar fi păşit în mijlocul unui vis. Fără să scoată un cuvînt, Ravenhill a condus-o afară din sala de bal. Au ieşit pe uşile mari în curtea interioară, unde aerul era îmbălsămat de mirosul florilor şi al fructelor. Lămpile din fier forjat aruncau dantele de lumini peste verdele crud iar cerul căpătase nuanţa prunelor coapte. Încercînd să aibă puţină intimitate, s-au îndreptat spre capătul curţii, care se deschidea într-o grădină imensă, formală, în spatele casei. Au găsit o bancă semi-circulară, din piatră, pe jumătate ascunsă de gardul viu şi s-au aşezat.

Holly îl privea zîmbind pe Ravenhill, a cărui faţă era în semi-întuneric. Ştia că şi el simţea la fel, era stînjenit şi nerăbdător totodată. Erau doi oameni dornici să reînnoade o veche prietenie. Îi era drag, familiar, ar fi vrut să-l

îmbrățișeze, dar ceva o reținea. Expresia lui avea parcă ceva secret care părea să-l stînjenească... să se simtă rușinat. A dat să o ia de mîna cu mănușa albă dar s-a răzgîndit și și-a sprijinit palmele de genunchi.

– Holland, a murmurat el, învăluind-o cu privirea. Ești mai frumoasă decît îmi aminteam.

Ea l-a privit cu atenție. Părea mult mai în vîrstă și avea un aer trist, ca și cum ar fi avut o suferință ascunsă. Părea să mai fi pierdut din aroganța tinereții privilegiate și părea acum și mai atrăgător ca atunci.

– Ce face Rose? a întrebat-o.

– Este fericită, frumoasă, luminoasă... oh, Vardon, cît mi-aș fi dorit să o poată vedea George!

Ravenhill nu a părut în stare să-i răspundă. Fixa cu privirea un punct îndepărtat din grădină.

– Vardon, a spus Holly într-un final, te gîndești adesea la George?

El a dat din cap.

– Timpul nu mi-a fost de ajutor, așa cum mi-a spus toată lumea. Da, mă gîndesc la el al naibii de des. Pînă la el nu mai pierdusem o persoană atît de importantă pentru mine.

Holly îl înțelegea mult prea bine. Și pentru ea viața fusese aproape perfectă, magică. Tînără fiind, nu cunoscuse durerea sau suferința și fusese sigură că lucrurile aveau să fie întotdeauna minunate. Nu se gîndise nici o clipă că ființa iubită îi putea fi luată de lîngă ea.

– Cînd eram copii, George era mereu pus pe șotii iar eu eram cel responsabil, a spus Ravenhill. Dar asta era doar o aparență. În realitate, George era ancora. Era cel mai integru

și mai onest om din cîți am cunoscut. Tatăl meu era un bețiv și un ipocrit și știi prea bine că nu am o părere prea bună despre frații mei. Iar cei cu care m-am împrietenit în școală erau doar niște pierde-vară. George a fost singurul pe care l-am admirat cu adevărat.

Cuprinsă de durere, Holly a întins mîna și i-a strîns-o ușurel pe-a lui.

– Da, a spus gînditoare. A fost un om bun.

– După moartea lui, totul s-a năruit. Aș fi făcut orice să scap de durere dar nimic nu a funcționat. S-a strîmbat, dezgustat. Am început să beau. Am devenit o epavă. Am plecat atunci pe continent, să fiu singur și să încerc să-mi limpezesc mintea. Dar a fost și mai rău. Am făcut lucruri pe care nici nu mi le-aș fi imaginat. Dacă m-ai fi văzut, sînt sigur că nici nu m-ai fi recunoscut. Și cu cît stăteam mai mult timp departe, cu atît îmi era mai rușine să dau ochii cu tine. Te-am abandonat, după ce i-am promis lui George că...

Holly i-a dus degetele la buze, stăvilind șuvoiul de cuvinte.

– Nu ai fi avut cum să mă ajuți. Aveam nevoie de timp să-l jelesc, în singurătate. L-a privit cu compasiune, fiindu-i greu să și-l imagineze altfel decît onorabil și cuviincios. Ravenhill nu se purtase niciodată nesăbuit. Nu fusese vreun bețiv sau vreun afemeiat, nu jucase jocuri de noroc, nu-i plăcuseră niciodată excesele.

Probabil că existau feluri diferite de a jeli pe cineva. Ea alesese durerea iar pe Ravenhill probabil că totul îi dusese, pentru un timp, în pragul nebuniei. Cel mai important era că se întorsese acasă și-i făcea mare plăcere să-l revadă.

– De ce nu m-ai vizitat? l-a întrebat ea. N-am ştiut că te-ai întors de pe continent.

Ravenhill i-a zîmbit amar.

– Pînă acum nu am fost în stare să-mi ţin nici una dintre promisiunile făcute prietenului meu aflat pe patul de moarte. Iar dacă nu voi începe să-mi repar greşelile, nu mă voi mai suporta. M-am gîndit să încep prin a-ţi cere iertare.

– Nu este nimic de iertat, i-a spus ea simplu.

El a clătinat din cap, auzindu-i răspunsul.

– Eşti în continuare o mare doamnă, nu-i aşa?

– Poate că nu mai sînt aşa cum eram cîndva, i-a răspuns ea cu o notă de ironie.

Ravenhill a privit-o atent.

– Am auzit că eşti angajata lui Zachary Bronson.

– Da, mă ocup de instruirea lui şi a încîntătoarei lui familii.

– Este numai greşeala mea. Nu ai fi ajuns aici dacă mi-aş fi ţinut promisiunile.

– Nu, Vardon, s-a grăbit ea să spună. A fost o experienţă plină de satisfacţii. Îşi căuta cuvintele, întrebîndu-se cum să-i explice relaţia dintre ea şi familia Bronson. Sînt mai bună de cînd i-am cunoscut pe ei. M-au ajutat în moduri pe care nici nu ştiu cum să le explic.

– Tu nu eşti făcută pentru muncă, i-a spus el. Ştii ce ar fi crezut George despre toate astea.

– Ştiu prea bine ce şi-ar fi dorit George pentru mine, i-a răspuns. Dar, Vardon...

– Avem multe de discutat, Holland. Acum nu este nici locul, nici momentul, dar trebuie să te întreb ceva. Promisiunea făcută lui George – eşti dispusă să te gîndeşti la ea?

La început, Holly nu a fost în stare să-i răspundă. Soarta o luase pe nepregătite, ca un val căruia nu i se putea împotrivi.

– Da, a spus încet. Bineînţeles că mă voi gîndi. Dar poate că tu nu doreşti să fii legat prin...

– Am ştiut prea bine, atunci, ce spuneam. Ochii lui i-au căutat pe ai ei. Şi ştiu ce-mi doresc acum.

Au rămas amîndoi în tăcere, cuprinşi de regret. În lumea lor, fericirea nu era un lucru pe care să-l cauţi, ci uneori era doar o răsplată pentru că te purtai onorabil. Adesea, a-ţi face datoria aducea după ea durere şi nefericire iar singura consolare era că el sau ea trăiseră dînd dovadă de integritate.

– Să discutăm altădată despre toate astea, a şoptit într-un final Holly. Vino să mă vizitezi la reşedinţa familiei Bronson, dacă doreşti.

– Să te conduc înapoi în sala de bal?

Ea a clătinat grăbită din cap.

– Vreau să mai rămîn, dacă nu te superi. Aş vrea să fiu singură, să pot gîndi în linişte. Văzîndu-l că se pregătea să protesteze, i-a zîmbit: sînt sigură că nu mă va acosta nimeni. Nu sînt prea departe de casă. Te rog, Vardon.

El a dat din cap,fără prea mare convingere şi i-a sărutat mîna înmănuşată. După ce a plecat, Holly a oftat, întrebîndu-se de ce avea inima grea, de ce era nefericită la gîndul că şi-ar fi îndeplinit ultima promisiune făcută lui George.

Dragul meu, a şoptit ea, închizînd ochii. *Ai ştiut întotdeauna ce este mai bine pentru mine. Am încredere în tine acum ca şi atunci şi înţeleg că ceea ce ne-ai cerut era un*

lucru înțelept. Dar dacă mi-ai putea da un semn că asta este ceea ce-ți dorești și acum, mi-aș petrece tot restul vieții după dorința ta. Nu aș vedea-o ca pe un sacrificiu, dar...

Gîndurile i-au fost curmat brusc de vocea unui bărbat care părea ieșit din minți.

– Ce naiba cauți aici?

Pentru că îi plăcuse dintotdeauna competiția, Zachary mai fusese și altădată gelos. Dar nu așa ca acum. Un amestec de furie și panică îl măcina pe dinăuntru. Nu era un idiot – văzuse cum îl privise Holly pe Ravenhill în sala de bal și înțelesese prea bine. Erau făcuți din același aluat, împărtășiseră un trecut la care el nu avea acces. Erau legați prin multe amintiri, știau prea bine la ce să se aștepte unul din partea celuilalt. Brusc, Zachary a simțit că-l ura pe Ravenhill din toată ființa lui, cu o intensitate care friza teama. Ravenhill era tot ce el nu era... tot ce nu va putea fi niciodată.

Dacă ar fi trăit în vremuri primitive, într-o perioadă a istoriei în care forța brută era cea care domina totul, ar fi revendicat-o ca pe o pradă. Așa porniseră la drum, de fapt, toți cei cu sînge albastru. Ei erau descendenții luptătorilor care își cîștigaseră statutul prin lupte și sînge. După generații de privilegii, se mai îmblînziseră, deveniseră mai cultivați, iar acum toți acești aristocrați își permiteau să-i privească de sus pe cei care le aminteau de strămoșii lor.

Aceasta era și problema lui, și-a dat seama Zachary. Se născuse cîteva secole prea tîrziu. În loc să se străduiască să fie acceptat în societate, ar fi trebuit să fie lăsat să domine... să lupte... să cucerească.

Cînd o văzuse pe Holly ieșind din încăpere, cu mîna ei mică sprijinită de brațul lui Ravenhill, fusese nevoit să facă apel la toată puterea de a se stăpîni. Aproape că tremurase de dorința de a o lua pe sus și a o duce departe, ca un barbar.

Pentru moment, partea rațională a creierului său îi poruncise să o lase în pace pe Holly, să renunțe la luptă. Nu avea cum să o piardă – doar nu fusese niciodată a lui. Trebuia să o lase să ia propriile hotărîri, cele pe care le considera confortabile. Să o lase să-și găsească liniștea binemeritată.

La naiba cu toate astea! și-a spus cu sălbăticie. Îi urmărise pe cei doi, asemenea unui tigru, iar acum o găsea singură pe Holly, părînd căzută pe gînduri, visătoare. Ar fi vrut să o cuprindă cu brațele și să o zgîlțîie cu putere.

– Ce se petrece aici? a întrebat-o. Ar fi trebuit să o ajuți pe Lizzie, iar mie să-mi spui cu ce domnișoare să dansez și cînd-colo te găsesc în grădină, făcîndu-i ochi dulci lui Ravenhill.

– Nu-i făceam ochi dulci, i-a răspuns indignată Holly. Ne aminteam de George și... Oh, trebuie să mă întorc la Elizabeth...

– Nu încă. Mai întîi trebuie să-mi explici ce se întîmplă între tine și Ravenhill.

I-a răspuns, consternată:

– Este complicat.

– Folosește cuvinte simple, i-a sugerat el acid. O să încerc să te urmăresc.

– Aș prefera să discutăm mai tîrziu...

– Acum. A prins-o de cot în clipa în care a încercat să se ridice de pe bancă şi i-a privit chipul scăldat de lumina lunii.

– Nu este cazul să fii supărat. A oftat, surprinsă de bruscheţea lui.

– Nu sînt supărat, sînt... Dîndu-şi seama că o ţinea prea strîns, i-a dat brusc drumul. Spune-mi despre ce aţi discutat, la naiba!

Deşi nu o duruse, Holly şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a mîngîiat uşor coatele.

– Este vorba despre o promisiune făcută demult, înainte ca noi doi să ne cunoaştem.

– Continuă, a mormăit el.

– În ziua morţii sale, George s-a temut pentru mine şi pentru Rose. Ştia că nu ne lăsa prea mulţi bani şi era foarte tulburat, deşi toată familia l-a asigurat că vor avea grijă de noi. Nimic din ce i s-a spus nu a avut darul să-l liniştească. Şoptea întruna că Rose avea nevoie de un tată care să o protejeze şi... Oh, Dumnezeule! S-a cutremurat amintindu-şi şi a clipit des, încercînd să-şi stăvilească lacrimile. S-a şters la ochi cu grijă, cu vîrful degetelor mănuşii.

Blestemînd, Zachary a început să caute o batistă prin nenumăratele buzunare interioare ale hainei. A găsit ceasul, o pereche de mănuşi de rezervă, un teanc de bani, o tabacheră aurită şi un creion, dar nici urmă de batistă. Holly şi-a dat seama ce căuta şi a chicotit:

– Ţi-am spus să ai tot timpul o batistă la tine.

– Nu ştiu unde am pus-o. I-a dat una din mănuşile de rezervă. Uite, ia-o pe asta.

Ea şi-a şters ochii şi nasul, după care a rămas ţinînd mănuşa strîns în mînă. Deşi nu fusese invitat, Zachary s-a aşezat lîngă ea pe bancă şi a privit-o în ochi.

– Continuă, i-a spus. Povesteşte-mi ce ţi-a spus atunci George.

Holly a oftat adînc.

– Se temea pentru mine... pentru ce mi s-ar putea întîmpla. Credea că aveam nevoie de un soţ care să mă sfătuiască şi care să-mi ofere afecţiune. Se temea să nu iau hotărîri greşite, să nu profite alţii de mine. Aşa că l-a rugat pe Vardon... pe Ravenhill, adică... Avea încredere deplină în el, în judecata lui. Deşi Ravenhill pare un om rece, este blînd, drept şi generos...

– De ajuns cu virtuţile lui Ravenhill. Gelozia îl încerca din nou. Spune-mi doar ce a vrut George.

– El... Holly a oftat adînc, ca şi cum îşi găsea greu cuvintele. Ne-a cerut să ne căsătorim, după moartea lui.

A urmat o tăcere grea. Zachary se întreba dacă nu cumva nu auzise bine. Holly refuza să-l privească.

– Eu nu am vrut ca Ravenhill să se simtă obligat în vreun fel, a şoptit ea într-un final. Dar m-a asigurat că este o chestiune dorită şi de el, că astfel i-am onora memoria lui George şi că vom avea un viitor lipsit de griji, eu şi Rose...

– N-am mai auzit niciodată de o asemenea prostie, a mîrîit Zachary, revizuindu-şi rapid părerea despre George Taylor. Sper că nu v-aţi ieşit din minţi şi că aţi convenit să daţi totul uitării.

– Ei bine, nu tocmai.

– Poftim? I-a dus mîna la bărbie, obligînd-o să-l privească în ochi. Lacrimile de pe obraji se uscaseră dar ochii îi străluceau. Cum adică? Nu-mi spune că te mai gîndeşti încă să-ţi ţii promisiunea.

– Domnule Bronson... Holly se foia, stînjenită, părînd surprinsă de reacţia lui. I-a întins înapoi mănuşa udă, iar el şi-a îndesat-o într-unul dintre buzunare. Să ne întoarcem la bal. Vom discuta despre toate astea la momentul potrivit...

– La naiba cu balul. Vom discuta chiar acum!

– Nu ridica tonul la mine, domnule Bronson. S-a ridicat şi şi-a netezit faldurile rochiei. Lumina lunii se juca pe decolteul ei, aruncînd umbre pe adîncitura dintre sînii ei. Era atît de frumoasă că Zachary s-a abţinut cu greu să nu o ia în braţe.

– Se pare că Ravenhill nu şi-a dorit chiar atît de mult această unire, i-a spus pe un ton tăios. Au trecut trei ani de la moartea lui George şi nici pomeneală de vreo nuntă. Mie mi se pare un semn clar: nu te vrea.

– Şi eu am crezut la fel, i s-a confesat Holly, frecîndu-şi tîmplele. Dar cînd am stat de vorbă, în seara aceasta, Vardon mi-a spus că a avut nevoie de timp să-şi limpezească gîndurile şi că încă mai doreşte să-i îndeplinească dorinţa lui George.

– Nici nu mă îndoiesc, a răbufnit Zachary, după ce te-a văzut în rochia aceasta.

Holly a făcut ochii mari, uimită.

– Cuvintele tale mă jignesc. Vardon nu este genul acela de bărbat...

– Chiar aşa? Îţi garantez, doamna mea, că orice bărbat de aici, inclusiv Ravenhill, ar fi mai mult decît bucuros să-ţi bage mîna sub rochie. Iar onoarea nu are nici o legătură cu asta.

Oripilată de cruzimea lui, Holly a făcut cîţiva paşi, după care s-a întors şi l-a privit. A strîns din pumni, ca şi cum s-ar fi abţinut cu greu să nu-l pleznească.

– Despre Ravenhill discutăm acum? Sau despre tine? Dîndu-şi brusc seama ce spusese, a dus mîna la gură şi a făcut ochii mari.

– Ei, în sfîrşit ajungem undeva. A pornit spre ea. Da, lady Holly... nu mai este un secret că te vreau. Te doresc, te înţeleg... la naiba, chiar te plac, lucru pe care nu i l-am mai spus niciodată vreunei femei.

Alarmată, Holly a pornit pe cărarea care străbătea grădina, dar nu în direcţia casei ci mai departe, acolo unde riscau mai puţin să fie auziţi sau văzuţi.

E bine, şi-a spus Zachary cu o satisfacţie primitivă, abandonînd orice idee raţională. A ajuns-o imediat din urmă, din doar cîţiva paşi mari.

– Nu mă înţelegi deloc, i-a spus Holly peste umăr, respirînd rapid. Nu ai idee ce-mi doresc, ce nevoi am...

– Te cunosc de o mie de ori mai bine decît Ravenhill.

Ea a rîs, neîncrezătoare.

– Îl cunosc pe Vardon de ani buni, domnule Bronson, în timp ce pe tine te cunosc doar de patru luni şi jumătate. Cum poţi crede că ştii despre mine ce el nu ştie?

– De exemplu, ştiu că eşti genul de femeie care ar săruta un străin, la un bal. Şi chiar de două ori.

Holly a împietrit.

– Oh, a spus încet.

Zachary s-a apropiat de ea şi a întors-o cu faţa spre el.

– În tot acest timp, a spus ea cu glas tremurat, ai ştiut că eu eram cea pe care ai sărutat-o în noaptea aceea. Şi nu ai spus nimic.

– Nici tu.

Chipul ei era roşu ca focul de ruşine.

– Am sperat că nu m-ai recunoscut.

– Îmi voi aminti cele întîmplate atunci pînă în ultima zi a vieţii mele. Felul în care te-am simţit, mirosul, gustul tău...

– Nu, a oftat ea. Taci, nu mai spune astfel de lucruri...

– Din clipa aceea, te-am dorit mai mult decît am dorit vreodată o femeie.

– Tu doreşti *orice* femeie, a strigat ea. Hotărîtă să se retragă strategic, s-a refugiat în spatele unei statui din marmură albă.

Zachary a urmat-o, hotărît.

– Ce crezi că mă ţine în casă, seară de seară, în ultima vreme? Sînt mai mulţumit dacă stau în blestematul acela de salon şi te aud citindu-mi poezii decît dacă-mi petrec noaptea cu cea mai experimentată tîrfă din Londra...

– Te rog, i-a răspuns ea ironic, scuteşte-mă de complimentele tale sordide. Poate că alte femei îţi apreciază farmecul depravat, dar eu nu.

– Farmecul meu depravat, cum îl numeşti, a avut efect şi asupra ta, a ripostat el prinzînd-o chiar atunci cînd era pe punctul să se împiedice de o movilită de pietriş. Am văzut felul în care te uitai la mine. Ştiu cum ai reacţionat cînd te-

am atins şi crede-mă, nu a fost nici pe departe dezgust. Mi-ai răspuns la sărut atunci, în seara aceea.

– M-ai luat prin surprindere!

– Vrei să spui că nu mi-ai fi răspuns dacă te sărutam din nou?

Deşi nu-i vedea chipul, i-a simţit în glas tensiunea şi a înţeles că îi căzuse în capcană.

– Crede-mă pe cuvînt, domnule Bronson. Nu ţi-aş fi răspuns la sărut. Iar acum te rog să mă laşi să...

A întors-o spre el şi i-a lipit trupul de al lui.

Doisprezece

Holly a rămas nemişcată, paralizată de sentimentele care o asaltaseră. Bronson a sărutat-o la fel de şocant ca şi prima oară, înfometat, cu o dorinţă sălbatică. Îi era imposibil să nu-i răspundă. Noaptea părea să se închidă în jurul lor iar statuile din marmură din apropiere păreau nişte santinele care-i apărau de intruşi. Capul lui Bronson s-a înclinat spre ea, gura lui era blîndă, dar insistentă iar limba lui o cerceta adînc, fierbinte. Tot trupul ei părea cuprins de flăcări. I se părea deodată că nu reuşea să fie suficient de aproape de el. Şi-a strecurat mîinile pe sub haina lui, acolo unde se adunase toată căldura corpului lui, iar cămaşa îi absorbise aroma. Era cel mai tulburător parfum din cîte cunoscuse: de sare şi piele, colonie şi un iz de tutun. Tulburată, stîrnită, şi-a dezlipit buzele de ale lui şi şi-a îngropat faţa în cămaşa lui, respirînd greu.

– Holly, a şoptit el cu un tremur în voce. Dumnezeule, Holly... Mîna lui mare i s-a încleştat pe ceafă. I-a dat capul uşor pe spate şi a sărutat-o din nou. Lui Holly nu-i mai era de ajuns să-l lase să-i exploreze gura, voia să-l guste la rîndul ei. Şi-a împins limba în gura lui fierbinte, care păstra o aromă de alcool. Nu era de ajuns... nu era de ajuns. Ea s-a ridicat pe vîrfuri. Era prea înalt pentru ea, prea mare, aşa că a oftat, frustrată.

A ridicat-o în braţe de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg şi a dus-o mai departe, în adîncul grădinii cu sculpturi. A găsit ceva rotund şi plat – o masă, probabil, sau un cadran solar. S-a aşezat acolo, cu ea în poala lui, continuînd să o exploreze, să o devoreze. Ea nu mai simţise pînă atunci o plăcere fizică atît de intensă. Dornică să-l atingă, a tras frenetic de mănuşa dreaptă şi a lăsat-o să cadă. Şi-a trecut mîna tremurîndă prin părul lui des, la ceafă şi l-a auzit gemînd în timp ce o săruta.

Bronson s-a smuls din sărut şi şi-a îngropat nasul în pielea moale a gîtului ei, găsindu-i locurile vulnerabile. I-a simţit limba atingînd-o iar senzaţia i-a trimis un fior în tot corpul. Gura lui a poposit la baza gîtului, acolo unde pulsul i se zbătea frenetic.

Rochia îi era în neorînduială, corsajul abia dacă mai reuşea să-i acopere sfîrcurile. Dîndu-şi seama că rochia îi aluneca periculos, Holly a reuşit să se adune şi să-şi acopere sînii cu mîna.

– Te rog... Îşi simţea buzele înfierbîntate şi umflate, îi era greu să vorbească. N-ar trebui să... Oh, te rog, opreşte-te!

El părea să nu o audă, iar buzele au început să coboare spre adîncitura dintre sînii ei. Holly a închis ochi, deznădăjduită şi nu a protestat atunci cînd degetele lui au început să se lupte înfrigurate cu şiretul corsajului. O să-l oprească, şi-a zis, dar deocamdată sentimentul pe care îl încerca era nespus de dulce şi nici ruşinea, nici onoarea, nu o puteau influenţa.

A oftat atunci cînd sînii i s-au eliberat de strînsoarea rochiei roşii şi a simţit mîngîierea adierii nopţii. Bronson şi-a scos mănuşa iar palma lui mare i-a cuprins cu tandreţe rotunjimea sînului, trecîndu-şi degetul mare peste sfîrcul întărit. Holly a continuat să ţină ochii închişi. Nu-i venea să creadă ce i se întîmpla. I-a simţit săruturile în jurul sfîrcului sensibil, atîţînd-o, evitîndu-l, pînă cînd, cu un geamăt, l-a prins între buzele lui.

S-a arcuit în îmbrăţişarea lui, în timp ce senzaţii erotice îi pulsau în fiecare loc sensibil din trup. A început să respire tot mai greu, hainele păreau să o strîngă din ce în ce mai mult. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei. Voia să-l guste, să-i simtă mîngîierile, aşa cum nu-şi mai dorise niciodată, nimic, în toată viaţa ei.

– Zachary, i-a şoptit la ureche, te rog opreşte-te. Te rog.

Mîna lui a revenit pe sînul ei, acoperindu-l. I-a simţit palma aspră pe piele. A mai sărutat-o o dată, după care i-a şoptit la ureche, cu voce plină de tandreţe, în ciuda cuvintelor sălbatice:

– Eşti femeia mea şi nimeni pe lumea asta, nici măcar Dumnezeu sau vreo fantomă nu te vor lua de lîngă mine.

Oricine îl cunoştea cît de cît pe Zachary Bronson ar fi fost alarmat de cuvintele lui. Holly a împietrit, nu pentru că i-ar fi fost teamă, ci pentru că răspunsul trupului ei o speriase. Nu visase măcar că aşa ceva i s-ar fi putut întîmpla tocmai ei, care toată viaţa fusese moderată, rezonabilă şi civilizată.

S-a zbătut atît de tare în poala lui încît el a fost nevoit să-i dea drumul. S-a ridicat în picioare, nesigură. Ar fi căzut

dacă Bronson nu s-ar fi ridicat la rîndul lui şi nu ar fi prins-o de talie. Roşind, furioasă, ea şi-a aranjat corsajul.

– Eram sigură că se va întîmpla asta, i-a spus luptîndu-se să-şi recapete stăpînirea de sine. Îţi cunosc reputaţia în materie de femei şi am ştiut că-mi vei face şi mie avansuri, mai devreme sau mai tîrziu.

– Ceea ce s-a întîmplat acum între noi nu poate fi numit „un avans", i-a spus cu glas îngroşat.

Ea nu l-a privit.

– Dacă doreşti să mai rămîn în casa ta, va trebui să dăm uitării acest incident.

– Incident, a repetat el dispreţuitor. Asta plutea între noi de luni bune, chiar de la început.

– Nu este adevărat, a ripostat ea simţind că pulsul i-o luase razna la baza gîtului, aproape înecînd-o. Nu voi nega faptul că te găsesc atrăgător, orice femeie ar gîndi la fel. Dar te înşeli crezînd că-ţi voi deveni amantă...

– Nu, a spus el prinzîndu-i faţa în palmele lui mari şi obligînd-o să-l privească în ochii întunecaţi, plini de pasiune. Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva. Vreau mai mult. Vreau...

– Nu mai spune nimic altceva, l-a rugat Holly, ţinînd ochii închişi. Am înnebunit, amîndoi. Dă-mi drumul în clipa asta. Acum, înainte să devină imposibilă rămînerea mea în casa ta.

Deşi nu se aşteptase ca vorbele ei să-l afecteze în vreun fel, acestea au părut să aibă un impact important. A urmat o tăcere lungă şi grea. Într-un sfîrşit, mîinile lui posesive au eliberat-o.

– Nu există nici un motiv pentru care să fii nevoită să pleci, i-a spus el. Vom proceda așa cum dorești tu.

Nodul de panică din gît a părut să se dizolve.

– V-vreau... să ignorăm totul, ca și cum nu s-ar fi întîmplat.

– Bine, i-a spus el, deși avea o privire sceptică. Tu stabilești regulile, doamnă. S-a aplecat, i-a ridicat mănușa și i-a întins-o. Roșind, ea și-a pus-o înapoi, pe mînă.

– Vreau să-mi promiți să nu intervii între mine și Ravenhill, a reușit ea să rostească. I-am spus să mă viziteze. Nu vreau să fie izgonit sau să nu fie tratat așa cum se cuvine, atunci cînd o va face. Voi lua anumite hotărîri legate de viitorul meu – și de cel al lui Rose – fără vreun ajutor din partea ta.

Și-a dat seama că strîngea din dinți.

– Bine, i-a răspuns el. Dar vreau să-ți spun ceva. Timp de trei ani, Ravenhill a cutreierat prin Europa – și să nu-mi spui că s-a tot gîndit la promisiunea făcută lui George... Iar tu? Nici tu nu te-ai gîndit la blestemata aceea de promisiune atunci cînd ai acceptat să lucrezi pentru mine. Știi foarte bine că George nu ar fi acceptat una ca asta. La naiba, probabil că s-ar fi răsucit în mormînt!

– Ți-am acceptat oferta pentru că nu știam dacă Ravenhill mai este dispus să-și țină promisiunea făcută lui George și pentru că trebuia să mă gîndesc la viitorul meu și al lui Rose. Cînd ai apărut tu, iar Ravenhill nu era de găsit, mi s-a părut cea mai bună alegere. Și nu o regret. Cînd anul se va sfîrși, voi fi liberă să-mi țin promisiunea față de George, dacă aceasta se va dovedi cea mai bună alegere.

– Cum se potrivesc toate, a spus el acid. Spune-mi un singur lucru: dacă te decizi să te măriți cu Ravenhill, îl vei primi în patul tău?

Ea s-a îmbujorat.

– Nu ai nici un drept să-mi pui o astfel de întrebare.

– Nu-l dorești, i-a spus el sec.

– Căsătoria înseamnă mult mai mult decît ce se petrece în patul conjugal.

– Asta o știi de la George? Mă întreb... lui i-ai răspuns vreodată așa cum mi-ai răspuns mie?

Întrebarea o jignise. Holly nu lovise pe nimeni, niciodată, dar mîna i s-a ridicat, cu o voință proprie. Ca și cum era undeva, departe, a privit cum mănușa albă îl pleznea pe obraz. Lovitura a fost ușoară și nu a părut să-l deranjeze deloc pe Bronson. Din contră, ochii i-au strălucit cu satisfacție și și-a dat seama, cu disperare, că de fapt îi răspunsese la întrebare. Cu un oftat, s-a îndepărtat de el cît de repede o ținea picioarele.

După un timp, Zachary s-a întors în sala de bal. Făcea eforturi să pară degajat dar trupul îi era plin de dorințe și frustrări. Aflase în sfîrșit cum era atunci cînd o ținea în brațe, cînd gura ei se lipea dulce de a lui. A luat, absent, un pahar cu o băutură dulce de pe tava purtată de unul dintre servitori, s-a retras într-un colț și a început să privească prin mulțime. A reperat imediat rochia roșie. Holly părea miraculos de liniștită, conversa cu sora lui și îi făcea cunoștință cu potențialii pretendenți care se apropiau de

ele. Doar uşoara roşeaţă din obraji îi trăda frămîntările interioare.

Zachary şi-a smuls privirea de la ea, ştiind că ar fi putut da naştere la comentarii dacă ar fi continuat. Ştia însă că ea era conştientă de prezenţa lui, deşi erau despărţiţi de o mare de oameni. A băut punciul din cîteva înghiţituri iar gustul i s-a părut asemănător cu al unui medicament. Cîteva cunoştinţe i s-au alăturat, parteneri de afaceri cu care a făcut conversaţie, fără să fie atent la subiecte. Gîndurile lui, întreaga lui atenţie, sufletul lui, toate se concentrau pe lady Holland Taylor.

Era îndrăgostit de ea. Fiecare vis, speranţă sau ambiţie i se păreau acum nimicuri în comparaţie cu emoţiile care îl devorau pe dinăuntru. Gîndul că ea avea o asemenea putere asupra lui îl înspăimînta. Nu-şi dorise niciodată să iubească astfel – nu era nici liniştit, nici fericit, doar dureros de conştient că o va pierde, mai mult ca sigur. Ideea că nu o va avea niciodată, că un altul o va avea, pentru ca ea să respecte promisiunea făcută lui George, aproape că-l îngenunchease. Nebuneşte, s-a gîndit să o tenteze cumva... Îi putea oferi multe. La naiba, era dispus chiar să-i construiască lui George Taylor un imens monument din marmură, dacă acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru ca ea să-l accepte.

Cu mintea plină de astfel de gînduri, Zachary nu a remarcat imediat prezenţa lui Ravenhill. Abia treptat a devenit conştient că bărbatul blond, înalt, era angrenat într-o discuţie la doar cîţiva paşi depărtare de el. Privirile li s-au întîlnit iar Zachary s-a apropiat de el.

– Spune-mi, i-a vorbit încet Zachary, ce fel de bărbat este cel care îi cere celui mai bun prieten să se însoare cu soţia lui, după ce el nu va mai fi?

Bărbatul l-a măsurat din priviri:

– Unul mai bun decît vei reuşi tu să fii vreodată.

Zachary a pufnit:

– Mie mi se pare că a fost un căpcăun care a încercat să-şi controleze soţia şi după moarte.

– Încerca să o protejeze, i-a spus Ravenhill, aparent fără patimă. De bărbaţi asemenea ţie.

Calmul ticălosului l-a înfuriat pe Zachary. Ravenhill era al naibii de încrezător, de parcă ar fi cîştigat deja o competiţie.

– Chiar crezi că ea va accepta, nu-i aşa? Eşti convins că îşi va scarifica tot restul vieţii doar pentru că asta i-a cerut George Taylor.

– Da, exact asta cred, i-a răspuns rece Ravenhill. Şi nici tu nu te-ai îndoi de asta, dacă ai cunoaşte-o cu adevărat.

De ce? ar fi vrut să întrebe Zachary, dar nu a putut rosti dureroasa întrebare. De ce trebuia să-şi ţină neapărat promisiunea? Îl iubise chiar atît de mult pe George Taylor încît el să o influenţeze chiar şi după moarte? Sau era doar o chestiune de onoare? Simţul datoriei nu o împiedica să se căsătorească acum cu un bărbat pe care nu îl iubea?

– Te avertizez, a vorbit în şoaptă Ravenhill, dacă o răneşti pe lady Holland în vreun fel, vei avea de-a face cu mine.

– Preocuparea ta pentru binele ei este înduioşătoare. Numai că vine cu o întîrziere de cîţiva ani.

Cuvintele lui au părut să-l zdruncine. Zachary a simțit un fior de triumf când l-a văzut roșind discret.

– Am făcut greșeli, a recunoscut Ravenhill. Am păcate, ca oricare altul, iar perspectiva de a-i lua locul lui George Taylor mi s-a părut intimidantă de-a dreptul. Oricine ar fi simțit la fel, cred.

– Ce te-a făcut să te întorci, atunci? a murmurat Zachary, dorindu-și să-l fi putut arunca dincolo de Canal, cu puterea minții.

– Gîndul că lady Holland și fiica ei ar putea avea nevoie de mine.

– Nu au. Mă au pe mine.

Zarurile fuseseră aruncate. Păreau doi generali pe cîmpul de luptă, în fruntea a două armate inamice. Chipul fin, aristocratic al lui Ravenhill a schițat un zîmbet disprețuitor.

– Ești ultimul lucru de care ar avea nevoie. Și bănuiesc că ți-ai dat deja seama de asta, chiar și tu.

Și s-a îndepărtat. Zachary a rămas privind în urma lui, împietrit, în timp ce furia îi mocnea în suflet.

Holly avea nevoie să bea ceva. Un pahar mare de coniac, care să-i liniștească nervii și să-i ofere cîteva ore de somn. Nu băuse deloc în primul an de doliu. Mai apoi, doctorul îi recomandase un pahar de vin, seara, ca să o liniștească, dar nu îi fusese de ajuns. Doar băuturile tari o calmau, așa că o trimisese pe Maude în cîteva misiuni secrete, să-i aducă cîte un pahar cu whisky sau cu coniac, după ce toți ceilalți se duceau la culcare. Știind că familia lui George nu era de

acord ca femeile să bea și că mai devreme sau mai tîrziu își vor da seama că nivelul din sticlă scădea, a decis să-și ia o sticlă sus, în cameră. Folosind-o pe Maude pe post de intermediar, îl trimisese pe lacheu să-i cumpere o sticlă de coniac pe care o ascunsese în sertarul măsuței de toaletă. Iar acum se gîndea cu jind la sticlă și aștepta, nerăbdătoare, ca toți ai casei să meargă la culcare.

Drumul de întoarcere, din trăsură, fusese un iad. Din fericire, Elizabeth era prea încîntată de succesul ei și de atențiile primite din partea lui Jason Somers ca să remarce tăcerea grea dintre fratele ei și Holly. Paula era, bineînțeles, conștientă de starea de tensiune și încercase să o acopere făcînd conversație. Holly se străduise să ignore privirile morocănoase aruncate de Bronson și să discute vrute și nevrute cu Paula, zîmbind și glumind, în timp ce la interior, nervii ei duceau o luptă grea.

Cînd din restul casei nu s-a mai auzit nici un zgomot, Holly a luat o lumînare și s-a furișat afară din cameră. Din cîte știa, cel mai sigur găsea de băut în bufetul din bibliotecă, acolo unde Bronson își păstra o colecție excelentă de băuturi franțuzești.

A coborît în picioarele goale. Casa mare, atît de plină peste zi, arăta acum ca un muzeu pustiu.

A intrat în bibliotecă și a inspirat mirosul familiar de piele și pergament. A trecut pe lîngă globul pămîntesc imens și s-a apropiat de bufet. A lăsat lumînarea pe suprafața lăcuită din mahon și l-a desfăcut, căutînd un pahar.

Deși în cameră nu s-a auzit nici un zgomot, ceva i-a spus că nu era singură. S-a întors să privească în jur și s-a

speriat văzîndu-l pe Bronson aşezat în fotoliul adînc, din piele, cu picioarele întinse în faţă. O privea intens, fără să clipească. Era încă îmbrăcat în hainele de seară, dar îşi scosese haina şi-şi lărgise cravata, iar vesta îi era desfăcută. Nasturii cămăşii albe erau şi ei desfăcuţi pînă la jumătate, dîndu-i la iveală părul negru, cu fir gros. Ţinea în mînă un pahar gol şi părea să fi băut de ceva vreme.

Inima lui Holly bătea cu putere. Plămînii păreau să nu mai primească suficient aer iar ea era incapabilă să vorbească. Se clătina, aşa că s-a sprijinit de bufet.

Bronson s-a ridicat încet din fotoliu şi s-a apropiat de ea. A privit spre uşa deschisă a bufetului şi a înţeles imediat ce voia.

– Dă-mi voie, i-a spus şi a scos din bufet sticla şi un pahar. L-a umplut pe trei sferturi şi l-a încălzit puţin la flacăra lumînării. A rotit de cîteva ori coniacul cu mişcări de expert şi i l-a întins.

Holly a luat o înghiţitură zdravănă, dorindu-şi ca mîna să nu-i fi tremurat atît de vizibil. Nu-şi putea lua ochii de la pieptul lui pe jumătate dezgolit. Al lui George era neted, lipsit de păr şi i se păruse atrăgător, dar la vederea lui Zachary Bronson în cămaşa descheiată mintea i se umpluse de gînduri fierbinţi care o nelinişteau. Ar fi vrut să-şi îngroape faţa acolo, să-şi lipească sînii goi de...

A simţit cum roşea violent şi a început să tuşească.

Bronson s-a întors la fotoliul lui şi s-a aşezat.

– Ai de gînd să te măriţi cu Ravenhill?

Paharul era cît pe ce să-i cadă din mînă.

– Ţi-am pus o întrebare, i-a spus el cu glas îngroşat. Ai de gînd să te măriţi cu el?

– Nu ştiu răspunsul la această întrebare.

– Bineînţeles că-l ştii. Spune-mi, la naiba!

– Eu... Este posibil.

Bronson nu a părut deloc surprins. A rîs amar.

– Va trebui să-mi explici motivele. Mă tem că un om de rînd, aşa ca mine, nu reuşeşte să înţeleagă acest gen de aranjamente pe care le fac cei din înalta societate.

– I-am promis lui George, a spus cu grijă Holly, privindu-l în ochi. Acolo, în întuneric, Bronson părea atît de... răuvoitor, acesta era cuvîntul. Părea Lucifer, aşa frumos şi întunecat, aşezat pe tronul său. Sînt convinsă că nu ai dori ca eu să mă comport altfel decît onorabil. Aşa am fost crescută: să nu-mi încalc niciodată cuvîntul dat. Poate că atunci cînd o femeie îşi dă cuvîntul cuiva, acesta nu ar aceeaşi greutate cu cel al unui bărbat, dar totuşi...

– Dumnezeule, nu m-am îndoit niciodată de onoarea ta, i-a răspuns el. Ceea ce vreau să-ţi spun – şi ar trebui să-i fie oricui foarte clar – este că George nu ar fi trebuit să te oblige să faci o asemenea promisiune.

– Dar a făcut-o, iar eu am promis.

– Aşa, pur şi simplu, a spus el clătinînd din cap. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva, tocmai pe tine, singura femeie care a avut curajul să mi se împotrivească şi atunci cînd eram nervos.

– George a ştiut ce mi se va întîmpla fără el. A ştiut că nu voi mai dori să mă mărit. Voia ca eu să mă bucur de protecţia unui bărbat şi, cel mai important, ca Rose să aibă

un tată. Iar valorile şi ideile lui Ravenhill erau similare cu ale lui, aşa că...

– De ajuns, a întrerupt-o aspru Zachary. Să-ţi spun eu ce cred despre bunul, despre sfîntul George. Cred că nu a vrut ca tu să te îndrăgosteşti din nou. A vrut să te ştie prinsă în capcana unui mariaj cu un bărbat rece, aşa cum este Ravenhill, şi astfel să fie sigur că va rămîne singura ta mare iubire.

Holly a pălit auzindu-l.

– Ce lucru oribil ai spus! Te înşeli, să ştii. Nu l-ai cunoscut pe soţul meu, nu ştii mai nimic despre Ravenhill...

– Ştiu că nu-l iubeşti pe Ravenhill. Şi că nu-l vei iubi niciodată. Iar dacă eşti într-atît de hotărîtă să-l iei pe unul pe care nu-l iubeşti, mărită-te cu mine.

S-ar fi aşteptat la orice din partea lui, dar nu la aceste cuvinte. Neîndemînatică din pricina uimirii, Holly şi-a terminat paharul şi l-a aşezat pe bufet, în spatele ei.

– Mă ceri în căsătorie? l-a întrebat în şoaptă.

Bronson s-a apropiat de ea, tot mai mult, pînă cînd ea a simţit că se lipise de bufet.

– De ce nu? George a vrut să fii protejată şi iubită. Le pot face eu pe amîndouă. Şi pot fi un tată bun pentru Rose. Ea nici nu-l cunoaşte pe Ravenhill. Pot să am eu grijă de amîndouă. Şi-a trecut mîna prin părul ei, mîngîind-o. Holly a închis ochii, înfiorată de plăcere, atunci cînd degetele lui i-au alunecat pe ceafă. Tot trupul părea să răspundă atingerilor lui, şi o dorinţă carnală îi pulsa, făcînd-o să se ruşineze. Nu mai simţise niciodată o dorinţă atît de puternică să fie posedată de un bărbat. Ţi-aş putea oferi

lucruri la care nici nu te-ai gîndit pînă acum, i-a şoptit Bronson. Uită nenorocita aceea de promisiune, Holly. E de domeniul trecutului. Este timpul să te gîndeşti la viitor.

Holly a clătinat din cap şi a întredeschis buzele ca să-l contrazică. El şi-a plecat uşor capul spre ea şi a sărutat-o, făcînd-o să geamă de plăcere atunci cînd limba lui s-a cufundat posesivă. Gura lui o atîţa, alungîndu-i orice gînd raţional şi făcînd-o să-i răspundă, neajutorată. Mîinile lui fierbinţi, separate de trupul ei doar prin stratul subţire de muselină, au alunecat pe trupul ei, cuprinzîndu-i sînii rotunzi, curbura şoldurilor şi fesele pline. Ea a gemut cînd el a strîns-o uşurel de fund şi s-a înălţat pe vîrfuri. În timp ce o săruta, o ţinea strîns lipită de bărbăţia lui întărită. Senzaţia aproape că a ameţit-o. Nici măcar soţul ei nu îndrăznise să facă asta.

Holly a reuşit să se smulgă din sărut:

– Nu mă lăsa să gîndesc limpede...

– Nu vreau să gîndeşti. I-a tras mîna spre şliţul lui, obligînd-o să-şi lipească degetele de sexul lui. Ea a făcut ochii mari atunci cînd l-a simţit şi şi-a plecat capul, ca să-i evite sărutul. A sărutat-o atunci pe lobul urechii şi a coborît uşor pe gît. Deşi bruma de raţiune care îi mai rămăsese o avertiza pe Holly să reziste valului de senzualitate, şi-a lipit capul de pieptul lui. Masculinitatea lui pură o subjuga. Dar el nu era potrivit pentru ea. Contrariile se atrăgeau, probabil, dar astfel de căsătorii nu erau bune. Cele reuşite erau între cei care se asemănau. În plus, ea îi făcuse o promisiune soţului ei, în ultimele lui clipe de viaţă.

Gîndul la George a adus-o brusc cu picioarele pe pămînt. S-a smuls din braţele lui Zachary şi s-a aşezat pe primul scaun întîlnit în cale, pentru că îi tremurau picioarele. Spre uşurarea ei, Bronson nu a urmat-o. Preţ de cîteva minute, singurul zgomot din încăpere a fost cel al respiraţiei lor sacadate. Într-un sfîrşit, Holly şi-a recăpătat glasul:

– Nu pot nega atracţia dintre noi. Dar sînt convinsă că ştii la fel de bine că nu ne potrivim. Eu sînt făcută să duc o viaţă liniştită, iar stilul tău de viaţă este prea rapid şi prea grandios pentru mine. Te-ai plictisi curînd de mine şi...

– Nu.

– Şi ai dori să fi fost liber. Iar eu aş suferi zi de zi, încercînd să trăiesc alături de un bărbat cu apetitul şi ambiţia ta. Unul dintre noi ar trebui să se schimbe iar mariajul nostru ar eşua dezastruos.

– Nu ştii sigur.

– Nu-mi pot asuma un asemenea risc, i-a răspuns ea cu convingere.

Bronson a privit-o cîteva clipe, cu capul uşor înclinat, de parcă ar fi încercat să-i pătrundă în gînduri. S-a apropiat şi a îngenuncheat în faţa ei. I-a luat mîna strînsă în pumn, cuprinzînd-o şi mîngîind-o.

– Există ceva ce nu-mi spui, i-a şoptit. Ceva care te tulbură... parcă ţi-ar fi teamă. Asta este? Te sperie trecutul meu, faptul că am fost boxer...?

– Nu, i-a spus ea. Bineînţeles că nu mă tem de tine.

– Ştiu să recunosc frica atunci cînd o văd, a insistat el.

Holly a clătinat din cap, refuzînd să mai discute despre asta.

– Trebuie să uităm această noapte, altfel va trebui să o iau pe Rose şi să plecăm cît de curînd. Nu doresc să mă despart de familia ta. Vreau să rămîn aici şi să mă achit de promisiunile făcute. Haide să convenim că nu vom mai discuta despre asta.

Ochii lui ardeau:

– Crezi că este posibil?

– Trebuie să fie, i-a şoptit ea. Te rog, Zachary, spune-mi că vei încerca.

– Voi încerca, i-a răspuns el.

– Îţi mulţumesc.

– Ar fi mai bine să pleci acum, i-a spus el fără să-i zîmbească. Sînt pe cale să înnebunesc văzîndu-te în cămaşă de noapte.

Dacă nu ar fi fost atît de tristă, pe Holly ar fi amuzat-o remarca lui. Numeroasele volane ale cămăşii de noapte o făceau mai puţin transparentă decît o rochie de zi. Numai în imaginaţia lui Zachary îi părea atît de dezirabilă.

– Mergi şi tu la culcare? l-a întrebat.

– Nu. Şi-a golit paharul şi i-a spus peste umăr: rămîn să mai beau.

– Noapte bună, atunci.

– Noapte bună.

Nu s-a uitat după ea dar a ascultat zgomotul făcut de paşii ei, care se îndepărtau.

Treisprezece

În cele două săptămîni care au urmat, Holly aproape că nu l-a văzut deloc pe Bronson. Şi-a dat seama că el încerca în mod deliberat să pună distanţă între ei, pînă cînd aveau să redevină prieteni. Muncea ziua întreagă şi ajungea doar rareori acasă la cină. Rămînea treaz pînă tîrziu, iar a doua zi dimineaţă avea ochii injectaţi iar chipul lui purta semnele oboselii. Nimic din toate astea nu era subiect de discuţie cu mama sau cu sora lui, dar Holly simţea că Paula înţelesese foarte bine care era motivul.

– Vreau să ştii, doamnă Bronson, i-a spus Holly într-o dimineaţă, că nu aş cauza cu bună ştiinţă nefericirea nimănui...

– Nu este vina ta, doamnă, i-a răspuns Paula cu obişnuita ei francheţe, luîndu-i mîna în mîna ei. Eşti probabil primul lucru pe care fiul meu şi l-a dorit şi nu l-a obţinut. Dacă stau să mă gîndesc, e mai bine aşa: îşi va cunoaşte, în sfîrşit, limitele. Întotdeauna l-am avertizat că ţinteşte mult prea sus.

– Aţi vorbit despre mine? a întrebat Holly, roşind.

– Nu. Dar nici nu ar fi fost nevoie. O mamă ştie, întotdeauna.

– Este un bărbat minunat, a început Holly să spună, temîndu-se ca nu cumva Paula să înţeleagă greşit, cum că

ar fi considerat că Zachary nu era suficient de bun pentru ea.

– Sînt de aceeaşi părere, a spus Paula. Dar asta nu înseamnă că este potrivit pentru tine, aşa cum nici tu nu eşti potrivită pentru el.

Faptul că mama lui Zachary nu o învinovăţea pentru situaţia creată ar fi trebuit să o facă pe Holly să se simtă mai bine. Din nefericire, nu era deloc aşa. Ori de cîte ori îl întîlnea întîmplător se simţea copleşită de dor. Începuse chiar să se întrebe dacă va rezista anul promis în acea casă. Îşi dedica tot timpul lui Rose şi femeilor din familia Bronson, încercînd să fie cît mai ocupată, în fiecare zi. Şi avea multe de făcut, mai ales acum, că Elizabeth îşi făcuse debutul în societate. Holul de la intrare era mereu plin cu buchete şi aranjamente florale iar pe tăviţa de argint erau în permanenţă cărţi de vizită ale pretendenţilor plini de speranţă.

Aşa cum prevăzuse Holly, frumuseţea, farmecul şi averea lui Elizabeth atraseseră o mulţime de bărbaţi care se arătaseră dispuşi să treacă cu vederea circumstanţele naşterii ei. Holly şi Paula o însoţeau pe rînd, fie în vizite, fie la plimbările cu trăsura sau la picnicuri, acolo unde era invitată de diverşi domni. Dar unul anume părea să-i fi stîrnit în mod special interesul – Jason Somers, arhitectul.

O curtau şi bărbaţi de familii cu mult mai bune sau mai înstăriţi, dar nici unul nu avea încrederea în sine şi farmecul lui Jason. Era un bărbat robust, ambiţios şi talentat, nu foarte diferit de propriul ei frate. Din cîte observase Holly, Jason era capabil să tempereze spiritul exuberant al fetei. Erau o pereche potrivită şi puteau fi fericiţi, dacă totul avea să decurgă aşa cum spera Holly.

Într-una din dimineți, cînd se întorcea de la plimbarea făcută prin grădină. Holly i-a zărit pe cei doi:

– În plus, nici nu ești suficient de înalt pentru mine, a auzit-o pe Elizabeth care sporovăia amuzată în timp ce se îndreptau spre galeria cu sculpturi din marmură. Holly s-a oprit în capătul ei, ascunsă vederii de aripa unui înger roman.

– Dumnezeule, nu sînt în nici un caz mărunt, a replicat Jason. Și sînt cu cel puțin șase centimetri mai înalt decît tine.

– Ba nu!

– Ba da, a insistat Jason și a tras-o lîngă el, cu putere. Trupurile li se lipiseră. Vezi? a spus el, cu vocea brusc îngroșată. Amuzamentul dispăruse de pe chipul fetei, care tăcuse și acum îl privea cu timiditate pe bărbatul care o ținea în brațe. Holly s-a gîndit că ar fi trebuit să întrerupă acea scenă, știind că Elizabeth nu era deloc obișnuită cu asemenea atenții venite din partea unui bărbat. Numai că Jason avea o expresie pe care nu o mai văzuse pînă atunci, plină de tandrețe și dorință. I-a șoptit ceva la ureche iar ea a roșit, prinzîndu-se cu o mînă de umărul lui.

Holly s-a retras discret, roșind la rîndul ei. Trebuia să le acorde cîteva clipe de intimitate. Oh, cît timp părea că trecuse de cînd George o curtase iar ea se simțise plină de speranță!

Gînditoare, și-a petrecut restul dimineții jucîndu-se cu Rose, pe care a lăsat-o mai apoi în grija lui Maude. A refuzat să ia prînzul, pentru că era prea tristă ca să înghită ceva. Așa că și-a ales o carte din bibliotecă și a pornit prin grădină. Cerul era înnorat iar în aer plutea o umezeală rece care a

făcut-o să-și strîngă mai bine șalul în jurul umerilor. S-a oprit mai întîi la masa din piatră, apoi la banca flancată cu ghivece mari, pline cu flori, pentru ca în final să găsească locul potrivit: un pavilion de vară, ale cărui ferestre erau acoperite cu obloane din lemn iar în interior avea bănci acoperite cu perne verzi, aliniate de-a lungul pereților.

S-a ghemuit pe una din perne, cu picioarele sub ea și a început să citească. S-a pierdut curînd în povestea unei iubiri condamnate – existau oare și altfel de iubiri? – și nu a observat că începuse să tune. Cerul și-a schimbat culoarea, din alb-argintiu în gri și stropi grei de ploaie au început să cadă. Cîțiva stropi s-au strecurat printre obloane și unul a atins-o pe umăr, atrăgîndu-i în sfîrșit atenția asupra a ce se petrecea afară. A ridicat capul din carte și s-a încruntat.

Trebuia să-și întrerupă lectura și să se reîntoarcă în casă. Dar ploua deja destul de tare, așa că a închis cartea cu un oftat și și-a sprijinit capul de perete, privind cum ploaia șfichiuia iarba și gardul viu. Un miros proaspăt, de primăvară, a umplut pavilionul.

Gîndurile ei melancolice au fost întrerupte de sosirea cuiva.

A văzut, uimită, că era Zachary. Statura lui masivă era ascunsă sub o manta îmbibată de apă. A închis ușa în urma lui cu pantoful, în timp ce se lupta cu o umbrelă uriașă. Holly s-a sprijinit de una din perne și l-a urmărit zîmbind cum încerca să o strîngă, fără prea mare succes. Era frumos, și-a spus ea cu un fior de plăcere, privind la chipul ud de ploaie, la ochii de culoarea cafelei și părul întunecat.

– Credeam că eşti în oraş, i-a spus ridicînd tonul ca să acopere zgomotul tunetelor.

– M-am întors mai devreme, i-a răspuns el scurt. Am reuşit să ajung înainte să înceapă ploaia.

– Cum ai ştiut că sînt aici?

– Maude era îngrijorată. Spunea că eşti pe undeva prin grădină. A închis într-un final umbrela, cu un zîmbet triumfător. Nu mi-a fost greu să te găsesc. Nu sînt prea multe locuri unde te-ai putea refugia. I-a zîmbit, privindu-i chipul: am venit să te salvez, doamna mea.

– Nu ştiam că am nevoie să fiu salvată, i-a răspuns Holly. Eram complet absorbită de cartea mea. Probabil că ploaia se va opri curînd.

Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze contrariul, cerul s-a întunecat şi mai tare şi s-a auzit un tunet asurzitor. Holly a izbucnit în rîs şi s-a uitat spre Bronson, care zîmbea şi el.

– Hai să te duc acasă, i-a spus.

Holly s-a înfiorat, privind la ploaia torenţială. Drumul pînă la casă îi părea foarte lung.

– O să ne ude pînă la piele, i-a spus ea. N-ar fi mai bine să aşteptăm să se oprească? A scos din mînecă o batistă şi i-a şters stropii de ploaie de pe faţă. Expresia lui s-a schimbat şi a rămas nemişcat sub atingerile ei.

– Va mai dura cîteva ore. Iar eu nu cred să rezist singur cu tine mai mult de cîteva minute. Şi-a scos mantaua şi i-a pus-o ei pe umeri. Haina îi era înfiorător de mare. Aşa că, dacă nu vrei să fii necinstită aici, în pavilion, ar fi mai bine să mergem.

Niciunul dintre ei nu s-a mişcat.

Holly i-a dus batista la falcă, ştergînd şi ultimii stropi. A strîns materialul umed în pumn, iar cu cealaltă mînă a ţinut mantaua, să nu-i alunece de pe umeri. Nu înţelegea de ce simţea o atît de mare plăcere doar pentru că era singură cu el, de ce sunetul vocii lui o liniştea dar o şi aţîţa în acelaşi timp. Ideea că vieţile lor erau unite doar pentru o perioadă scurtă de timp i-a înfipt un cuţit în inimă. Devenise important pentru ea cu atîta uşurinţă, fără cel mai mic efort.

– Mi-a fost dor de tine, i-a şoptit. Nu voise să rostească cu glas tare acele cuvinte, dar ele îi scăpaseră şi acum pluteau între ei, printre zgomotele picăturilor de ploaie.

– A trebuit să stau departe de tine, i-a răspuns Bronson. Nu pot sta lîngă tine fără să... A tăcut, nefericit. Nu s-a mişcat atunci cînd Holly a lăsat mantaua să-i cadă de pe umeri şi nici cînd şi-a lipit trupul de al lui, cuprinzîndu-l după gît. Şi-a frecat faţa de gulerul umed al cămăşii lui şi l-a strîns în braţe cu ardoare. Parcă abia acum reuşea să respire cu adevărat, iar greutatea singurătăţii i se ridicase de pe piept.

El a gemut înăbuşit şi a întors capul să o sărute. A cuprins-o cu braţele, iar totul în jurul lor a părut să dispară. Mirosul ploii fusese înlocuit de aroma pielii lui. Şi-a lipit palmele pe obrajii lui fierbinţi, pe gît iar el şi-a sporit strînsoarea, de parcă ar fi încercat să o tragă înăuntrul lui.

Doar de data asta... gîndul nu-i dădea pace. *Doar o dată...* Şi îşi va aminti mereu, va savura aceste clipe atunci cînd tinereţea va fi demult doar o amintire. Nimeni nu va şti.

Furtuna lovea cu putere în structura de lemn din jurul lor, dar forţa ei nici nu se compara cu cea a bătăilor inimii

ei. I-a desfăcut nodul cravatei, apoi nasturii vestei şi ai cămăşii. Zachary nu s-a mişcat, dar pieptul îi urca şi-i cobora vizibil în ritmul respiraţiei.

– Holly... Glasul îi era nesigur. Ştii ce faci?

Ea i-a desfăcut larg cămaşa, dezgolindu-l pînă în talie, iar respiraţia i s-a oprit cînd l-a văzut. Era un bărbat superb, cu trupul plin de muşchi. L-a atins plină de admiraţie, trecîndu-şi vîrful degetelor pe pielea lui, pe suprafaţa fermă a pieptului. I-a descoperit smocul de păr din josul buricului şi l-a cercetat cu blîndeţe, iar Zachary a scos un sunet de plăcere dureroasă. A prins-o de mînă şi i-a îndepărtat-o, căutîndu-i privirea.

– Dacă mă mai atingi o dată nu mă voi mai putea opri. Vei fi a mea, chiar acum, aici... înţelegi?

Ea s-a lipit de pielea lui dezvelită şi şi-a îngropat faţa în părul aspru de pe pieptul lui. A cuprins-o într-o îmbrăţişare pătimaşă şi i-a căutat grăbit buzele, provocîndu-i senzaţii dulci, indecente. Cu cîteva mişcări iscusite i-a desfăcut nasturii corsajului şi i-a eliberat sînii rozalii. Sfîrcurile i s-au întărit imediat din cauza aerului rece iar el i-a adăpostit rotunjimile în palmele desfăcute.

– Repede, i-a spus. Zachary, te rog... Eu... te doresc. Acum, că se abandonase pasiunii, uitase de ruşine, de reţineri. Îl dorea deasupra ei, înăuntrul ei, voia să-i simtă căldura între picioare.

Fără să se smulgă din sărut, el s-a dezbrăcat de vestă şi de cămaşă. S-a aşezat pe una din perne şi a tras-o în poala lui. I-a căutat pe sub fustă, i-a desfăcut picioarele şi i le-a aşezat de o parte şi de alta a coapselor lui. Holly a roşit cînd

i-a simţit bărbăţia întărită prin materialul pantalonilor. Zachary a sărutat-o în adîncitura dintre sîni, după care buzele lui s-au închis în jurul unui sfîrc, atingînd-o blînd, fierbinte. S-a mutat mai apoi la celălalt sîn, necăjind-o uşor cu dinţii.

Mîna i-a alunecat sub fusta ei, găsindu-i rotunjimile feselor. Atingerile lui au devenit mai lente, leneşe, alunecînd cu o încetineală înnebunitoare peste trupul ei. Ea l-a rugat din nou să se grăbească, în timp ce în adîncul minţii era îngrozită de disperarea cu care îl dorea. Zachary i-a desfăcut şiretul pantalonaşilor şi i-a tras în jos. Ea a încercat să-l ajute, neîndemînatică.

– Spune-mi ce să fac, l-a implorat, uimită de lipsa ei de pricepere. Ceea ce se întîmpla acum între ei era total diferit de interludiile liniştite din nopţile petrecute cu George. Zachary Bronson era teribil de experimentat, iar ea nu ştia cum să-l satisfacă.

– Mă întrebi cum să-mi produci plăcere? Buzele lui alunecau tandru pe lobul urechii ei. Nu trebuie nici măcar să încerci.

Ea şi-a lipit faţa roşie ca focul de umărul lui, respirînd greu. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, dar zgomotele ploii nu o mai speriau. Întreaga ei fiinţă era concentrată pe bărbatul care o ţinea în braţe, pe trupul lui, pe mîna care o atingea cu tandreţe. Mînă care acum cerceta locul intim şi moale, care s-a umezit imediat sub atingerea lui. Şi-a îngropat faţa în umărul lui, şoptindu-i numele. Nimeni nu o învăţase cum să se poarte în dormitor, dar ea şi George împărtăşiseră aceeaşi înţelegere instinctivă ca majoritatea

cuplurilor căsătorite, şi anume: un gentleman îşi trata cu respect soţia în orice moment, chiar şi în timp ce se achitau de datoria conjugală. Nu o atingea în moduri indecente, nu îi încuraja porniri pasionale. Caracterul ei trebuia să rămînă nepătat iar el nu avea voie să-i vorbească sau să o atingă indecent.

Aparent, nimeni nu îi adusese la cunoştinţă lui Zachary Bronson toate aceste lucruri. Îi şoptea la ureche vorbe de dragoste şi se juca fără milă, desenînd cercuri cu vîrful degetelor pe culmea sensibilă a sexului ei. Excitată şi încinsă, ea s-a arcuit şi mai adînc în mîna lui şi a gemut cînd i-a simţit degetul pătrunzînd-o.

O senzaţie stranie, de agitaţie i-a cuprins întreg trupul. Palmele i se închideau şi i se deschideau pe umerii lui, gura ei deschisă se lipise de gîtul lui, cu săruturi rugătoare. Încet, de parcă încerca să nu o sperie, el şi-a retras mîna şi şi-a desfăcut pantalonii. Trupul ei a reacţionat imediat ce a atins bărbăţia lui eliberată. El i-a desfăcut şi mai mult picioarele şi s-a potrivit în deschizătura umedă.

Holly s-a cutremurat cînd a pătruns-o şi a scos un geamăt slab, printre dinţi.

– Te doare? a întrebat-o cercetînd-o cu privirea. Şi-a strecurat mîna între cele două trupuri, potrivindu-se şi desfăcînd-o şi mai mult. Momentul i s-a părut atît de uimitor de intim că aproape i-au dat lacrimile. Trupul ei s-a relaxat şi l-a primit cu uşurinţă. Brusc, orice senzaţie de disconfort a dispărut, lăsînd loc doar plăcerii căreia i s-a abandonat complet.

Zachary a închis ochii. I-a cuprins ceafa şi a obligat-o să-şi lase capul pe spate, căutîndu-i lacom gura. Cu cealaltă mînă îi imprima ritmul coapselor, împingîndu-se cu putere, tot mai adînc.

Holly se lupta cu învălmăşeala de haine dintre ei, dorindu-şi să fi scăpat complet de rochie, să-i fi putut simţi picioarele goale, în locul pantalonilor. O tensiune voluptuoasă se acumula în ea şi un strigăt de dorinţă ameninţa să-i părăsească gîtul. O febră ciudată, sălbatică pusese stăpînire pe ea şi nu se putea abţine să nu se zvîrcolească în braţele lui. Îi plăcea tot: textura densă şi aspră a trupului lui, mîinile lui mari care îi cuprinseseră sînii. Brusc, nu s-a mai putut mişca şi o senzaţie de plăcere i s-a născut în vintre, răspîndindu-se în tot corpul. A gemut şi a rămas nemişcată, în timp ce simţurile i-au explodat.

Nu înţelegea pe deplin ce i se întîmpla, dar Zachary ştia cu siguranţă, pentru că i-a şoptit liniştitor la ureche şi a strîns-o în braţe, continuînd să se mişte ritmic. Ea a început să tremure, iar trupul i s-a contractat în spasme delicioase în jurul bărbăţiei lui. El s-a cutremurat, a oftat şi s-a îngropat în ea, într-o ultimă zvîcnire. A prins-o de fese şi a tras-o mai aproape, împingîndu-se înăuntrul ei cît de adînc.

Holly s-a relaxat la pieptul lui, în timp ce locul în care se uniseră continua să-i pulseze. Ar fi vrut să plîngă şi să rîdă în acelaşi timp şi într-un final i-a scăpat printre buze un chicotit nervos. Zachary a mîngîiat-o pe spatele gol iar ea şi-a lipit capul de umărul lui.

– Aşa ceva nu ţi s-a întîmplat niciodată cu soţul tău, i-a spus el la ureche. Era o constatare, nu o întrebare.

Holly a dat din cap, uimită. Îi venea greu să creadă că puteau discuta aşa, în timp ce-i simţea căldura în continuare, adînc în trupul ei.

– Mi-a plăcut să fac dragoste cu George... Dar sînt anumite lucruri pe care el nu... iar eu nu... pentru că nu se cade, înţelegi?

– Ce anume nu se cade? Zachary i-a desprins acele din păr şi i-a lăsat buclele grele să-i cadă pe umeri, pe spatele gol.

Ea a vorbit rar, căutînd cuvintele potrivite.

– Femeia trebuie să îmblînzească bestia dintr-un bărbat, nu să o încurajeze. Ţi-am spus şi altădată că a face dragoste este...

– O expresie elevată a iubirii, i-a răspuns el jucîndu-se în părul ei. O comuniune a sufletelor.

Holly a constatat cu uimire că îşi amintea.

– Da, exact. Nu ar trebui să coboare în derizoriu, în obscen.

Şi-a dat seama că zîmbea, deşi avea chipul ascuns.

– Nu văd nimic rău în puţină obscenitate, din cînd în cînd.

– Cred şi eu că nu, i-a răspuns ea, ascunzîndu-şi un zîmbet la pieptul lui.

– Iar acum crezi, probabil, că ai degenerat, a murmurat el şi zîmbetul i s-a şters de pe chip.

– Tocmai am avut o relaţie cu şeful meu, în pavilion. Nu cred să fie o dovadă a unui caracter imaculat. A încercat să se desprindă de el şi a gemut încetişor cînd l-a simţit retrăgîndu-se din ea. O ruşine imensă a cuprins-o cînd a simţit umezeala strînsă între picioare şi a căutat orbeşte ceva cu care să se şteargă. Zachary a întins mîna după haină

şi, pentru prima oară de cînd îl cunoştea, a fost în stare să găsească o batistă. I-a întins-o şi i-a spus, amuzat:

– N-am mai întîlnit pînă acum o femeie care să roşească din cap pînă în vîrful degetelor de la picioare.

Privind în jos, Holly şi-a dat seama că fiecare centimetru din pielea ei era colorat diferit, de la roz la roşu. I-a smuls batista din mînă şi s-a ferit cît a putut de mult de privirea lui, ca să se şteargă.

– Nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva, i-a spus cu voce stinsă.

– Eu voi preţui această după-amiază pentru tot restul vieţii, i-a răspuns Zachary. Voi placa cu aur pavilionul şi voi atîrna o placă în dreptul uşii.

Holly s-a întors imediat spre el, oripilată la gîndul că ar fi putut vorbi serios. I-a surprins însă lucirea amuzată din ochi.

– Oh, cum poţi glumi cu asta? Şi a început să-şi aranjeze fustele strînse ghemotoc în dreptul taliei.

– Nu te mişca, i-a spus el. I-a îndreptat dessous-urile, i-a prins copcile şi a ajutat-o să-şi strecoare mîinile înapoi, prin mîneci. Experienţa lui în privinţa hainelor de femeie era evidentă. Nu încăpea îndoială că avusese multe iubite... Ea era ultima dintr-o lungă serie.

– Zachary... a început ea, închizînd ochii cînd el i-a prins părul într-o mînă şi a început să o sărute pe gît. S-a lipit de pieptul lui, cu un oftat de disperare. Mă uimeşte slăbiciunea ta de caracter, i-a spus. Nu mă îndoiesc că ţi-au spus-o multe femei.

– Nu-mi amintesc nici o altă femeie, i-a spus.

Ea a rîs, neîncrezătoare, dar Zachary a întors-o cu fața spre el și i-a cuprins posesiv talia cu palmele lui mari.

– Ce am trăit acum, amîndoi, Holly... Nu știu dacă a fost o comuniune a sufletelor, dar a fost al naibii de aproape.

– A fost un moment în afara timpului. Nu și-a dezlipit privirea de la pieptul lui și a început să-l mîngîie. Nu are nici o legătură cu viețile noastre reale. N-ar fi trebuit să... numai că... am vrut să fiu cu tine, măcar o dată. Te doream atît de mult că nimic altceva nu a mai contat.

– Iar de-acum crezi că ne vom purta ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic? a întrebat-o neîncrezător.

Holly a înghițit cu greu și a clătinat din cap, luptîndu-se cu tentația de a se cuibări la pieptul lui și de a plînge ca un copil.

– Păi... bineînțeles că nu. Eu... nu mai pot rămîne aici, după cele întîmplate.

– Holly, draga mea, scumpa mea, doar nu-ți imaginezi că te voi lăsa să pleci. A strîns-o lîngă el, asaltînd-o cu sărutări.

Holly nu mai crezuse pînă atunci că bucuria și durerea se puteau amesteca astfel. S-a atîrnat de el și i-a răspuns, sărutîndu-l cu adorație și agățîndu-se cu putere de el, ca să-i fie de ajuns pentru toate dățile în care nu va putea s-o facă. Într-un sfîrșit, s-a smuls de lîngă el și s-a ridicat. Și-a aranjat fustele pînă cînd a fost mulțumită de rezultat, după care a început să-și caute pantofii. L-a găsit pe unul rătăcit prin pavilion și pe celălalt sub o banchetă. La rîndul lui, Zachary a început să-și caute hainele și să se îmbrace.

Holly a privit oftînd într-un punct îndepărtat, prin fereastra udă de ploaie.

– Am știut dintotdeauna că voi fi nevoită să plec, i-a spus continuînd să stea cu spatele la Zachary. Acum, după cele întîmplate, nu mai pot locui sub același acoperiș cu tine.

– Nu vreau să pleci.

– Sentimentele mele pentru tine nu pot schimba ce trebuie să fac. Ți-am explicat deja de ce.

El a tăcut cîteva clipe, încercînd să pătrundă pe deplin semnificația cuvintelor ei.

– Tot mai ai de gînd să te măriți cu Ravenhill, a spus pe un ton neutru. Chiar și acum.

– Nu este vorba de asta. Holly a încercat să-și cîntărească opțiunile, dar toate îi dădeau un sentiment de pustietate. Nu știu ce se va întîmpla cu Ravenhill. Nici măcar nu sînt sigură că mă mai vrea.

– Oh, te vrea. Zachary a întors-o cu fața spre el. Era înalt și sumbru și o privea cu un soi de furie resemnată. Am luptat pentru absolut tot ce am dobîndit. Dar nu o voi face și pentru tine. Vei veni la mine pentru că asta vrei. Al naibii să fiu dacă mă voi ruga de tine. Probabil că, în ochii lumii bune, unul ca Ravenhill valorează cît o sută de Bronsoni. Nimeni nu te va condamna dacă te vei mărita cu el, mai ales cînd le vei spune că George a dorit s-o faci. Și s-ar putea chiar să fii fericită, o vreme. Dar într-o bună zi îți vei da seama că ai făcut o greșeală. Numai că va fi prea tîrziu.

Holly pălise, dar a reușit să-i răspundă cu calm.

– Înțelegerea noastră... Îți voi da banii înapoi...

– Păstrează banii pentru Rose. Nu are rost să fie privată de jumătate din zestre doar pentru că mama ei este o lașă.

Și-a plecat ochii înlăcrimați:

– Ești crud, i-a șoptit.

– Mă pot purta oricînd ca un gentleman, dar nu și atunci cînd sînt în pericol să te pierd. Nu te aștepta să accept totul cu grație, Holly.

S-a șters la ochi și a reușit să șoptească:

– Vreau să mă întorc în casă.

În ciuda hainei lui și a umbrelei, Holly s-a udat pînă la piele pînă cînd au ajuns în casă. Au intrat pe ușile largi care dădeau într-o galerie plină cu sculpturi. Spațiul dreptunghiular era întunecat, aruncînd umbre argintii pe statui. Zachary și-a trecut mîna prin părul ud și a privit-o pe femeia încăpățînată din fața lui. Tremura, încordată și părea despărțită de el printr-un zid de granit.

Chipul ei mic și palid era încadrat de șuvițe ude, făcînd-o să semene cu o sirenă. Ar fi vrut să o poată duce în brațe pînă în dormitorul lui, s-o dezbrace de hainele ude și să o încălzească imediat cu trupul lui.

– Voi discuta mîine cu sora și cu mama ta, a vorbit Holly cu glas nesigur. Le voi spune că mi-am terminat treaba aici și că nu mai am motiv să rămîn. Vom reuși să împachetăm totul pînă la sfîrșitul săptămînii.

– Eu voi pleca mîine dimineață la Durham, i-a spus Zachary. Prefer să ard în iad decît să stau aici și să-mi iau rămas-bun și să-ți urez toate cele bune, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic între noi.

– Da, înțeleg. Stătea împietrită în fața lui. Era rănită, plină de regrete, de neclintit – și foarte îndrăgostită de el. Nu vedea nici un fel de viitor pentru ei doi. Zachary știa cum să-i facă pe alții să se răzgîndească, să-i determine să facă anumite lucruri, dar nu voia să facă asta cu ea. Holly trebuia să-l aleagă de bunăvoie.

Înfrînt, plin de amărăciune, Zachary și-a dorit brusc să fi fost cît mai departe de ea, înainte de a spune ceva ce vor regreta amîndoi, pentru eternitate.

– Încă ceva, i-a spus iar glasul i-a răsunat mai aspru decît intenționase. Dacă pleci acum, să nu te mai întorci. Eu nu dau nimănui o a doua șansă.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi. S-a întors repede pe călcîie și a șoptit:

– Îmi pare rău.

După care a dispărut.

Paisprezece

– Nu înţeleg, a spus Elizabeth, nefericită. Am făcut eu ceva... sau ai ajuns în sfîrşit la concluzia că sînt incapabilă să învăţ? Mă voi strădui, îţi promit...

– Nu are nici o legătură cu tine, a asigurat-o Holly, întinzîndu-i mîna şi strîngînd-o cu putere pe a ei. După o noapte în care abia dacă reuşise să doarmă, era mai hotărîtă ca niciodată. Trebuia să facă ceea ce-şi propusese, înainte de a face şi alte lucruri necugetate. Trupul parcă nu mai era al ei, era plin de senzaţii noi, după cele petrecute cu o zi înainte în chioşc. Nu mai cunoscuse pînă atunci promiscuitatea, nu înţelesese cum de unii puteau să-şi distrugă familiile, încălcîndu-şi jurămintele făcute în ziua căsătoriei. Acum ştia prea bine de ce bărbaţii şi femeile aveau aventuri, de ce erau în stare să rişte totul pentru ele.

George nu şi-ar fi recunoscut soţia cea iubitoare şi virtuoasă în femeia care se abandonase în braţele lui Zachary Bronson. Ar fi fost oripilat dacă ar fi văzut cum ajunsese ea. Temătoare şi ruşinată, Holly îi spusese lui Maude să înceapă să facă bagajele, cît mai curînd. Încercase să-i explice lui Rose, cu toată blîndeţea de care fusese în stare, că venise vremea să se întoarcă la familia Taylor. Bineînţeles că fetiţa fusese foarte tulburată la aflarea veştii.

– Dar îmi place aici! exclamase Rose supărată, cu ochii în lacrimi. Vreau să rămîn, mamă. N-ai decît să pleci tu, dacă vrei, eu şi Maude rămînem!

– Nu este locul nostru aici, Rose, îi răspunsese Holly. Ştii foarte bine că nu a fost niciodată vorba să rămînem definitiv aici.

– Ai spus că stăm un an, a protestat Rose, strîngîndu-şi protector păpuşa în braţe. Nu s-a împlinit anul, nu încă. Şi apoi, nu ai terminat să-l înveţi pe domnule Bronson bunele maniere!

– A învăţat tot ce-i trebuie, a răspuns ferm Holly. Nu te mai văicări, Rose. Înţeleg că eşti nefericită, dar nu este cazul să-i necăjim şi pe ceilalţi.

Rose dispăruse pe undeva, prin casa cea mare, iar Holly le trimisese vorbă doamnei şi domnişoarei Bronson să coboare în salon după micul dejun. Nu-i era uşor să le dea vestea că va părăsi acea casă într-o zi sau două. Spre surprinderea ei, şi-a dat seama că avea să le ducă dorul celor două mai mult decît s-ar fi aşteptat.

– Zachary e sigur de vină, a exclamat fata. S-a purtat îngrozitor în ultimul timp. A fost nepoliticos cu tine? Din cauza lui pleci? Mă duc imediat după el, să-i spun să-şi bage minţile-n cap şi...

– Şşt, Lizzie. Paula o privea fix pe Holly, iar ochii ei erau plini de compasiune. Nu rezolvi nimic aşa. Nu-i îngreuna situaţia doamnei. Va pleca, dacă asta doreşte, însoţită de afecţiunea şi de gratitudinea noastră Nu are rost să-i răsplătim bunătatea chinuind-o.

– Mulţumesc, doamnă Bronson, a şoptit Holly, incapabilă să o privească în ochi pe mama iubitului ei. Era convinsă că Paula, cu intuiţia ei, ghicise deja ce se petrecuse între ea şi Zachary.

– Dar nu vreau să pleci! a repetat Elizabeth, încăpăţînată. O să-mi lipseşti nespus de mult... eşti cea mai dragă prietenă din cîte am avut vreodată şi... oh, ce ne vom face fără micuţa Rose?

– Ne vom vedea din cînd în cînd, i-a zîmbit Holly, deşi ochii îi erau înlăcrimaţi. Vom rămîne prietene, Lizzie şi eşti binevenită oricînd vei dori să ne vizitezi, pe mine şi pe Rose. Emoţiile o copleşiseră, aşa că s-a ridicat, frîngîndu-şi nervoasă mîinile. Vă rog să mă scuzaţi, am multe lucruri de împachetat...

A ieşit grăbită, ca să nu-i vadă lacrimile. După plecarea ei, cele două femei au început să discute animat.

– Să se fi întîmplat ceva între lady Holly şi Zach? a auzit-o pe Elizabeth întrebînd. De aceea nu e de găsit nicăieri?

– Nu e chiar atît de simplu, Lizzie, a auzit răspunsul prevăzător al Paulei.

Nu, nu era simplu deloc.

Holly a încercat să se imagineze măritată cu Zachary, împărtăşindu-i viaţa alertă, plină de ostentaţie. Însemna să lase în urmă tot ce cunoscuse pînă atunci... să devină o femeie complet diferită. Tînjea după el, îl dorea cu toată fiinţa ei, dar această perspectivă nu o încînta deloc. A încercat să găsească motivul pentru care simţea asta dar adevărul refuza să se cristalizeze în mintea ei.

Zachary nu mai acceptase pînă atunci vreo înfrîngere. O tolerase în doze mici, ştiind că va ieşi cîştigător în final. Nu mai pierduse însă vreo luptă, în faţa nimănui. Iar acum suferise cea mai mare înfrîngere dintre toate. Ar fi fost în stare să facă moarte de om. Îi venea să plîngă. Dar mai presus de toate, ar fi vrut să rîdă de el însuşi, pentru că fusese un mare prost. Într-una din poveştile fără sens pe care le auzise de la Holly, despre greci şi despre zeii lor cei cruzi, muritorii erau întotdeauna pedepsiţi atunci cînd tindeau mult prea sus. Mîndrie nemăsurată, aşa o numise Holly. Mult prea multă ambiţie, sfidarea zeilor.

Zachary se ştia vinovat de asta. Iar acum plătea preţul. Nu ar fi trebuit să se lase atras de o femeie care nu era pentru el. Cel mai tare îl măcina însă gîndul că ar fi putut să o facă să se răzgîndească, totuşi, dacă nu-i dădea pace, dacă o lua cu asalt şi chiar o mituia. Numai că nu voia să facă asta.

Voia ca ea să-l iubească necondiţionat, aşa cum îl iubise pe George. Ideea i-ar fi făcut pe mulţi să izbucnească în rîs. Ce gîndea oare Holly atunci cînd îl compara cu sfîntul de George? Zachary era un ticălos, un oportunist, un animal de pradă lipsit de maniere – exact opusul unui gentleman. Ravenhill era pe departe cea mai bună alegere, singura alegere, dacă Holly dorea să ducă o viaţă asemănătoare cu cea pe care o dusese alături de George.

Zachary s-a îndreptat spre bibliotecă să caute nişte dosare pe care voia să le ia cu el la Durham. Servitorii se agitau de colo-acolo, Maude şi cameristele îndesau hainele în cufere în timp ce valetul lui Zachary îi pregătea bagajul pentru călătorie. Al naibii să fie dacă va rămîne acolo, să o vadă plecînd. Va pleca el primul.

A ajuns la biroul său şi a început să caute prin teancurile de hîrtii, fără să-şi dea seama că în încăpere mai era cineva. A auzit un zgomot slab venind dinspre scaunul mare din piele şi s-a întors pe călcîie, întrebător.

Rose era cufundată în scaun, cu păpuşa în braţe. Zachary a observat că avea feţişoara roşie şi că-i curgea nasul.

Femeile din familia Taylor aveau mereu nevoie de o batistă, asta era sigur. Murmurînd o înjurătură printre dinţi, Zachary a început să se caute prin buzunare, dar nu a găsit niciuna. Şi-a desfăcut cravata de la gît şi i-a întins-o lui Rose.

– Suflă aici, i-a spus în şoaptă iar fetiţa l-a ascultat pe loc. Apoi a chicotit, amuzată de ideea că folosea cravata pe post de batistă.

– Ce prostuţ eşti!

Zachary a îngenuncheat lîngă ea şi a privit-o în ochi, cu un zîmbet plin de afecţiune.

– Ce s-a întîmplat, prinţesă? a întrebat-o, deşi ştia deja.

Rose s-a grăbit să-i răspundă:

– Mama spune că trebuie să plecăm. Că vom locui din nou la unchiul, dar eu vreau să rămîn aici. Feţişoara era tristeţea întruchipată, iar Zachary aproape că s-a clătinat, simţind cum ceva invizibil îl izbea în piept. Panică... dragoste... îngrijorare. Despărţirea de Holly nu-l dăduse gata, dar asta era lovitura fatală. În lunile care trecuseră ajunsese să o iubească pe copila aceea încîntătoare, cu mîinile mereu lipicioase, cu şnurul cu nasturi, cu părul numai cîrlionţi şi ochii cafenii, ca ai mamei ei.

– Spune-i tu mamei că trebuie să rămînem aici, i-a poruncit Rose. Tu poţi să o convingi, ştiu eu!

– Mama ta ştie ce este mai bine pentru tine, i-a şoptit Zachary zîmbindu-i slab, în ciuda tristeţii din sufletul lui. Fii un copil cuminte şi fă ce-ţi spune.

– Eu sînt mereu cuminte, i-a răspuns Rose, reîncepînd să suspine. Oh, domnule Bronson, ce se va întîmpla cu jucăriile mele?

– Ţi le voi trimite pe toate.

– Nu vor încăpea acolo. Şi-a şters cu mîna grăsuţă lacrima care îi aluneca pe obraz. Casa aceea e mult mai mică decît asta.

– Rose... A oftat şi i-a lipit obrazul de umărul lui, cuprinzîndu-i în palmă căpşorul. Au rămas îmbrăţişaţi, iar Rose îi mîngîia obrazul aspru. După cîteva secunde, s-a smuls de lîngă el:

– O striveşti pe domnişoara Crumpet!

– Scuze, i-a spus el, netezind boneta albastră a păpuşii.

– Vă voi mai revedea vreodată, pe tine sau pe Elizabeth?

Zachary nu s-a simţit în stare să o mintă:

– Nu foarte des, din păcate.

– O să-ţi lipsesc îngrozitor, i-a spus oftînd şi a început să caute ceva în buzunarul şorţuleţului.

Ceva ciudat i s-a întîmplat lui Zachary: privirea i s-a tulburat şi a început să clipească des.

– În fiecare zi, prinţesă.

Rose a scos din buzunar un obiect mic şi i l-a întins.

– Este nasturele meu parfumat. Cînd vei fi trist, miroase-l şi te vei simţi mai bine. La mine a funcţionat, întotdeauna.

– Nu-ţi pot lua nasturele preferat, prinţesă, i-a spus Zachary. A încercat să i-l dea înapoi, dar ea i-a dat mîna deoparte.

– Vei avea nevoie de el, i-a spus cu convingere. Păstrează-l, domnule Bronson. Şi ai grijă să nu-l pierzi.

– Bine. Zachary a închis pumnul şi a plecat capul, copleşit de emoţii. Merita ce i se întîmpla acum, şi-a spus. Urzise, făcuse o mulţime de planuri ca să o aducă pe Holly Taylor în casa lui. Dar nu anticipase consecinţele. Dacă ar fi ştiut...

– O să plîngi, domnule Bronson? l-a întrebat îngrijorată fetiţa

El a reuşit să-i zîmbească.

– Doar puţin, pe dinăuntru. I-a simţit mîna mică atingîndu-i obrazul şi a stat nemişcat în timp ce ea l-a sărutat pe vîrful nasului.

– La revedere, domnule Bronson, i-a şoptit şi a ieşit din încăpere, cu şnurul cu nasturi atîrnînd în urma ei.

Era încă dimineaţă cînd trăsura a fost în sfîrşit gata de drum. Nu-l mai reţinea nimic acasă. Nimic, cu excepţia inimii lui chinuite. Se gîndea la tot ce se petrecuse între el şi Holly şi şi-a dat seama că nu avea nimic de cîştigat dacă stăteau din nou de vorbă. Zarurile fuseseră aruncate iar Holly era liberă să rămînă sau să plece, după cum dorea, fără ca el să intervină în vreun fel.

Mai avea însă ceva de făcut, înainte de a pleca. S-a asigurat mai întîi că Holly şi Rose erau în grădină, după care

a urcat în camera lor. Maude, camerista cea blondă, împacheta haine, făcînd zeci de drumuri între dulap şi cufere. A tresărit cînd l-a văzut în prag.

– Domnule? a întrebat temătoare, aşezînd un teanc de haine pe colţul unui cufăr.

– Vreau să te rog ceva, i-a spus el scurt.

Uimită, fata s-a întors cu faţa spre el. I-a sesizat stînjeneala, pentru că erau doar ei doi în cameră. În camera aceea, mai ales, cu hainele lui Holly împrăştiate peste tot. Pe pat erau o mulţime de obiecte de-ale ei: o perie de păr, un set de piepteni, o casetă din fildeş, o casetă din piele întredeschisă, din care se zărea o ramă minusculă. Nu i-ar fi dat deloc atenţie, dacă Maude nu ar fi încercat să o ascundă, discret, pe cînd el se apropia de pat.

– Vă pot fi de folos, domnule? a întrebat fata. Să vă aduc ceva sau să vă cos vreun nasture...

– Nu, nimic din toate astea. Ochii îi rămăseseră aţintiţi pe casetă. Ce este acolo?

– Oh.. e ceva personal, al doamnei... n-ar vrea să... Maude continua să protesteze în timp ce Zachary încerca să scoată rama din casetă.

– O miniatură? a întrebat el.

– Da, domnule, dar... n-ar trebui să... Oh, Dumnezeule! Maude se înroşise ca focul. A oftat adînc atunci cînd el a privit portretul.

– George, a spus încet Zachary. Nu ştiuse pînă atunci cum arăta, nici nu-şi dorise să ştie. Era de aşteptat ca Holly să aibă un portret al răposatului ei soţ, pentru Rose dar şi pentru ea. Zachary nu-i ceruse însă niciodată să vadă cum

arătase, iar Holly nu fusese nici ea prea dornică s-o facă. El se aşteptase să aibă o senzaţie neplăcută la vederea chipului lui Taylor, dar în timp ce privea miniatura tot ce a simţit a fost doar milă.

Se gîndise dintotdeauna la George ca la un bărbat de aceeaşi vîrstă cu el, dar chipul din tablou era imposibil de tînăr. Şi-a dat seama, abia atunci, că George avusese probabil cam douăzeci şi patru de ani atunci cînd murise, fiind cu aproape zece ani mai tînăr decît el, acum. Holly fusese curtată şi iubită de acest băiat frumos, cu păr blond, ochi albaştri, senini şi un zîmbet încrezător, lipsit de răutate. George murise înainte de a gusta viaţa, lăsînd în urma lui o văduvă tînără, chiar mai inocentă decît el.

Oricît ar fi încercat, Zachary nu-l putea învinovăţi pe George Taylor pentru că încercase să o protejeze pe Holly, să se asigure că va avea cine să aibă grijă de copilul lui. Nu încăpea îndoială că George ar fi suferit dacă ar fi ştiut că soţia lui fusese sedusă tocmai de Zachary Bronson.

– La naiba, a şoptit şi a pus miniatura la loc, în caseta de piele. Apoi a aruncat-o pe pat.

Maude îl privea temătoare.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

El a dat din cap, doar o dată, după care a dus mîna la buzunar.

– Vreau să iei asta, i-a spus scoţînd un săculeţ cu monede din aur. Pentru cineva ca Maude era de-a dreptul o avere. Ia banii aceştia şi promite-mi că-mi vei trimite vorbă dacă lady Holly va avea vreodată nevoie de ceva.

Fata pălise, surprinsă. A luat săculeţul, l-a cîntărit în mînă şi l-a privit cu ochi mari.

– Nu am nevoie de bani ca să fac asta, domnule.

– Ia-i, a insistat el.

Ea a zîmbit timid şi a pus banii în buzunarul şorţului.

– Sînteţi un stăpîn tare bun, domnule. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru lady Holland şi pentru domnişoara Rose. O să le servesc cu credinţă şi o să vă trimit vorbă, dacă dau de vreun necaz.

– Bine, i-a răspuns el şi s-a întors pe călcîie, să plece. A făcut o pauză şi a privit-o din nou, ca şi cum îi venise în minte o întrebare: de ce ai încercat să ascunzi miniatura de mine, Maude?

Ea a roşit uşor, dar l-a privit în ochi, cu sinceritate:

– Am vrut să vă cruţ, domnule. Ştiu ce simţiţi pentru lady Holland.

– Ştii? a spus el, încercînd să pară indiferent.

Camerista a dat din cap cu convingere.

– E o doamnă tare drăguţă şi blîndă, şi ar trebui să ai inima de piatră ca să nu ţii la ea. A coborît tonul, secretoasă: între noi doi, domnule, cred că dacă ar fi liberă să aleagă, dumneata ai fi alesul. E limpede ca lumina zilei că e îndrăgostită. Numai că domnul George i-a luat inima cu el, în mormînt.

– Se uită adesea la portretul lui? a întrebat Zachary.

Maude s-a gîndit puţin înainte să-i răspundă:

– Nu chiar atît de des, de cînd am venit aici. Din cîte ştiu eu, nu a scos miniatura din casetă de mai bine de o lună. Chiar se pusese praful pe ea.

Informația a părut să-l aline puțin.

– La revedere, Maude.

– Mult noroc, domnule, i-a spus încet fata.

Cînd s-a întors din grădină, Holly și-a găsit camerista sortînd cu grijă un teanc de ciorapi.

– Ai făcut progrese, Maude, i-a spus cu un zîmbet stins.

– Da, doamnă. Aș fi făcut chiar mai multe dacă nu m-ar fi întrerupt domnul. A rostit cuvintele cu indiferență și și-a văzut de treabă.

Holly era surprinsă:

– Domnul? a întrebat ea. Ce voia? M-a căutat?

– Nu, doamnă. A vrut doar să-mi spună să am grijă de amîndouă și i-am promis că o voi face.

– Oh. Holly a luat un jupon și a încercat să-l împăturească, fără să reușească însă, așa că a renunțat. Ce drăguț din partea lui, a șoptit.

Maude i-a aruncat o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate compătimitoare.

– Nu cred că e vorba de bunătate aici, doamnă. Părea îndrăgostit ca un puștan. De fapt, avea aceeași expresie cu a dumneavoastră, acum. Văzînd-o cum chinuia juponul a întins mîna să i-l ia.

Holly i l-a dat fără să protesteze.

– Ai idee unde este acum domnul Bronson?

– În drum spre Durham, probabil. Părea destul de grăbit.

Holly a sărit la fereastră și a scos un sunet trist cînd a zărit trăsura neagră lăcuită ieșind de pe alee în drumul principal. Și-a lipit palmele desfăcute de pervazul rece. Buzele îi tremurau violent și s-a străduit din răsputeri să-și țină în frîu emoțiile. Plecase, și-a spus. Curînd va pleca și ea. Așa era mai bine, și pentru ea dar și pentru el. Era mai bine ca el să se căsătorească cu o tînără cu care să împărtășească totul, pentru prima oară: primele jurăminte, noaptea nunții, primul copil...

În ceea ce o privea, știa că soarta ei era să rămînă pentru totdeauna în casa familiei Taylor. Nu voia să-l oblige pe Ravenhill să-și țină promisiunea. Nu voia să-i răpească șansa de a se căsători cu o femeie pe care o iubea cu adevărat.

– Mă întorc de unde am plecat, a spus întrebîndu-se cum își va relua viața alături de familia soțului ei. Acum era mai tristă, ceva mai înțeleaptă și fără prea mare încredere în morala ei infailibilă.

A rămas privind trăsura, pînă cînd aceasta a dispărut printre copaci.

– Timpul le rezolvă pe toate, doamnă, a auzit vocea lui Maude.

Holly a dat din cap, fără să scoată un cuvînt. De data asta, camerista ei se înșela. Nici tot timpul din lume nu putea face ca pasiunea ei pentru Zachary Bronson să dispară.

Cincisprezece

Familia Taylor a privit venirea lui Holly ca pe întoarcerea fiicei risipitoare. Au fost şi comentarii, bineînţeles. Niciunul dintre ei nu s-a putut abţine să nu-i spună că făcuse o mare greşeală. Înainte de a pleca se bucurase de admiraţia şi respectul tuturor cunoştinţelor lor, iar acum, la întoarcere, reputaţia ei nu mai era defel nepătată. Avusese de cîştigat din punct de vedere financiar, dar moral şi social decăzuse.

Lui Holly nu-i păsa. Familia ei putea stăvili orice vorbe de ocară la adresa ei, iar atunci cînd Rose va împlini optsprezece ani va avea o dotă impresionantă care va atrage numeroşi peţitori iar scandalul legat de mama ei va fi fost de mult uitat.

Holly nu a făcut nici un efort să-l găsească pe Ravenhill, ştiind că va afla rapid că locuia din nou împreună cu familia Taylor. El şi-a făcut apariţia, o săptămînă mai tîrziu, fiind întîmpinat de Thomas, William şi de soţiile lor. Înalt, blond şi cu o aparenţă prosperă, Ravenhill părea un cavaler care-i venea în ajutor domniţei aflate la ananghie. Cînd s-au revăzut în salonul familiei, Holly ar fi vrut să-i poată spune că nu avea nevoie să fie salvată. Ravenhill s-a grăbit însă să-i spună, în felul lui, că avea de gînd să-şi ţină promisiunea făcută lui George.

– Înţeleg că ai părăsit casa pierzaniei, i-a spus Ravenhill pe un ton serios, deşi ochii îi străluceau amuzaţi.

Cuvintele lui au luat-o prin surprindere, făcînd-o să izbucnească în rîs.

– Ai grijă, domnule. Reputaţia ta ar putea să aibă de suferit, dacă eşti văzut cu mine.

– După toţi anii în care am hoinărit prin Europa, te asigur că nu a mai rămas prea mult din reputaţia mea. Expresia lui Ravenhill s-a îmblînzit şi a continuat: nu te condamn pentru că ai acceptat să locuieşti sub acoperişul lui Bronson. Cum aş putea, cînd a fost numai vina mea? Ar fi trebuit să vin după tine cu ani în urmă şi să am grijă de voi, aşa cum i-am promis lui George.

– În legătură cu această promisiune, Vardon... Holly s-a oprit şi l-a privit neajutorată, iar obrajii i s-au colorat.

– Da? a întrebat el cu blîndeţe.

– Ştiu că am convenit să mai discutăm despre asta, dar m-am gîndit bine... şi nu trebuie să... la urma-urmei, eu şi cu tine...

Ravenhill i-a făcut semn să tacă, lipindu-şi cu blîndeţe degetul de buzele ei. De uimire, Holly nu s-a mişcat atunci cînd el i-a prins mîinile într-ale lui.

– Gîndeşte-te ca la o căsătorie între doi prieteni intimi, care au convenit să fie întotdeauna cinstiţi unul cu celălalt. Ca la un cuplu cu interese şi idealuri comune. Asta vreau eu. Şi nu există nici un motiv să nu se poată.

– Dar nu mă iubeşti, Vardon. Iar eu...

– Vreau să-ţi dau numele meu, a întrerupt-o el.

– Nu este de ajuns ca să punem capăt scandalului şi zvonurilor...

– Este mai mult decît ai acum. Şi apoi, să ştii că te înşeli. Chiar te iubesc. Te cunosc dinainte de a te fi măritat cu George. Niciodată nu am admirat sau respectat mai mult o femeie. În plus, cred că o căsnicie reuşită este cea dintre doi prieteni.

Holly a înţeles că el nu se gîndea la genul de iubire pe care o cunoscuse alături de George. Şi nici nu-i oferea pasiunea pe care o împărtăşise cu Zachary Bronson. Ci doar o căsătorie de convenienţă, care să le satisfacă amîndurora nevoile şi care să îndeplinească ultima dorinţă a lui George.

– Şi dacă pentru tine nu va fi de ajuns? l-a întrebat încet. Vei cunoaşte pe cineva, Vardon.. Poate la cîteva săptămîni după ce ne vom căsători, poate după cîţiva ani... dar se va întîmpla, într-o zi. O femeie pentru care ai fi în stare să mori. Îţi vei dori cu disperare să fii cu ea iar eu vă voi sta în cale.

El a clătinat din cap.

– Eu nu sînt făcut aşa, Holly. Nu cred că o singură fiinţă de pe lume poate fi adevărata dragoste. Am avut destule aventuri şi sînt sătul de obsesii, de extaz şi melancolie. Îmi doresc să am parte de pace. Vreau doar să fiu un bărbat respectabil, însurat – deşi numai Dumnezeu ştie că nu mi-am imaginat că voi spune vreodată aşa ceva.

– Vardon... Şi-a plecat privirea. Nu m-ai întrebat de ce am plecat atît de brusc de la domnul Bronson.

El nu i-a răspuns imediat.

– Vrei să-mi spui? Nu părea foarte dornic să afle răspunsul.

Holly a clătinat din cap.

– Nu chiar. Dar după tot ce mi-ai spus, mă simt obligată să-ţi mărturisesc ceva. Nu vreau să te mint şi...

– Nu vreau să-ţi ascult mărturisirile, Holly. Ravenhill a prins-o de mînă şi i-a strîns-o uşor. *Nu vreau.* Pentru că, după asta, ar trebui să-ţi fac şi eu mărturisiri. Nu este nici necesar, nici benefic. E mai bine ca tu să rămîi cu trecutul tău şi eu cu al meu. Oricine are voie să aibă un secret-două.

Holly îl plăcea acum mai mult ca niciodată. Orice femeie se putea considera norocoasă cu un asemenea soţ. Poate că ar fi trebuit să se gîndească, totuşi, la o eventuală căsătorie. Puteau fi mai mult decît prieteni, dar şi ceva mai puţin decît iubiţi. Situaţia i se părea însă destul de ciudată, aşa că s-a încruntat cînd l-a privit.

– Vreau să fac ce este mai bine, dar nu prea ştiu ce anume, a spus ea.

– Tu ce-ai vrea?

– Nimic, i-a mărturisit ea, iar Ravenhill a rîs încetişor.

– Lasă-mă atunci să-ţi fac curte, un timp. Ne putem permite un scurt răgaz. Voi aştepta pînă cînd te vei convinge că este cea mai bună alegere, pentru amîndoi. I-a pus mîinile pe umeri iar inima lui Holly a început să bată cu putere, pentru că ştia ce urma.

Ravenhill s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o uşor pe buze, doar o clipă. În sărutul lui a simţit experienţă şi încredere şi s-a întrebat dacă şi George ar fi devenit la fel, un bărbat matur, de lume, cu riduri fine în colţul ochilor.

Ravenhill s-a dat un pas înapoi, continuînd să-i zîmbească.

– Pot să te vizitez mîine dimineaţă? a întrebat-o. Poate mergem să călărim, în parc.

– Bine, a şoptit ea.

Gîndurile îi erau confuze, aşa că s-a grăbit să-şi ia rămas-bun de la el. Din fericire, Ravenhill nu a acceptat invitaţia rudelor ei la cină şi a plecat, zîmbindu-i ironic, semn că îşi dăduse seama ce încercau să facă acestea.

Olinda, soţia lui William, blondă, înaltă şi elegantă i s-a alăturat lui Holly în holul de la intrare.

– Ce bărbat frumos este lordul Ravenhill! a exclamat admirativ. Cînd era alături de George, nimeni nu băga de seamă, dar acum, cînd nu mai este în umbra lui... Şi-a dat brusc seama că vorbele ei puteau părea lipsite de tact şi a tăcut.

– Este încă în umbra lui George, a spus încet Holly. La urma-urmei, întreaga situaţie era opera lui George. Totul decurgea aşa cum plănuise el. Gîndul acesta ar fi trebuit să fie reconfortant, dar de fapt o tulbura, o neliniştea.

– Ei bine, pentru tine, orice bărbat de pe lumea asta îi este inferior lui George. Era remarcabil în tot ce făcea. Nimeni nu l-ar fi putut eclipsa.

Nu cu mult timp în urmă, Holly ar fi încuviinţat, cu un gest automat. Acum, însă, şi-a muşcat limba şi nu a scos nici un cuvînt.

Somnul a ocolit-o în noaptea aceea. Cînd s-a relaxat în sfîrşit, a început să viseze. Se făcea că se plimba printr-o grădină de trandafiri, pe alei cu pietriş, iar lumina puternică

a soarelui îi deranja ochii. Încîntată de frumuseţea florilor roşii care o înconjurau, a întins mîna după una, i-a prins potirul în palmă şi s-a aplecat să-i inspire mirosul. Şi-a retras însă grăbită mîna pentru că a simţit o înţepătură. Un spin ascuns o rănise la deget. S-a îndreptat grăbită spre o fîntînă din marmură albă, dar spinii creşteau şi se adunau în jurul ei, ţinînd-o prizonieră. Cu un ţipăt disperat, cu inima bătîndu-i să-i sară din piept, s-a încolăcit la pămînt în timp ce ramurile cu spini continuau să crească în jurul ei.

Visul s-a schimbat brusc iar acum era întinsă pe un covor gros de iarbă şi încerca să privească cerul, în timp ce ceva... cineva, îi bloca vederea. *Ce este, cine este...?* voia ea să ştie, iar singurul răspuns pe care l-a primit a fost un rîs profund, care a învăluit-o ca un fum. A simţit cum o mînă de bărbat i-a ridicat fusta, atingîndu-i piciorul, iar o gură fierbinte s-a lipit de a ei. S-a relaxat, cu un geamăt uşor, sub greutatea lui. *Zachary...* a şoptit. *Da, Zachary, nu te opri...* El i-a zîmbit şi i-a acoperit sînii cu palmele. *Zachary...*

S-a trezit brusc, speriată de sunetul propriei voci. Respirînd întretăiat, a privit în jurul ei. Era singură, în patul ei, cu pernele strînse în jurul ei şi cu cearşaful înfăşurat pe genunchi şi glezne. Dezamăgirea a pus stăpînire pe ea. S-a întors pe o parte, tremurînd şi arzînd, strîngînd o pernă în braţe. Unde era acum Zachary? Dormea singur, în patul lui, sau era în braţele unei femei? Gelozia o otrăvea. Şi-a dus mîinile la tîmple, încercînd să blocheze imaginile care îi asaltau mintea. Cele ale unei alte femei care se lipea de trupul lui puternic, îşi trecea mîinile prin părul lui şi îl simţea cutremurîndu-se în braţele ei, în clipa în care cunoştea plăcerea.

Nu mai contează acum, şi-a spus. Am ales deja. Iar el mi-a spus că nu mai am cale de întoarcere. S-a terminat... s-a terminat.

Aşa cum îi promisese, Ravenhill a vizitat-o pe Holly aproape în fiecare din zilele care au urmat. A însoţit-o în plimbările călare prin parc, la picnicurile date de familia Taylor şi la petrecerile prietenilor apropiaţi. Mulţumită familiei ei, care o proteja, la toate aceste evenimente Holly a fost protejată de comentarii sau priviri ironice. Loialitatea era o calitate de bază a familiei răposatului ei soţ. Au strîns cu toţii rîndurile în jurul ei, deşi îi dezaprobau acţiunile din trecut şi au fost de acord ca ea să se afişeze în compania lui Ravenhill, cunoscînd prea bine care fusese ultima dorinţă a lui George.

– După ce te vei căsători cu Ravenhill, a spus William, capul familiei, toate speculaţiile legate de tine şi Bronson vor lua sfîrşit. Dacă aş fi în locul tău, aş face orice să grăbesc lucrurile.

– Înţeleg, William, i-a răspuns Holly deşi în sinea ei era revoltată. Îţi mulţumesc că-mi împărtăşeşti din înţelepciunea ta. Totuşi, nu sînt deloc sigură că mă voi mărita cu Ravenhill.

– Cum? s-a încruntat William. Ezită? Voi sta de vorbă cu el, să lămurim lucrurile. Nu te teme, draga mea, va merge cu tine la altar cît de curînd. Sînt gata să-i pun pistolul la tîmplă, dacă e nevoie.

– Nu, nu, s-a grăbit să spună Holly, amuzată. Nu este nevoie, William. Ravenhill nu dă deloc semne că ar ezita, ci eu. Iar el mi-a promis că-mi dă răgazul necesar ca să mă hotărăsc.

– Ce mai aştepţi? Ce motiv ai avea să tărăgănezi lucrurile? William o privea nerăbdător. Ar trebui să fii conştientă că ai fi o paria, acum, dacă nu am fi fost noi. Eşti pe marginea prăpastiei, pentru numele lui Dumnezeu! Mărită-te repede cu Ravenhill, ca să te mai poţi bucura de fărîma de respectabilitate care ţi-a mai rămas.

Holly l-a privit gînditoare. Inima i s-a strîns: semăna foarte mult cu George, deşi părul i se mai rărise la tîmple iar ochii lui erau mai degrabă nemiloşi. L-a luat prin surprindere atunci cînd s-a apropiat de el şi l-a sărutat pe obraz, cu afecţiune:

– Ai fost mereu foarte bun cu mine, domnule. Şi îţi admir caracterul fără pată, atît de diferit de al meu.

– Nu este adevărat, a mormăit el. Numai că ai fost greşit îndrumată. Îţi trebuie un bărbat, Holland. Ca şi majoritatea femeilor, ai nevoie de judecata unui soţ. Iar Ravenhill este un bărbat de încredere. Ştiu că a avut o perioadă mai sălbatică, în Europa, dar asta face orice bărbat. Şi este de domeniul trecutului.

Holly i-a zîmbit.

– De ce asocierea numelui meu cu cel al lui Bronson este scandaloasă , în timp ce purtarea lui Ravenhill nu?

– Nu este momentul să discutăm semantică, a oftat exasperat William. Cert este că ai nevoie de un bărbat ca să rămîi în înalta societate. Iar Ravenhill este candidatul

potrivit. Şi dornic. Mai mult decît atît, este cel pe care l-ar fi vrut George, iar dacă George avea o părere atît de bună despre el, atunci aceeaşi părere o am şi eu.

Gîndindu-se ceva mai tîrziu la conversaţia lor, Holly a fost nevoită să recunoască: William avea dreptate. Ca soţie a lui Ravenhill putea să ducă o viaţă mai plăcută decît ca văduvă cu numele pătat de un scandal. Iar sentimentele ei pentru Vardon erau clare: îl plăcea, avea încredere în el, aveau afinitatea unor vechi cunoştinţe. Relaţia lor fusese cimentată de plimbările lungi, zilnice, de după-amiezele leneşe şi de dineurile la care îşi aruncau priviri complice şi-şi zîmbeau pe deasupra paharelor de şampanie. Dar aştepta zadarnic un semn interior, că venise clipa... clipa în care să-l alunge pe Zachary Bronson din mintea ei şi să-i îndeplinească dorinţa lui George.

Dorul de Zachary nu se estompase deloc. Era chiar mai intens, îi era din ce în ce mai greu să mănînce sau să adoarmă. Nu mai fusese într-atît de nefericită de la moartea lui George. Vederea îi era parcă acoperită de un văl gri. Zilele treceau fără rost, singura alinare o simţea atunci cînd era cu Rose, cînd se jucau împreună sau îi citea.

A trecut o săptămînă, apoi alta, apoi o lună întreagă. Holly s-a trezit devreme, după o altă noapte în care adormise cu greu, şi s-a dus la fereastră. A tras draperiile grele din catifea şi s-a uitat spre strada luminată de culorile dimineţii. Asupra oraşului se lăsase o ceaţă subţire care îmblînzea linia clădirilor de la orizont. În casă se auzeau zgomotele dimineţii: cameristele trăgeau obloanele, făceau focurile în şeminee şi pregăteau tăvile cu micul dejun. Urma

o nouă zi, şi-a spus, gîndindu-se că trebuia iarăşi să-şi facă baie, să se îmbrace, să-şi aranjeze părul şi să ciugulească ceva, deşi nu avea deloc poftă de mîncare. Nu voia decît să se tîrască înapoi în pat şi să-şi tragă pilota pe cap.

– Ar trebui să fiu fericită, a spus cu glas tare, încercînd să alunge golul din suflet. Viaţa ordonată pe care o aşteptase şi o plănuise îi era acum la îndemînă... dar nu şi-o mai dorea.

Din obişnuinţă, s-a apropiat de măsuţa de toaletă şi a luat miniatura lui George. Chipul lui îi dăduse întotdeauna un sentiment de linişte şi de putere, păruse că o îndrumă.

Acum, însă, în timp ce se uita la trăsăturile senine ale soţului ei, şi-a dat seama de un lucru. Chipul lui George nu-i mai inspira pace. Nu mai tînjea după îmbrăţişarea lui, după zîmbetul şi glasul lui. Poate că părea incredibil, dar se îndrăgostise de un alt bărbat. Îl iubea pe Zachary Bronson la fel de mult cît îl iubise şi pe George. Numai cu Zachary se simţea întreagă, vie. Îi lipsea conversaţia lui sclipitoare, provocatoare, privirile pline de subînţelesuri. Îi lipseau felul în care el părea să umple toată încăperea cu prezenţa lui carismatică, torentele de planuri şi de idei care îl animau mereu, energia nestăvilită care angrena totul în jurul lui, ca un curent. Viaţa fără el era anostă, întunecată.

Dîndu-şi seama că respira întretăiat şi-a dus mîna la gură. Îl iubea, iar gîndul acesta o îngrozea. Luni întregi, inima ei rezistase în faţa asaltului sentimentelor. Se temuse că sufletul îi va fi rănit din nou, încercase să se convingă că era mai simplu şi mai uşor dacă nu se îndrăgostea. Acesta fusese adevăratul obstacol dintre ea şi Zachary... nu promisiunea făcută lui George, nici diferenţele dintre

statuturile lor sociale, nici micile divergenţe care apăruseră între ei, de-a lungul timpului.

A lăsat jos miniatura, şi-a despletit părul şi a început să-l perie, cu mişcări repezi. Nevoia de a-l vedea pe Zachary era copleşitoare. Ar fi vrut să alerge la Zachary. Să se îmbrace repede, să ceară să i se pregătească trăsura şi să meargă la el chiar atunci, să încerce să-i explice de ce luase acea hotărîre.

Dar să-şi unească viţile era oare cea mai bună alegere? Trecutul lor, aşteptările, firile lor erau într-atît de diferite! Exista oare vreo persoană raţională care să-i sfătuiască să se căsătorească? Ideea că iubirea rezolvă totul era doar un clişeu ridicol, un răspuns simplu la o întrebare complicată. Şi totuşi... uneori, cele mai uşoare răspunsuri erau şi cele mai bune. Probabil că micile probleme puteau fi rezolvate şi mai tîrziu. Poate că singurul lucru care conta era adevărul din inima ei.

Va merge la el, şi-a spus hotărîtă. Se temea de un singur lucru: dacă Zachary nu mai dorea să o primească? Îi spusese foarte clar să nu se mai întoarcă.

A aşezat peria pe măsuţa de toaletă şi s-a uitat fix în oglindă. Era palidă, arăta obosită şi avea cearcăne sub ochi. Nu se putea compara cu frumuseţile ispititoare care îl înconjurau pe Zachary. Şi totuşi, dacă avea cea mai mică şansă ca el să o mai dorească, merita să înfrunte riscul respingerii.

Inima îi bătea cu putere şi a avut o senzaţie de slăbiciune. S-a dus la dulap să caute una din rochiile pe care i le cumpărase el, una foarte colorată, pe care nu o mai

îmbrăcase niciodată. Dacă o primea înapoi, şi-a jurat ea, nu va mai purta niciodată o rochie gri. A găsit-o pe cea de culoarea jadului, din mătase italiană şi a aşezat-o cu grijă pe pat. Chiar în clipa în care se apucase să-şi caute lenjeria s-a auzit o bătaie în uşă.

– Doamnă? a spus încet Maude, intrînd în cameră. Părea surprinsă şi în acelaşi timp uşurată că o vedea trează. A venit cineva să vă vadă şi insistă să o primiţi.

Holly s-a încruntat, curioasă.

– Cine este, Maude?

– Este domnişoara Elizabeth Bronson, doamnă. A venit de una singură, şi nu-i un drum prea scurt. Trebuie să fie vreo zece kilometri.

– Ajută-mă să mă îmbrac repede, Maude. Oh, trebuie să se fi întîmplat ceva de a venit Elizabeth pînă aici, singură şi la ora asta! S-a aşezat grăbită pe scaun şi a început să-şi tragă un ciorap.

I s-a părut că a durat o veşnicie pînă cînd s-a îmbrăcat şi şi-a prins părul într-un coc. S-a grăbit spre salonul de primire al familiei Taylor, acolo unde o servitoare adusese deja o tavă cu cafele. Restul familiei nu se trezise încă, iar Holly era recunoscătoare pentru asta. Dacă vreunul din ei ar fi fost treaz, sigur ar fi venit repede, să afle despre ce era vorba. S-a bucurat cînd a văzut-o pe Elizabeth, care se plimba nervoasă în sus şi în jos. Îi fusese teribil de dor de ea.

– Lizzie! a exclamat.

La fel de vibrantă şi de impetuoasă ca de obicei, Elizabeth s-a îndreptat grăbită spre ea.

– Doamnă! A îmbrăţişat-o pe Holly, într-un gest spontan şi amîndouă au izbucnit în rîs.

– Lizzie, ce bine arăţi! i-a spus Holly dîndu-se un pas înapoi ca să o privească mai bine. Ochii fetei străluceau şi era uşor îmbujorată. Era îmbrăcată foarte la modă, cu o rochie albastră de călărie şi o eşarfă din voal alb la gît, iar pălăria mică din catifea era împodobită cu pene albastre. Părea la fel de sănătoasă şi de robustă ca întotdeauna, dar ochii îi erau trişti.

– Nu arăt deloc bine, i-a răspuns. Se vedea că era dornică să scape de povara de pe suflet. Sînt tristă şi nefericită şi gata să-mi omor fratele ... A privit-o mai atent pe Holly. Oh, arăţi atît de obosită şi ai mai slăbit. Cel puţin trei kilograme!

– Asta pentru că nu mai este fratele tău lîngă mine, să-mi comande la orice pas platouri cu prăjituri, i-a răspuns Holly încercînd să pară cît mai detaşată. I-a făcut semn să se aşeze. Stai aici şi spune-mi ce te-a făcut să străbaţi tot oraşul. Ţi-am spus de atîtea ori că o domnişoară nu trebuie niciodată să călătorească neînsoţită...

– La naiba cu toate regulile! a exclamat pătimaş Elizabeth, cu ochii strălucind.

– Mă gîndeam doar la siguranţa ta, i-a răspuns Holly. Dacă păţeşte calul ceva şi eşti nevoită să ceri ajutorul unui străin care...

– Ce mai contează? a întrerupt-o fata. S-a întîmplat ceva îngrozitor şi nu ştiu ce să fac. Tu eşti singura la care pot apela.

Inima lui Holly a început să bată necontrolat.

– I s-a întîmplat ceva domnului Bronson? Sau mamei tale?

– Este vorba de Zach, bineînţeles. Elizabeth se foia pe scaun, încercînd să se stăpînească să nu se ridice şi să dea iar ocol încăperii. În ultima lună nu cred să-l fi văzut vreodată treaz. De cînd ai plecat s-a transformat într-un monstru. Nu mai are un cuvînt bun pentru nimeni. Este imposibil să-i poţi face pe plac. Îşi petrece nopţile cu tot felul de femei iar ziua bea neîncetat şi mîrîie la oricine îi iese în cale.

– Nu pot să cred că este vorba despre fratele tău.

– Şi încă nu ţi-am spus mai nimic. Pare să nu-i mai pese de nimeni, nici de mine, nici de mama, nici măcar de el însuşi. Am încercat să am răbdare cu el, dar acum, că s-a întîmplat şi asta, eu nu mai ştiu...

– Ce anume s-a întîmplat? a întrebat Holly, încercînd să înţeleagă ceva din avalanşa de cuvinte.

Elizabeth a zîmbit.

– Vărul tău, domnul Somers, m-a cerut în căsătorie.

– Da? Holly era bucuroasă. Şi-a luat deci inima în dinţi?

– Da, a spus fata, încîntată. Jason mă iubeşte iar eu simt la fel, chiar de o sută de ori mai mult. Nu mi-am imaginat că dragostea poate fi atît de frumoasă!

– Draga mea Lizzie, mă bucur mult pentru tine. Sînt sigură că şi familia ta gîndeşte la fel.

Cuvintele lui Holly au părut să o readucă pe Elizabeth la realitate.

– Există un membru al familiei mele care nu este deloc încîntat, a spus cu amărăciune. Zachary a interzis această

căsătorie. Spune că în nici un caz nu va fi de acord să mă mărit cu domnul Somers.

– Poftim? a întrebat Holly, neîncrezătoare. Dar de ce? Vărul meu este un bărbat respectabil, cu perspective excelente. Ce anume a avut fratele tău de obiectat?

– Zach spune că Jason nu este suficient de bun pentru mine! Spune că trebuie să mă mărit cu un bărbat cu titlu şi avere, că pot aspira la mai mult decît la un amărît de arhitect care provine dintr-o familie mediocră. N-am mai pomenit atîta snobism, şi tocmai din partea fratelui meu!

Holly o privea uimită.

– Tu ce i-ai răspuns, Elizabeth?

Pe chipul fetei se citea hotărîrea.

– I-am spus adevărul lui Zach. Că nu contează dacă este sau nu de acord. Am de gînd să mă mărit cu Jason Somers. Nu-mi pasă dacă îmi va da sau nu zestre – Jason spune că ne poate întreţine pe amîndoi şi că pentru el nu contează dacă sînt săracă sau bogată. Nu am nevoie de o casă mare, de bijuterii şi trăsuri ca să fiu fericită. Dar ce început de căsnicie mai este şi acesta, doamnă? Mama este tristă, logodnicul şi fratele meu se duşmănesc, întreaga mea familie are de suferit, şi toate aste doar din cauza... S-a oprit şi şi-a îngropat faţa în palme.

– Din cauza cui? a întrebat cu blîndeţe Holly.

Elizabeth a privit-o printre degete, iar ochii îi străluceau.

– Ei bine, a îngăimat, eram cît pe ce să spun că totul este din cauza ta, deşi asta sună ca o acuzaţie şi nu asta a fost intenţia mea. Adevărul este, doamnă, că Zach s-a schimbat după plecarea ta. Probabil că am fost prea preocupată ca să-mi dau seama ce se petrecea între voi, dar acum ştiu... fratele meu s-a îndrăgostit de tine, nu-i aşa? Iar tu nu l-ai vrut. Sînt convinsă că ai avut motive să pleci, pentru că eşti atît de inteligentă şi de înţeleaptă şi...

– Nu, Lizzie, a reuşit să şoptească Holly. Nu sînt nici inteligentă, nici înţeleaptă...

– Ştiu prea bine că eşti obişnuită cu un alt gen de bărbaţi, de aceea nu aş îndrăzni să sper că ai putea ţine la el. Dar am venit să te rog ceva. Elizabeth şi-a plecat capul şi şi-a şters cîteva lacrimi. Te rog, du-te la el. Vorbeşte-i, fă-l să se răzgîndească. Nu l-am mai văzut niciodată purtîndu-se aşa. Cred că eşti singura persoană de pe lume pe care ar asculta-o. Fă-l să fie din nou rezonabil. Dacă nu, se va distruge şi pe el şi pe toţi cei din jurul lui şi îi va alunga pe toţi cei care ţin la el.

– Oh, Lizzie... A îmbrăţişat-o, plină de compasiune. Au rămas aşa cîteva clipe, după care Holly a spus: nu va dori să mă vadă.

– Nu, a oftat Elizabeth. Zach nu permite nici să-ţi fie pomenit numele. Pretinde că nici nu exişti.

Cuvintele ei au înfricoşat-o pe Holly.

– Pot doar să-ţi promit că voi încerca. S-ar putea însă să nu dorească să discute cu mine.

Elizabeth a oftat şi a privit pe fereastră. Se lumina de ziuă.

– Trebuie să plec, să ajung acasă înainte de micul dejun. Nu vreau ca Zach să bănuiască unde am fost.

– Vei fi însoțită de unul dintre servitorii familiei Taylor, i-a spus ferm Holly. Este periculos să călătorești singură.

Elizabeth a încuviințat cu un zîmbet.

– Bine. Poate să mă însoțească pînă la capătul aleii, cu grijă să nu fie văzut din casă. A privit-o pe Holly plină de speranță: cînd vii să vorbești cu Zach?

– Nu știu, i-a mărturisit Holly. Cînd voi reuși să-mi fac curaj, bănuiesc.

Șaisprezece

În vîltoarea gîndurilor, Holly a uitat că plănuise să iasă la plimbare în dimineața aceea cu așa-zisul ei logodnic, Ravenhill. După plecarea lui Elizabeth Bronson, ea a rămas în salon cu o ceașcă de ceai călduț în mînă. Se uita la lichidul lăptos și-și căuta cuvintele potrivite pentru a-l convinge pe Zachary să o ierte și să o primească înapoi. Nu avea cum să îl ia pe ocolite. Trebuia pur și simplu să spere că totul va fi bine și să se lase în voia lui. A zîmbit ironic la gîndul că educația ei includea sute de feluri în care să refuzi un gentleman, dar nici unul prin care să-l recucerești. Îi cunoștea de-acum mecanismele de apărare și mîndria nețărmurită și știa că nu se va lăsa înfrînt prea ușor. Avea să o facă să plătească pentru felul în care plecase de la el – îi va cere să i se predea, necondiționat.

– Dumnezeule, la ce te gîndești de ai o asemenea expresie pe chipul tău frumos? Vardon intrase în încăpere. Era îmbrăcat într-un costum de călărie. Cu părul ca aurul, frumos, cu mișcări încrezătoare, era visul oricărei femei, bărbatul perfect. Holly l-a privit cu un zîmbet gînditor și și-a spus că venise clipa să pună lucrurile la punct.

– Bună dimineața domnule. I-a făcut semn să se așeze lîngă ea.

– Nu te-ai îmbrăcat pentru plimbarea călare, a observat el. Am ajuns eu prea devreme sau te-ai răzgîndit?

– Mă tem că m-am răzgîndit în privinţa multor alte lucruri.

– Simt că urmează o discuţie foarte serioasă. I-a zîmbit, dar ochii îi erau preocupaţi.

– Mă tem că voi pierde prietenia ta, după ce vei afla ce am să-ţi spun.

El i-a luat blînd mîna şi a sărutat-o în palmă. Cînd i-a întîlnit din nou privirea, ochii lui erau serioşi.

– Draga mea prietenă, nu mă vei pierde niciodată. Indiferent ce vei face sau vei spune.

În luna care trecuse, sentimentul de încredere dintre ei sporise. Holly s-a decis să-i vorbească deschis, cu sinceritatea pe care o merita el.

– Am hotărît că nu doresc să mă mărit cu tine.

El nici măcar nu a clipit. Nu părea deloc surprins.

– Îmi pare rău să aud asta, a spus încet.

– Tu meriţi o căsătorie din dragoste, a continuat ea. O dragoste frumoasă, adevărată, pasională, o femeie fără de care să nu poţi trăi. Iar eu...

– Iar tu? a spus el, reţinîndu-i mîna în mîna lui.

– Eu îmi voi aduna tot curajul şi mă voi duce la domnul Bronson să-l rog să mă ia de nevastă.

A urmat o tăcere lungă.

– Îţi dai seama că, dacă te măriţi cu el, vei decădea în ochii multora din înalta societate. Anumite cercuri nu te vor mai accepta...

– Nu contează, a rîs Holly. Reputaţia mea impecabilă nu mi-a ţinut deloc de urît în anii de după moartea lui George. O voi schimba bucuroasă cu şansa de a fi iubită. Singurul lucru pentru care îmi pare rău este că mi-a luat atîta timp să înţeleg ce este cu adevărat important. După George, mi-a fost teamă să risc şi din această cauză m-am minţit şi pe mine şi pe ceilalţi.

– Atunci du-te la Bronson şi spune-i adevărul.

I-a zîmbit, uimită de simplitatea cuvintelor lui.

– Vardon, se presupune că ar trebui să-mi ţii o prelegere despre datoria mea. Despre onoare, despre ce îi datorez lui George.

– Draga mea Holland, a spus el, George nu-ţi mai poate hotărî soarta. Foloseşte-ţi bunul simţ ca să decizi ce este mai bine pentru tine şi pentru Rose. Iar dacă Bronson este alesul, voi accepta.

– Mă surprinzi, domnule.

– Vreau să fii fericită. În viaţă ţi se oferă prea puţine şanse la fericire, iar eu nu vreau să-ţi stau în cale.

Holly i-a zîmbit recunoscătoare:

– Aş vrea ca toată lumea să aibă reacţia ta.

– Nu va fi aşa, i-a răspuns el sec.

– Crezi că George l-ar fi plăcut pe domnul Bronson? s-a auzit întrebîndu-l pe Ravenhill.

Ochii lui gri-argintii au avut o sclipire ironică.

– Cred că nu. Nu ar fi avut prea multe în comun, după părerea mea. Bronson este puţin cam neşlefuit ca să fi fost pe gustul lui George. Dar chiar contează?

– Nu, a mărturisit ea. Tot pe el îl vreau.

S-au ridicat amîndoi în picioare.

– Du-te la el, atunci. Dar înainte de a pleca, vreau să-mi promiți ceva.

– Fără promisiuni, a rîs ea.

– Una singură. Promite-mi că, dacă ceva nu merge bine, te întorci la mine.

– Bine, i-a răspuns Holly și a închis ochii atunci cînd el a sărutat-o pe frunte. Te rog să mă crezi, Vardon: în ceea ce mă privește, ți-ai ținut pe deplin promisiunea făcută lui George. I-ai fost un prieten adevărat, și mie la fel.

El a îmbrățișat-o strîns în semn de răspuns.

Cînd trăsura a oprit în fața reședinței Bronson, Holly era deja cu nervii la pămînt. Unul dintre lachei a ajutat-o să coboare în timp ce celălalt a bătut la ușă. Doamna Burney a apărut în prag iar Holly și-a spus că nu ar fi crezut niciodată că se va bucura atît de mult la vederea unei menajere. Casa, fiecare servitor, totul îi era minunat de familiar. Se simțea ca și cum se întorsese acasă. Și totuși stomacul i se strînsese, la gîndul că era posibil ca Zachary Bronson să o alunge din casa lui de îndată ce dădea ochii cu ea.

Menajera a privit-o stînjenită.

– Mă bucur să vă văd, doamnă.

– Ce mai faci, doamnă Burney? Ești bine?

Menajera a zîmbit evaziv.

– Destul de bine, deși... A coborît vocea. Nimic nu a mai fost la fel după ce ați plecat. Stăpînul... A tăcut brusc,

amintindu-și că o servitoare trebuia să respecte intimitatea familiei pentru care lucra.

– Am venit să-l văd pe domnul Bronson. De nerăbdare, Holly roșise ca o adolescentă. Eu... îmi cer scuze că nu mi-am anunțat vizita și că vin atît de devreme, dar este o chestiune urgentă.

– Nu știu cum să vă spun, doamnă... dar stăpînul v-a văzut trăsura pe geam... și nu primește vizitatori. A aruncat pe furiș o privire spre lacheu. Nu se simte prea bine, doamnă.

– Nu e bine? s-a speriat Holly. S-a îmbolnăvit cumva, doamnă Burney?

– Nu tocmai.

Probabil încerca să-i dea de înțeles că băuse. Holly a analizat rapid situația.

– Poate că ar fi mai bine să vin altădată, cînd va avea capul limpede.

Doamna Burney a clătinat din cap cu tristețe.

– Nu știu cînd se va întîmpla asta.

Privirile li s-au întîlnit iar Holly a avut senzația că doamna Burney o ruga în tăcere să nu plece.

– Nu doresc să-l deranjez pe domnul Bronson, a spus Holly, dar cred că mi-am uitat... niște lucruri în fosta mea cameră. V-ar deranja dacă m-aș duce după ele?

Menajera a răsuflat ușurată.

– Nu, doamnă, a spus, prinzînd din zbor scuza perfectă. Bineînțeles că trebuie să vă recuperați lucrurile, dacă le-ați uitat aici. Să vă însoțesc sau vă descurcați singură?

– Mă descurc, i-a zîmbit Holly. O să mă furişez pe scări, fără să fiu auzită. Spune-mi te rog unde este domnul Bronson, ca să nu cumva să-l deranjez.

– Cred că este în camera dînsului.

– Mulţumesc, doamnă Burney.

Holly a intrat în casa cu atmosferă de mausoleu. Holul central, cu coloane masive aurite şi aer îmbălsămat de mirosul florilor, era întunecat. Temîndu-se ca nu cumva să se întîlnească cu Elizabeth sau cu mama ei, care să o abată din drum, Holly a urcat grăbită scările. Efortul şi emoţiile au făcut ca inima să-i bată nebuneşte, reverberîndu-i în fiecare membru. Era atît de nerăbdătoare să-l revadă pe Zachary că aproape i se făcuse rău. S-a apropiat tremurînd de uşa lui, lăsată întredeschisă. S-a gîndit să bată, după care s-a răzgîndit pentru că nu voia să-i dea prilejul să o alunge.

A deschis încet uşa. Nu mai intrase niciodată în dormitorul lui Zachary. O catifea grea, albastră, drapa patul masiv din mahon. Lambriurile din lemn de cireş străluceau în lumina care pătrundea prin ferestre. Zachary stătea la una din ele şi privea spre alee, cu un pahar în mînă. Părul îi era încă umed după baie iar mirosul de săpun de bărbierit plutea prin aer. Era îmbrăcat într-un halat rubiniu care îi ajungea aproape pînă la podea şi era în picioarele goale. Holly uitase cît de masiv era. S-a bucurat că nu era întors cu faţa spre ea, să o vadă înfiorîndu-se de plăcere că l-a văzut.

– Ce a spus? a întrebat el, crezînd că vorbea cu doamna Burney.

Holly s-a străduit să-şi ascundă tremurul din voce.

– Mă tem că insistă să te vadă.

L-a simţit cum se încorda. I-au trebuit cîteva momente ca să-i poată răspunde.

– Ieşi afară, a spus încet, fără patimă. Întoarce-te la Ravenhill.

– Lordul Ravenhill nu are nici un cuvînt de spus în ceea ce mă priveşte, a şoptit ea.

Zachary s-a întors încet pe călcîie. Degetele cu care ţinea paharul i-au tremurat. A luat o înghiţitură, fără să o scape din ochi. Părea foarte stăpîn pe sine, trăsăturile îi erau împietrite. Avea însă cearcăne adînci iar tenul îi căpătase o nuanţă pămîntie, de prea multul timp petrecut între patru pereţi şi de prea multă băutură. Holly l-a sorbit din priviri, dorindu-şi să alerge spre el, să-l mîngîie şi să-l ia în braţe. *Te rog, Dumnezeule, nu-l lăsa să mă gonească*, şi-a spus cu disperare. Nu-i plăcea deloc felul în care se uita la ea. Ochii lui negri, altădată plini de căldură şi pasiune, erau acum indiferenţi. O privea ca pe o străină... ca şi cum nu mai avea sentimente pentru ea.

– Ce vrei să spui? Vorbea monoton, ca şi cum subiectul nu-l interesa foarte tare.

Holly şi-a adunat tot curajul, a închis uşa în urma ei şi s-a apropiat, oprindu-se la cîţiva paşi de el.

– Lordul Ravenhill şi cu mine am hotărît să rămînem prieteni, dar nu va fi vorba de nici o nuntă. I-am spus că nu-mi pot ţine promisiunea făcută lui George pentru că... S-a oprit, tulburată, pentru că faţa lui Zachary nu trăda nici o emoţie.

– Pentru că... a repetat el.

– Pentru că mi-am dăruit inima altcuiva.

A urmat o tăcere apăsătoare. Oh, de ce nu spunea nimic? De ce părea atît de indiferent?

– A fost o greşeală, a spus el într-un final.

– Nu. Greşeala a fost a mea... faptul că am plecat de aici... că am plecat de la tine... Am venit să-ţi explic totul, să te rog să...

– Holly, te rog, nu. Zachary a clătinat din cap. Nu trebuie să-mi explici nimic. Înţeleg de ce ai plecat. A zîmbit ironic. După o lună în care nu am făcut altceva decît să mă gîndesc – şi să beau ca un porc – am reuşit să-ţi accept decizia. Ai făcut cea mai bună alegere. Ai avut dreptate – lucrurile s-ar fi sfîrşit urît între noi. Dumnezeu ştie că e mai bine să rămînem cu cîteva amintiri frumoase şi atît.

Tonul lui final a înmărmurit-o.

– Te rog, a spus cu glas nesigur, nu mai spune nici un cuvînt. Doar ascultă-mă. Îţi datorez întregul adevăr. După ce mă asculţi, dacă mai vrei să mă alungi, te voi asculta. Dar nu plec pînă cînd nu-ţi spun ce am de spus iar tu mă vei asculta. Dacă nu...

– Dacă nu? a repetat el.

– Dacă nu, nu îţi voi mai da pace, l-a ameninţat ea, panicată. Te voi urmări peste tot. Voi striga în gura mare.

Zachary şi-a terminat băutura şi s-a apropiat de măsuţa de toaletă, acolo unde era o sticlă de whisky. Văzînd asta, Holly a avut o tresărire de speranţă. Nu ar fi continuat să bea dacă nu ar mai fi simţit nimic pentru ea, nu-i aşa?

– Bine, a spus el umplîndu-şi paharul. Spune-ţi replicile. Ai cinci minute la dispoziţie, după care vreau să-ţi mişti fundul din casa mea. Ai înţeles?

– De acord. Holly şi-a muşcat buza. Nu-i era deloc uşor să-şi pună sufletul pe tavă în faţa lui, dar exact asta trebuia să facă dacă voia să-l recucerească. Te-am iubit chiar de la început, i-a spus forţîndu-se să-l privească în ochi. Mi-am dat seama de asta abia acum. Atunci nu doream să accept adevărul, eram aşa cum m-ai numit tu: o laşă. I-a cercetat chipul lui Zachary, încercînd să-i surprindă o reacţie, dar el nu dădea nici un semn. A dat doar pe gît cîteva înghiţituri de coniac. Cînd George mi-a murit în braţe, am vrut şi eu să mor. Nu am mai vrut să suport o asemenea durere şi am ştiut că cel mai sigur era să nu mai iubesc pe nimeni. Aşa că m-am folosit de promisiunea făcută lui George drept scuză ca să te ţin departe.

S-a oprit, nesigură şi l-a văzut înroşindu-se pînă în vîrful urechilor. A prins curaj şi a continuat:

– Am încercat să mă folosesc de raţiune, să găsesc motive să nu te iubesc. Iar apoi... cînd eu şi cu tine... în pavilion...

Şi-a plecat capul. Îi era foarte greu să continue.

– Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Eram pierdută. Nu mai aveam nici un fel de control asupra inimii sau gîndurilor mele, aşa că a trebuit să te părăsesc. De atunci tot încerc să-mi reiau vechea viaţă, dar nu mi se mai potriveşte. M-am schimbat. Datorită ţie. Îi dăduseră lacrimile. Mi-am dat în sfîrşit seama că mai rău decît să te pierd... este să nu te am deloc. Vocea i s-a frînt. Te rog, lasă-mă să rămîn, Zachary. În orice condiţii doreşti. Nu mă obliga să trăiesc fără tine. Te iubesc cu disperare.

Începerea era tăcută ca un mormînt. Bărbatul care era la doar cîţiva paşi de ea nu scotea nici un sunet, nu făcea nici o mişcare. Dacă ar fi vrut-o încă, dacă încă i-ar fi păsat, ar fi luat-o deja în braţe, şi-a spus ea. O durere surdă i-a cuprins pieptul. Se întreba ce va face după ce el o va alunga. Unde se va duce, cum va reuşi să-şi făurească o viaţă nouă, pentru ea şi pentru Rose. Privea fix podeaua şi se străduia din răsputeri să nu hohotească, umilindu-se şi mai tare.

A văzut picioarele lui goale şi a tresărit. Se apropiase de ea fără zgomot, ca o felină. I-a luat mîna stîngă în mîna lui şi i-a privit-o fără să scoată vreun cuvînt. Holly şi-a dat imediat seama la ce se uita: la verigheta pe care nu o mai scosese de pe deget din ziua în care George i-o pusese acolo. Cu un sunet înfundat, şi-a smuls mîna şi a încercat să o scoată. Nu i-a fost uşor, dar în final a aruncat-o pe podea, privind la urma pe care o lăsase pe deget. După care a ridicat ochii înlăcrimaţi spre Zachary.

L-a auzit şoptindu-i numele după care, spre marea ei mirare, l-a văzut îngenunchind în faţa ei. Şi-a îngropat faţa în fustele ei, ca un copil epuizat.

Holly l-a mîngîiat pe cap. Şuviţele groase, uşor cîrlionţate, îi erau umede la tîmple.

– Dragul meu, i-a şoptit iar şi iar, atingîndu-i grumazul fierbinte.

El s-a ridicat brusc şi a privit-o în ochi, cu expresia unui bărbat care călătorise pînă în iad şi înapoi.

– Naiba să te ia, i-a şoptit ştergîndu-i lacrimile de pe obraji. Îmi vine să te strîng de gît pentru că ne-ai făcut pe amîndoi să trecem prin ce am trecut.

– Tu mi-ai spus să nu mă mai întorc, a suspinat ea, uşurată. Mi-a fost teamă să încerc... Păreai atît de hotărît...

– Credeam că te-am pierdut. Nu mai ştiam ce spun. A strîns-o la pieptul lui, lîngă inima care îi bătea năvalnic şi şi-a trecut mîna prin părul ei, răvăşindu-i-l.

– Ai spus că nu dai nimănui o a doua şansă.

– Ţie da. Şi o mie de şanse.

– Îmi pare rău, a oftat ea. Îmi pare atît de rău...

– Vreau să te măriţi cu mine, i-a spus Zachary pe un ton gutural. O să te leg de mine cu toate contractele şi ritualurile pe care le cunoaşte un om.

– Da, da... L-a sărutat cu tot dorul pe care-l simţise în luna care trecuse. El i-a pus stăpînire pe gură cu o pasiune brutală.

– Te vreau în patul meu, i-a spus el. Acum.

Holly a roşit din cap pînă în picioare şi abia dacă a apucat să dea din cap că el a luat-o pe sus şi a dus-o în pat cu hotărîrea unui animal de pradă înfometat. Se părea că nu prea avea de ales – nu că ar fi vrut să-l oprească. Îl iubea mai presus de decenţă, morală sau idealuri. Era a lui, complet, aşa cum şi el era al ei.

A dezbrăcat-o repede, trăgînd cu putere de nasturi şi de capse, sfîşiindu-i hainele acolo unde acestea nu voiau să cedeze. Holly a încercat să-l ajute, s-a descălţat, a tras de ciorapi şi a ridicat mîinile ca el să-i poată scoată cămaşa pe cap. Cînd a fost complet goală, s-a sprijinit de perne, iar Zachary şi-a dat jos halatul şi s-a întins lîngă ea.

Văzîndu-i trupul minunat, suplu şi puternic, profund masculin, Holly a făcut ochii mari.

– Oh, Zachary, eşti un bărbat atît de frumos! S-a lipit de pieptul lui, jucîndu-se cu degetele prin părul cîrlionţat şi sărutîndu-l.

L-a auzit gemînd.

– Tu eşti cea frumoasă. Şi-a trecut mîinile de-a lungul spatelui ei, pe şolduri, savurînd senzaţia pe care i-o dădea pielea ei. Aşa mi-ai părut dintotdeauna, încă de la balul Bellemont, cînd te-am văzut prima oară.

– M-ai văzut atunci. Dar cum? Era întuneric deja.

– Te-am urmărit după ce te-am sărutat. Te-am văzut îndreptîndu-te spre trăsură şi mi-ai părut cea mai frumoasă femeie din cîte am văzut vreodată. A sărutat-o pe umăr iar Holly s-a înfiorat.

– Şi ai început să complotezi, i-a spus ea.

– Aşa este. Mi-am imaginat sute de feluri în care să reuşesc să ajung sub fusta ta şi am hotărît că trebuia să te angajez. Mi s-a părut cel mai bun plan. Dar cumva, în mijlocul eforturilor de a te seduce, m-am îndrăgostit de tine.

– Iar intenţiile tale au devenit brusc onorabile.

– Nu. Tot mai voiam să ajung sub fusta ta.

– Zachary Bronson! a exclamat ea iar pulsul i s-a accelerat cînd i-a simţit piciorul strecurîndu-se între picioarele ei şi sexul fierbinte lipit de coapsa ei.

– După-amiaza aceea petrecută în pavilion a fost cel mai bun lucru din cîte mi s-au întîmplat vreodată, i-a spus el. Dar felul în care ai plecat, imediat după aceea... m-am simţit ca alungat din paradis direct în iad.

– M-am temut, i-a răspuns ea plină de remuşcări, sărutîndu-i obrajii şi gura cu aromă de coniac.

– Şi eu la fel. Nu ştiam cum şi cînd îmi voi reveni.

– Parc-aş fi o boală, i-a zîmbit ea.

Ochii lui erau plini de căldură.

– Am descoperit că nu există leac pentru tine. M-am gîndit chiar să mă duc la alte femei, dar nu am putut. La naiba, tu eşti singura pe care o doresc.

– Înseamnă că n-ai... Holly a răsuflat uşurată. Gîndul că Zachary ar fi făcut dragoste cu altă femeie o chinuise amarnic, iar acum se bucura că nu se întîmplase asta.

– Nu, nu am făcut-o. A trecut o lună, iar acum vei plăti pentru asta. Holly a închis ochii, auzindu-l cum îi şoptea ameninţător la ureche. În următoarele ore vei fi foarte ocupată, doamnă. Va trebui să te ocupi de mine şi de nevoile mele.

– Da, i-a răspuns ea. Asta vreau şi eu.

– A fost chiar mai bine decît atunci, în pavilion, i-a spus Holly gînditoare, după ce au făcut dragoste.

Zachary i-a zîmbit:

– Sînt multe lucruri pe care abia aştept să te învăţ.

– Zachary, i-a spus ea cu voce gravă, mi-e teamă că un bărbat aşa ca tine nu se va mulţumi cu o singură femeie.

El i-a cuprins faţa între palme şi a sărutat-o pe frunte. S-a dat puţin înapoi şi a privit-o în ochii serioşi.

– Te-am căutat toată viaţa mea. Tu eşti singura pe care o vreau, acum şi întotdeauna. Iar dacă nu mă crezi, voi...

– Te cred, s-a grăbit ea să-i răspundă, atingîndu-i buzele cu vîrful degetelor. Nu am nevoie de dovezi sau promisiuni.

– N-am nici o problemă să ţi-o dovedesc din nou. S-a lipit de ea, iar Holly a gemut uşor, de plăcere.

– Nu, nu, vreau să stăm de vorbă, i-a spus. Vreau să te întreb ceva...

– Mmm? Îi mîngîia sînii, savurînd senzaţia curbelor dulci sub degetele lui.

– De ce l-ai refuzat pe Somers atunci cînd a venit să-i ceară mîna lui Elizabeth?

Întrebarea ei i-a distras atenţia şi a privit-o atent. După care s-a încruntat.

– De unde ştii?

Ea l-a luat de gît şi a clătinat din cap, cu un zîmbet.

– Răspunde-mi la întrebare, te rog.

A înjurat printre dinţi şi şi-a lăsat capul pe pernă.

– Am vrut să-l testez.

– Să-l testezi, a repetat Holly. I-a cîntărit cuvintele, trăgîndu-se mai departe de el. De ce? Doar nu crezi că vrea să se căsătorească cu Elizabeth doar pentru averea ei – a ta.

– Este şi asta o posibilitate.

– Zachary, nu poţi manipula oamenii ca şi cum ar fi nişte pioni pe o tablă de şah. Mai ales pe cei din familia ta!

– Încerc doar să-i protejez interesele lui Lizzie. Dacă Somers o va vrea în continuare, chiar fără consimţămîntul meu – şi deci fără avere – înseamnă că a trecut testul.

– Zachary... Holly a oftat, dezaprobator. Sora ta îl iubeşte. Trebuie să-i respecţi alegerea. Chiar dacă ea şi Somers vor trece testul, nu te vor ierta niciodată pentru asta iar tu vei fi fost autorul unei rupturi ireparabile în familia voastră.

– Ce-ai vrea să fac?

– Ştii foarte bine, i-a şoptit ea. S-a ghemuit la pieptul lui şi a început să-l mîngîie.

– La naiba, Holly , toată viaţa mea am făcut lucrurile în felul meu. Nu mă pot schimba brusc. Acesta e felul meu: să-mi protejez familia şi pe mine de toţi ticăloşii care vor să profite de noi. Recunosc că pot fi destul de dur, cîteodată. Dar dacă vrei să mă transformi într-un papă-lapte care...

– Bineînţeles că nu. L-a sărutat pe gît, zăbovind pe locul unde i se simţea pulsul. Nu vreau să te schimb în nici un fel. Şi-a lipit obrazul de pieptul lui, gîdilîndu-l cu genele ei lungi. Dar îmi doresc foarte mult ca sora ta să fie fericită. Ai fi în stare să-i refuzi fericirea pe care am găsit-o tu şi eu? Uită de blestematul de test şi trimite după domnul Somers.

I-a simţit lupta interioară dintre dorinţa de a controla totul şi latura blîndă a firii lui. A continuat să-l mîngîie şi să-l alinte pînă cînd el i-a pus mîinile pe umeri şi a lipit-o cu spatele de saltea.

– Nu-mi place să fiu condus de cineva, a mormăit el.

Holly i-a zîmbit.

– Nu încerc să te manipulez, dragul meu. Fac doar apel la bunătatea ta.

– Nu am aşa ceva, ţi-am mai spus asta.

– Dar vei trimite după Somers? a insistat ea. Şi vei lămuri lucrurile în ceea ce o priveşte pe Elizabeth?

– Da. Mai tîrziu. A dat cearşaful la o parte şi i-a pus o mînă pe un sîn.

– Zachary... a oftat ea, cînd el i-a desfăcut picioarele. Nu se poate să o facem *din nou*... atît de curînd după... Cuvintele i s-au stins.

– Al naibii să fiu dacă nu, a şoptit el, cu buzele lipite de sînul ei şi pentru o vreme nu şi-au mai spus nimic.

Holly îl ţinea pe Zachary de mînă în timp ce se plimbau prin grădină. Fustele ei atingeau uşor stînjeneii albi şi mov, în timp ce o adiere uşoară de primăvară trecea printre ghioceii albi înşiraţi de-a lungul aleii. Clopoţei fragili, galbeni, răsăriseră printre caprifoi şi caişi japonezi. Inspirîndu-le parfumul, Holly a zîmbit, simţind cum fericirea creştea înăuntrul ei.

– Casa ta este o oroare arhitecturală, dar grădina este un colţ de rai.

Zachary a strîns-o de mînă şi i-a zîmbit la rîndul lui. Fusese cea mai frumoasă după-amiază din viaţa lor, iar orele le petrecuseră făcînd dragoste, rîzînd şi chiar vărsînd cîteva lacrimi, în timp ce-şi împărtăşeau toate secretele inimilor. Acum că se împăcaseră păreau să aibă mii de lucruri de discutat, fără să aibă suficient timp pentru asta. Holly era însă nerăbdătoare să se întoarcă în casa familiei Taylor şi să-i dea lui Rose vestea cea bună, cea a apropiatei ei căsătorii. Rudele ei vor fi oripilate, surprinse că văduva lui George nu-i îndeplinea ultima dorinţă. Nu vor înţelege că nu avea încotro, pur şi simplu. Adevărul era că nu putea trăi fără Zachary.

– Rămîi aici, i-a spus Zachary. Voi trimite după Rose şi veţi locui aici, amîndouă, pînă la nuntă.

– Ştii că nu pot face asta.

El s-a încruntat şi a condus-o spre un ceas solar, din marmură, aşezat pe pămînt.

– Nu vreau să te mai scap din ochi.

Holly i-a distras atenţia discutînd despre ceremonie, subliniind faptul că-şi dorea să se întîmple cît mai rapid şi mai discret cu putinţă. Din nefericire, Zachary dorea ceva grandios. Cînd l-a auzit vorbind despre o biserică mare, o mie de porumbei, doisprezece trompetişti şi o recepţie pentru cinci sute de persoane, Holly s-a văzut nevoită să pună piciorul în prag.

– Va fi o ceremonie privată, liniştită şi *foarte mică*, i-a spus.

– Sînt de acord, i-a răspuns el imediat. Dacă stau să mă gîndesc bine, nu e nevoie să avem mai mult de trei sute de invitaţi.

Holly l-a privit neîncrezătoare.

– Cînd am spus „mică" m-am gîndit la un număr total diferit. La vreo şase invitaţi.

S-a încruntat, hotărît.

– Vreau ca toată Londra să ştie că te-am cucerit.

– Va şti, i-a răspuns ea. În înalta societate nu se va mai discuta despre nimic altceva... şi sînt sigură că nici unul din vechii mei prieteni nu va veni la nunta noastră indiferent cît de extravagantă va fi.

– Dar ar veni toţi prietenii mei

– Fără îndoială, a fost ea de acord, ştiind că era vorba de o adunătură de parveniţi. Cu toate acestea, va fi o nuntă foarte discretă. Lasă porumbeii şi trompetele pentru nunta lui Elizabeth.

– Probabil că așa va fi mai rapid, a încuviințat el, fără tragere de inimă.

Holly s-a oprit în mijlocul aleii și i-a zîmbit.

– Haide să facem o nuntă mică, să fie cît mai repede. L-a înlănțuit cu brațele. Nu vreau să aștept prea mult pînă să fiu a ta.

Zachary nu mai avea nevoie de altă încurajare. Și-a plecat capul și a sărutat-o cu nesaț.

– Te doresc, i-a șoptit lipind-o de bărbăția lui întărită, ca să fie și mai convingător. Vino înapoi cu mine în casă, draga mea, și-ți voi arăta...

– Pînă la căsătorie, în nici un caz. Respirînd repede, și-a lipit urechea de inima lui. Deși dorea să facă dragoste cu el, voia să aștepte pînă în ziua căsătoriei. M-ai compromis suficient pentru o singură zi, cred eu.

– În nici un caz. Mîinile lui alunecau pe corsajul ei. A sărutat-o pe gît și a lipit-o de un zid acoperit cu camelii galbene, încercînd să-și strecoare mîna sub fusta ei.

– Să nu îndrăznești! l-a amenințat Holly rîzînd și ferindu-se de el. Un gentleman trebuie să-și trateze iubita cu respect, iar tu...

– Atinge-mă și vei vedea cît de mare e respectul meu pentru tine, i-a spus el, ducîndu-i mîna spre șlițul pantalonilor.

Holly știa că ar fi trebuit să-și ferească mîna, dar s-a trezit lipindu-se și mai mult de trupul lui.

– Ești îngrozitor de vulgar, i-a șoptit zîmbind.

Zachary i-a lipit și mai tare mîna de bărbăția lui.

– Dar îți plac,chiar și așa.

– Da, i-a zîmbit ea.

A început să o sărute pe gît.

– Lasă-mă să te duc în pavilion. Doar cîteva minute. Nimeni nu va ști.

– *Eu* voi ști.

Zachary a clătinat din cap. A inspirat adînc, încercînd să-și stăvilească dorințele.

– Bine, i-a spus, prefăcîndu-se amenințător. Nu te voi mai atinge pînă în noaptea nunții. Dar s-ar putea să-ți pară rău că m-ai făcut să aștept.

– Îmi pare deja, i-a mărturisit ea.

Zachary intenționase să trimită după Jason Somers chiar a doua zi, dar tînărul l-a luat prin surprindere, vizitîndu-l la prima oră. Zachary dormise bine, prima oară după o lună încheiată și se trezise la opt, oră neobișnuit de tîrzie pentru el. Nici nu-și amintea cînd se mai simțise atît de relaxat. Era, poate, pentru prima oară cînd putea fi cu adevărat fericit, iar motivul era extraordinar și foarte banal, deopotrivă. Era îndrăgostit. Își dăruise în sfîrșit inima unei femei care îl iubea la rîndul ei. I se părea prea miraculos ca să fie adevărat.

Pe cînd lua micul dejun, singur, a fost anunțat vizitatorul. Zachary i-a spus menajerei să-l poftească înăuntru. Sobru și palid, îmbrăcat ca pentru o înmormîntare, Somers părea un erou tragic dintr-un roman. Zachary a simțit ceva

care aducea a remuşcare amintindu-şi ultima lor întîlnire, atunci cînd refuzase ferm să-i acorde mîna lui Elizabeth. Fără îndoială, Somers îşi amintea fiecare detaliu al scenei neplăcute, dovadă fiind expresia lui hotărîtă. Era, de fapt, cea a unui cavaler care îndrăznea să se apropie de un dragon, în bîrlogul acestuia.

Nebărbierit, încă în halat, Zachary i-a făcut semn lui Somers să ia loc la masă.

– Scuză-mi ţinuta, a spus cu blîndeţe, dar nu este o oră foarte obişnuită pentru vizite. Doreşti o cafea?

– Nu, mulţumesc. Jason continua să stea în picioare.

Zachary s-a relaxat în scaun şi a luat o înghiţitură de cafea.

– Ce bine că ai venit azi pe la mine, Tocmai voiam să-ţi trimit vorbă să-mi faci o vizită.

– Adevărat? Care să fie motivul, domnule Bronson? Este probabil legat de casa din Devon.

– Nu. Este vorba de discuţia noastră de acum două zile.

– Nu-mi amintesc să fi purtat vreo discuţie, i-a răspuns sec Somers. Ţi-am cerut consimţămîntul iar tu m-ai refuzat.

– Da. Zachary şi-a dres glasul. Ei bine, eu...

– Nu mi-ai dat de ales, domnule. Deşi era într-o evidentă stare de nervozitate, a continuat cu voce sigură: din respect pentru tine, am venit să te anunţ personal că am de gînd să mă căsătoresc cu Elizabeth, cu sau fără consimţămîntul tău. Şi în ciuda a ce credeţi, tu sau alţii, nu o fac pentru că aş fi pus ochii pe averea ei. Ci pentru că o iubesc. Iar dacă mă va accepta drept soţ, o să muncesc pentru ea ca un nebun ca să aibă de toate, o să mă port cu

ea cu blîndeţe şi respect. Iar dacă te aştepţi la mai mult decît atît, din partea oricărui bărbat, atunci n-ai decît să te duci naibii.

Zachary a ridicat o sprînceană. Era impresionat – nu i se întîmpla prea des să ia cineva o astfel de atitudine, în faţa lui.

– Aş vrea să-ţi pun o întrebare. De ce o iubeşti pe Elizabeth?

– Ne potrivim perfect, în toate privinţele care contează.

– Nu şi social, a remarcat Zachary.

– Am spus că în privinţele *care contează*. Nu dau doi bani pe statutul ei social.

Răspunsul l-a mulţumit pe Zachary. Instinctul îi spunea că Somers era un om cumsecade care o iubea cu adevărat pe Elizabeth.

– Ai binecuvîntarea mea – cu o condiţie.

Somers era prea uimit ca să poată răspunde. Într-un final, a întrebat, suspicios:

– Care?

– Mai am un proiect pentru tine.

Somers a clătinat imediat din cap.

– Nu-mi voi dedica întreaga carieră făcîndu-ţi comisioane, riscînd să fiu acuzat de favoritism. Îmi respect prea mult profesia ca să fac asta. Dar îţi voi recomanda un alt arhitect care să ţi se potrivească.

– Este un proiect mic, de fapt, a continuat Zachary, ignorîndu-i refuzul. Sînt pe punctul de a dărîma nişte cocioabe în partea estică a oraşului. Vreau să-mi proiectezi nişte locuinţe noi, nişte clădiri cu mai multe etaje în care să poată

locui cîteva zeci de familii. Camerele să fie decente, cu geamuri multe, să se poată dormi şi găti în ele. Şi să aibă o faţadă atrăgătoare, să nu-ţi fie ruşine să intri. În plus, vreau să fie economice, pentru ca şi alţii să dorească să mă imite. Poţi face aşa ceva?

– Aş putea, a răspuns repede Jason, părînd să înţeleagă importanţa ideii şi felul în care ea avea să schimbe vieţile multor oameni. Dar s-ar putea să nu doresc ca numele meu să fie asociat cu acest proiect. Înţelegi...

– Înţeleg, i-a răspuns fără ranchiună Zachary. Nu vei mai primi comenzi de la aristocraţi dacă se va afla că lucrezi pentru săraci.

Somers l-a privit curios, cu o expresie stranie.

– Nu am mai cunoscut un gentleman în poziţia ta căruia să-i pese de condiţiile în care trăiesc oamenii de rînd.

– *Eu* sînt un om de rînd, i-a spus Zachary. Numai că am avut ceva mai mult noroc decît alţii.

Somers a zîmbit.

– Am oarece obiecţii, domnule.

Considerînd că ajunseseră la o înţelegere, Zachary a început să bată cu degetele în masă.

– Ştii, Somers, cu talentul tău şi cu banii mei...

– Oh, nu, a rîs tînărul şi l-a privit prietenește, pentru prima oară. Te respect, Bronson. Dar nu vreau să devin proprietatea ta. Nu vreau banii tăi. Ci doar pe sora ta.

În mintea lui Zachary se îngrămădeau mii de gînduri, despre cum dorea să fie tratată sora lui, despre tot ce merita Elizabeth, despre consecinţele pe care le va suporta dacă o va dezamăgi. A privit însă chipul hotărît al tînărului şi nu a

scos nici un cuvînt. A înţeles că nu mai putea controla vieţile membrilor familiei lui, nu le mai putea pretinde fiecare minut din zi. Venise vremea ca fiecare – inclusiv el – să-şi trăiască propria viaţă. Era un sentiment nou: să-şi încredinţeze sora altcuiva, să spere că va fi fericită şi iubită.

– Bine, a spus ridicîndu-se de pe scaun. Ai binecuvîntarea mea.

– Mulţumesc. Şi-au strîns mîinile cu căldură.

– În ceea ce priveşte zestrea, a spus Zachary, aş vrea să...

– Ţi-am mai spus, l-a întrerupt Somers. Nu am nevoie.

– Este pentru Elizabeth. Într-o căsnicie femeia trebuie să se bucure de o oarecare independenţă. Nu era doar părerea lui: văzuse multe cazuri în lumea bună. Soţiile care intrau într-o căsătorie avînd bani proprii se bucurau de mai multă consideraţie din partea soţilor lor. Mai mult decît atît, ele aveau dreptul să-şi păstreze averea în cazul morţii soţului, indiferent de ce ar fi stipulat testamentul acestuia.

– Foarte bine. Îmi doresc ce e mai bine pentru Elizabeth, cum este şi normal. Aş dori să mă retrag, cu permisiunea ta, deşi ar mai fi multe de discutat. Vreau să-i spun lui Elizabeth vestea cea bună.

– Mulţumesc, i-a răspuns Zachary. În ultimele zile m-a acuzat că aş fi un căpcăun şi, sincer, m-am cam săturat. În timp ce Somers se îndrepta spre uşă, i-a mai venit o idee: sper că nu ai nimic de obiectat dacă mă ocup eu de pregătirile de nuntă.

– Poţi să faci ce vrei, i-a spus Somers peste umăr, nerăbdător să o caute pe Elizabeth.

– Bine, a murmurat Zachary satisfăcut şi s-a aşezat la birou. A luat tocul, l-a înmuiat în călimară şi a început să scrie lista: o mie de porumbei pentru biserică, cinci orchestre pentru recepţie, artificii, doisprezece trompetişti – nu, mai bine douăzeci şi patru...

Şaptesprezece

Aşa cum se aşteptase Holly, niciunul dintre membrii familiei Taylor nu a asistat la ceremonie, în micuţa capelă de pe moşia lui Bronson. Nu i-a condamnat, înţelegîndu-le sentimentele faţă de căsătoria ei şi faţă de faptul că-şi încălcase promisiunea făcută lui George. În timp, şi-a spus, o vor ierta, mai ales după ce vor vedea cît de mult progresa Rose. Care nu făcuse nici un secret din bucuria ei:

– Vei fi de-acum tatăl meu? îl întrebase pe Zachary, prinzîndu-l cu mîinile pe după gît. Alergase spre el scoţînd strigăte de bucurie atunci cînd Holly o adusese în vizită, iar el o rotise prin aer, înfoindu-i juponul albastru. Mişcată de evidenta bucurie a celor doi, Holly s-a simţit cuprinsă de un sentiment de pace. Orice dubii ar fi avut îi fuseseră risipite de chipul strălucind de fericire al copilei. O va răsfăţa, nu încăpea îndoială, dar o va şi iubi, din toată inima.

– Ţi-ar place? i-a răspuns Zachary la întrebare.

Ea a rămas o clipă pe gînduri şi şi-a îndreptat privirea spre Holly, înainte de a se uita iar la Zachary.

– Îmi place să stau în casa ta cea mare, i-a răspuns cu candoare. Şi nu mă deranjează că mama se mărită cu tine. Dar nu vreau să-ţi spun *papa*. Cred că asta l-ar deranja pe tăticul meu din ceruri.

Cuvintele ei au uimit-o pe Holly, care a căutat înfrigurată un răspuns. L-a privit neajutorată pe Zachary, care a luat-o blînd de bărbie şi a întors-o cu faţa spre el:

– Spune-mi cum vrei tu, atunci. Dar te rog să mă crezi, prinţesă, că nu vreau să-i iau locul tatălui tău. Ar fi o nesăbuinţă din partea mea să încerc măcar, la ce om bun a fost. Vreau doar să am grijă de tine şi de mama ta. Îmi imaginez – şi sper – că tatăl tău va fi mulţumit să vadă că cineva are grijă de voi acum, cînd el nu o mai poate face.

– Oh, a spus Rose mulţumită, cred că e bine aşa, atîta vreme cît nu-l uităm. Nu-i aşa, mamă?

– Da, a şoptit Holly cu gîtul strîns de emoţie şi obrajii roşii ca focul. Îl privea pe Zachary cu ochi strălucitori. Ai perfectă dreptate, Rose.

În ziua căsătoriei au fost însoţiţi de Elizabeth, Paula şi Jason Somers, alături de părinţii uimiţi ai lui Holly. Veniseră din Dorset pentru această ocazie şi deşi nu păreau să-i dezaprobe alegerea, erau evident uluiţi că fata lor alesese să intre într-o lume pentru care nu era menită.

– Domnul Bronson pare un bărbat cumsecade, i-a şoptit mama chiar înainte de ceremonie. Iar manierele lui sînt destul de plăcute, deşi ar mai trebui şlefuite... şi mi se pare cam prea masiv ca să-l pot numi un bărbat frumos...

– Mamă, a întrebat Holly zîmbind, vrei să spui că eşti de acord cu el?

– Bănuiesc că da, a recunoscut mama. Deşi nu seamănă deloc cu primul tău soţ, ca înfăţişare sau caracter.

– Mamă... Holly a îmbrăţişat-o şi i-a zîmbit. În timp vei vedea că domnul Bronson este un bărbat minunat. Caracterul lui este poate uşor necizelat, pe alocuri, dar în alte privinţe este mai bun decît George sau decît mine.

– Dacă spui tu... i-a răspuns mama, neîncrezătoare iar Holly a izbucnit în rîs.

Se adunaseră deja în capelă, Holly fiind flancată de Elizabeth şi Rose, în timp ce lîngă Zachary stătea Jason Somers. Au fost surprinşi cu toţii de o apariţie de ultim moment: lordul Blake, conte de Ravenhill s-a oprit în faţa lui Holly, a făcut o scurtă plecăciune, după care li s-a alăturat părinţilor ei. Ochii lui gri şi calzi i-au zîmbit lui Holly, întorcîndu-se apoi spre Zachary.

– Ce caută aici? a întrebat printre dinţi Zachary.

Holly l-a prins de braţ şi l-a strîns uşor.

– Este o mare favoare, i-a răspuns în şoaptă. Participînd la căsătoria noastră, lordul Blake îşi arată public sprijinul faţă de noi.

– Mai degrabă profită de ocazie ca să-ţi facă ochi dulci.

Holly i-a aruncat o privire menită să-l ruşineze, dar el nu a părut să o observe. O sorbea avid din ochi. Holly era îmbrăcată într-o rochie dintr-o mătase fină, de un galben pal, cu mîneci scurte, bufante, din voal. Era o rochie tinerească şi delicată, singurele podoabe fiind cele cîteva flori de portocal prinse în păr.

Vicarul a început să vorbească:

– O iei pe această femeie de soţie, să trăiţi împreună după legile Domnului? O vei iubi, o vei alina şi o vei avea alături, la bine şi la rău, pînă cînd moartea vă va despărţi?

Răspunsul lui Zachary a fost ferm:

– Da.

Iar pe măsură ce ceremonia se desfășura mai departe, Holly se transforma din văduvă în mireasă.

Au făcut schimb de jurăminte, și-au pus inelele pe deget unul altuia și au îngenuncheat în fața vicarului, ascultîndu-i lunga predică.

Holly încerca să se concentreze asupra cuvintelor lui, dar cînd l-a privit pe Zachary cu figura lui serioasă, lumea din jurul lor a părut să dispară. O ținea strîns de mînă, iar cînd a ajutat-o să se ridice și-a dat seama, ca prin vis, că vicarul termina ceremonia: „pe cei ce Dumnezeu i-a unit, omul să nu-i despartă".

Erau căsătoriți de-acum, și-a spus Holly privindu-și în tăcere soțul, cu degetele înlănțuite de ale lui. Vocea lui Rose a rupt brusc tăcerea, fetița fiind, pare-se, mișcată de vorbele vicarului:

– Și au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți.

Mica adunare a izbucnit în rîs iar Zachary a sărutat-o scurt și apăsat pe Holly cea zîmbitoare.

Masa care a urmat a fost destinsă, cu muzica unor violoniști și conversații asezonate cu sticle de vin scump. Lui Rose i s-a permis să stea un timp la masa adulților. S-a întristat vizibil atunci cînd, la ora opt, Maude a apărut să o ia la culcare, dar protestele au încetat cînd Zachary i-a șoptit ceva la ureche și i-a strecurat un obiect minuscul în palmă. Copila a sărutat-o pe Holly de noapte-bună și a urcat scările, alături de Maude.

– Ce i-ai dat? l-a întrebat Holly pe Zachary, iar ochii lui au strălucit poznași.

– Nasturi.

– Nasturi, a repetat ea surprinsă. De unde?

– Unul de la haina mea și unul de la rochia ta, din spate. Rose i-a vrut ca să-și amintească de această zi.

– Mi-ai luat un nasture de la rochie? i-a șoptit Holly, întrebîndu-se cum de reușise fără ca ea să simtă.

– Bucură-te că m-am oprit la primul, a sfătuit-o el.

Holly nu i-a răspuns ci a roșit la gîndul că și ea, ca și el, abia aștepta noaptea nunții lor.

Masa a durat o veșnicie iar toasturile păreau să nu se mai încheie. Într-un final au rămas doar bărbații, să-și savureze paharul de vin de Porto. Holly a urcat în dormitorul învecinat cu cel al lui Zachary și și-a scos rochia, ajutată de Maude. S-a schimbat într-o cămașă de noapte subțire, cu volane la gît și la mîneci. I-a spus zîmbind servitoarei că poate pleca și a început să-și perie părul lung.

I se părea straniu să aștepte din nou o vizită conjugală. Straniu... dar minunat. Cît de norocoasă fusese, să aibă parte de două iubiri în viața ei. S-a așezat la măsuța de toaletă și a plecat capul, rugîndu-se în tăcere.

Zgomotul ușii care se deschidea i-a întrerupt gîndurile. A ridicat privirea și l-a văzut pe Zachary apropiindu-se.

Și-a scos haina și a așezat-o pe spătarul unui scaun. A venit lîngă ea și i-a pus mîinile pe umeri, în timp ce privirile li s-au întîlnit în oglindă.

– Ar fi trebuit să mai aștept, i-a spus trecîndu-și degetele prin părul ei mătăsos și mîngîind-o pe gît. Dar cu cît mă gîndeam mai mult la tine... la dulcea, frumoasa mea soție... cu atît îmi era mai greu să zăbovesc. A continuat să-i privească imaginea din oglindă în timp ce-i desfăcea șnurul

cămășii de noapte, lăsînd-o să alunece. Și-a strecurat mai apoi mîinile pe sub materialul subțire și i-a cuprins sînii în palme.

Holly a oftat și s-a sprijinit de spătarul scaunului. Sfîrcurile i se întăriseră sub palmele lui. Își folosea degetul mare și cel arătător ca să o atingă, pînă cînd senzația i-a străbătut întreg corpul, pînă în călcîie.

– Te iubesc, Zachary, i-a spus.

El a îngenuncheat lîngă scaunul ei și i-a sărutat un sîn, după care i-a prins fața între mîini:

– Spune-mi, încă mai crezi că o soție bună îi satisface dorințele soțului ei dar nu-l încurajează?

– Așa ar trebui.

– Păcat, i-a răspuns el, iar ochii i-au zîmbit. Pentru că nimic nu îmi face mai multă plăcere decît să te văd luptîndu-te cu propriile dorințe indecente. A ridicat-o cu ușurință în brațe și a dus-o spre pat. Cele cîteva lumînări aprinse au făcut ca pielea lui să pară din bronz, atunci cînd s-a dezbrăcat.

– Zachary, i-a șoptit ea la ureche, vreau să mă înveți tot ce-ți place. Spune-mi ce vrei. Aș face orice pentru tine... orice.

Au făcut dragoste din nou, la venirea zorilor, iar mișcările le erau languroase, visătoare. S-au sărutat îndelung iar Zachary a ținut-o în brațe.

– N-aș vrea să mai părăsesc patul acesta, i-a șoptit la ureche, în timp ce el o mîngîia pe spate.

– Mă tem că va trebui. Dar urmează o altă noapte.

Ea și-a trecut degetele pe pieptul lui:

– Zachary?

– Da, dragostea mea?

– De obicei... cît de des... preferi...?

Încerca să-l întrebe cît mai delicat, dar a reușit doar să-l amuze.

– Cît de des ai prefera tu? i-a răspuns el, atingîndu-i obrazul roșu ca focul.

– Păi, cu George... adică noi... cel puțin o dată pe săptămînă.

– O dată pe săptămînă, a repetat el rîzînd. Mă tem că îți voi solicita compania mult mai des, lady Holly.

Deși rușinată, Holly s-a gîndit că era un bărbat cu un apetit crescut – nu trebuia deci să o mire sexualitatea lui. Iar perspectiva de a-și petrece majoritatea nopților cu el nu era tocmai o corvoadă.

– Am fost învățată să fiu moderată în orice privință, i-a spus ea. Și așa am și fost... numai în ceea ce te privește nu.

– Ei bine, lady Holly, a murmurat el, aplecîndu-se deasupra ei, este o bună prevestire a viitorului nostru, nu crezi? Și a început să o sărute, înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

Holly crezuse că ajunsese să-l cunoască și să-l înțeleagă destul de bine pe Zachary înainte de a veni pentru a doua oară să locuiască sub același acoperiș cu el, dar a descoperit

că era o mare diferență între a locui în casa lui și a-i fi soție. În prima lună de femeie măritată s-a obișnuit treptat, ajungînd amîndoi la o uimitoare intimitate. A aflat o mulțime de lucruri despre el: că deși putea fi aspru și crud cu cei care îl nemulțumeau, nu era complet nemilos. Că nu era nici prea religios nici foarte spiritual dar era foarte onest. Că îl stînjeneau laudele celorlalți și că nu punea mare preț pe favorurile făcute.

Deși încerca din răsputeri să o ascundă, avea o mare compasiune pentru cei slabi și vulnerabili. Era necruțător în afaceri dar le dădea bacșișuri generoase măturătorilor de pe stradă și fetelor cu chibrituri și susținuse material, în secret, o mulțime de cauze reformiste. Iar atunci cînd era descoperit, pretindea că o făcuse din rațiuni mercantile.

Uimită de comportamentul lui, Holly i s-a alăturat în bibliotecă într-una din zilele în care hotărîse să lucreze acasă.

– Pensii pentru muncitorii tăi și noi standarde de securitate pentru fabricile tale. Plus colegiul pe care l-ai înființat, a enumerat ea cu voce tare. Vrei să spui că toate astea îți vor aduce profit?

– Exact. Dacă muncitorii sînt inteligenți și sănătoși, productivitatea va fi mai mare.

– Și moțiunea pe care o susții în secret în Parlament, pentru a interzice munca orfanilor în mori și fabrici, a continuat Holly, este tot un ajutor pentru afacerile tale?

– De unde ai aflat despre asta?

– Te-am auzit discutînd deunăzi cu domnul Cranfill, i-a spus ea. S-a așezat în brațele lui, i-a lărgit nodul cravatei și

a început să se joace în părul lui. De ce te simți atît de stînjenit atunci cînd oamenii află despre faptele tale bune? l-a întrebat în șoaptă.

El a ridicat din umeri.

– Nu-mi servește la nimic. Știi bine ce se spune despre mine.

Holly a dat din cap, gînditoare, amintindu-și articolul publicat în *Times* cu doar o zi înainte, în care Zachary era criticat pentru că-i sprijinea pe muncitori:

Domnul Bronson are ambiția de a vedea cum clasa mijlocie și chiar cea de jos ajung să conducă această țară. Oamenii care nu au nici cea mai mică înțelegere în privința responsabilității sau a moralității doresc să aibă puterea de a ne decide viața. Vrea ca oile să-i conducă pe oieri și face tot ce-i stă în putere ca brute needucate, asemenea lui, să se ridice deasupra oamenilor elevați, rafinați.

– Tot ce fac dă naștere la controverse, a continuat Zachary. De multe ori, patronajul meu pune chiar în pericol cauzele pe care încerc să le susțin. Am fost acuzat de orice, cu excepția urzirii unei conspirații pentru răsturnarea monarhiei.

– Nu este drept, a murmurat Holly simțindu-se vinovată pentru că oameni respectabili pe care îi frecventase cîndva luptau acum deschis împotriva măsurilor care i-ar fi educat și protejat pe cei mai puțin norocoși decît ei. Ce straniu i se părea acum faptul că ea și George nu discutaseră niciodată despre asemenea lucruri, că pe vremea aceea nici

nu fusese conştientă de existenţa lor. Nu-i dăduse prin minte să-şi facă griji pentru copiii obligaţi să muncească în mine de la trei sau patru ani... pentru miile de văduve care încercau să-şi susţină familiile vînzînd chibrituri sau împletind paie... pentru o întreagă clasă socială care nu avea şansa să se ridice deasupra statutului ei fără ajutorul cuiva. A oftat şi şi-a rezemat capul de umărul soţului ei. Cît de egoistă şi de oarbă am fost pînă acum, a murmurat.

– Tu? Zachary părea surprins. S-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. Tu eşti un înger.

– Sînt cu adevărat? l-a întrebat ea. Îmi este tot mai clar că nu am făcut mare lucru, în întreaga mea viaţă, ca să-i ajut pe alţii. În timp ce tu ai făcut atît de multe şi nu te bucuri de recunoştinţă, aşa cum ai merita.

– Nu-mi doresc recunoştinţa nimănui. A întors-o cu faţa spre el şi a sărutat-o.

– Dar ce-ţi doreşti? l-a întrebat încet, cu un zîmbet jucăuş.

Mîna lui era deja pe sub fusta ei.

– Credeam că ai înţeles deja.

Zachary era departe de a fi vreun sfînt. Nu se sfia să-i manipuleze pe ceilalţi ca să ajungă la rezultatul dorit. Holly şi-a dat încă o dată seama de asta atunci cînd au primit o invitaţie la petrecerea de week-end, de la sfîrşitul sezonului,

la reşedinţa lordului Glintworth. Invitaţia era complet neaşteptată, dat fiind că lordul Glintworth era un membru de vază al înaltei societăţi iar membrii familiei Bronson erau destul de cunoscuţi deja ca să merite un loc pe lista exclusivistă a invitaţilor. Dar odată ce apăreau pe lista invitaţilor lordului Glintworth, nimeni din înalta societate nu ar mai fi îndrăznit să-i ignore.

Holly i-a arătat lui Zachary invitaţia şi l-a privit întrebător. El stătea în camera de muzică, ascultînd-o pe Rose care atingea clapele unui pian mic, din mahon. Zachary pretindea că-i făcea plăcere să-i urmărească eforturile şi-şi petrecea cel puţin două dimineţi pe săptămînă ascultînd-o.

– Un mesager tocmai a adus asta, i-a spus Holly arătîndu-i invitaţia. Zachary părea să asculte un cor ceresc şi nu sunetele în dezacord ale pianului lui Rose.

– Ce este? a întrebat-o aşezîndu-se şi mai comod în scaunul de lîngă pian.

– O invitaţie la petrecerea din week-end dată de lordul Glintworth. Holly îl privea suspicioasă. Ai vreo legătură cu asta?

– De ce mă întrebi? a parat el.

– Pentru că nu există nici un motiv pentru care să fi fost invitaţi şi noi. Glintworth este cel mai mare snob din cîţi am cunoscut şi nu ar accepta de bunăvoie să ne invite, nici măcar ca să-i lustruim pantofii.

– Doar dacă... a şoptit Zachary, ar dori ceva de la mine.

– Ascultă-mă, unchiule Zach, i-a poruncit fetiţa. Este cel mai bun pasaj al meu! Şi pianul vibra sub entuziasmul ei.

– Te ascult, prințesă, a asigurat-o Zachary, după care a continuat discuția șoptită cu Holly. Cred că vei vedea curînd, dragostea mea, că mulți din lumea bună vor fi nevoiți să-și schimbe atitudinea față de noi. Mult prea mulți nobili sînt legați de mine – sau ar dori să fie – financiar vorbind. Și fiecare prietenie, ca orice altceva, își are prețul ei.

– Zachary Bronson, a exclamat Holly oripilată, vrei să spui că le-ai forțat mîna lordului și contesei Glintworth ca să ne invite la ei?

– Le-am dat de ales, i-a răspuns el indignat. Adevărul este că lordul Glintworth este îndatorat pînă peste urechi și mă roagă de luni de zile să-l las să investească alături de mine... A făcut o pauză, ca să o poată aplauda pe Rose care începuse acum, ezitant, să cînte „Cei trei șoricei", după care s-a întors înapoi spre Holly. Se ține ca un cățeluș după mine să-l las să investească în linia de cale ferată pe care vreau să o construiesc cît de curînd. Acum două zile i-am spus că aș dori o demonstrație publică a prieteniei lui, în schimbul participării la una din afacerile mele. Înțeleg că și-a convins soția că este în interesul lor să ne trimită o invitație la petrecerea lor.

– L-ai pus sa aleagă între a ne invita la petrecere și ruină?

– Nu i-am spus-o chiar atît de tranșant.

– Oh, Zachary ești un adevărat pirat!

El a zîmbit, văzîndu-i expresia dezaprobatoare.

– Mulțumesc.

– Nu a fost o laudă! Cred că atunci cînd cineva alunecă într-o mlaștină, întîi îi smulgi o promisiune și abia apoi îi arunci frînghia salvatoare.

El a ridicat din umeri.

– Draga mea, doar de asta țin eu frînghia.

Pînă la urmă s-au dus la petrecere și au fost primiți de înalta societate cu o curtoazie rece, care însemna un singur lucru: că nu erau tocmai bineveniți dar nici excluși. Previziunile lui Zachary fuseseră corecte. Avea nenumărate legături financiare cu nobili ambițioși care îi datorau favoruri și care nu doreau să riște să-l nemulțumească în vreun fel. Aveau moșii întinse și titluri nobiliare, dar aveau și nevoie de bani cu care să-și mențină stilul de viață sau cu care să-și poată munci pămînturile, altfel erau în pericol să piardă tot. Iar cum economia era tot mai puțin bazată pe agricultură, mult prea mulți aristocrați scăpătați fuseseră obligați să-și vîndă proprietățile. Cultivînd prietenia cu Zachary Bronson, asociații acestuia sperau să nu se afle niciodată într-o asemenea postură.

Altădată, pe Holly ar fi întristat-o primirea rece a fostelor ei prietene, dar acum a constatat cu surprindere că nu-i păsa deloc. Știa tot ce se spunea despre ea: că-i fusese amantă lui Zachary Bronson înainte de căsătorie, că o luase de nevastă pentru că era însărcinată, că ea îl luase pentru bani, că decăzuse însoțindu-se cu un bărbat fără sînge nobil. Dar bîrfele nu o atingeau mai mult decît săgețile care lovesc o armură. Nu se mai simțise niciodată atît de în siguranță, atît de iubită, iar fericirea ei părea să crească cu fiecare zi care trecea.

Spre marea ei uşurare, Zachary îşi mai încetinise ritmul nebunesc şi, deşi era în permanenţă ocupat, energia lui neobosită nu o epuiza, aşa cum se temuse la început. Pînă şi Paula observase schimbarea şi era mulţumită pentru că acum dormea cîte opt ore pe noapte, nu numai cinci şi-şi petrecea toate serile acasă. Ani întregi privise viaţa ca pe o bătălie dar acum ajunsese să vadă cu alţi ochi lumea din jurul lui.

Zachary bea mai puţin şi îşi petrecea mai puţine ore închis în birou, studiind contracte şi cifre. Prefera să-şi petreacă după-amiezele însoţindu-le pe Holly şi pe Rose la picnicuri sau la plimbări cu trăsura. Cumpărase un iaht superb, mergea cu ele la spectacole de pantomimă, în Drury Lane, iar ultima lui achiziţie era o casă pe malul mării, cu douăsprezece dormitoare, în care să-şi petreacă verile. Cînd prietenii glumeau pe seama faptului că devenise un familist convins, Zachary se mulţumea să zîmbească şi să le spună că nu cunoscuse plăcere mai mare decît să-şi petreacă timpul cu soţia şi cu fiica lui. Înalta societate era şi ea uimită de purtarea lui. Tuturor li se părea nedemn pentru un bărbat să-şi răsfeţe într-atît soţia şi copilul dar nimeni nu îndrăznea să comenteze de faţă cu el. Chiar şi pe Holly o mira atîta devoţiune, dar nu putea să nu simtă un fior de plăcere observînd cît de geloase erau celelalte femei care nu conteneau să-i ceară reţeta poţiunii magice pe care o folosise ca să-şi vrăjească soţul.

Adesea, Zachary îşi invita prietenii la cină. La masa lor stăteau politicieni, avocaţi, negustori bogaţi, foarte diferiţi de oamenii în compania cărora stătuse pînă atunci Holly. Ei

vorbeau liber despre bani, comerţ, politică, despre toate acele lucruri care nu erau niciodată pomenite la mesele aristocraţilor. Aceşti oameni necizelaţi cu care nu era obişnuită i se păreau fascinanţi.

– Ce adunătură de ticăloşi! a exclamat ea într-o seară, tîrziu, după ce şi ultimul oaspete plecase. Urcau scările spre dormitorul lor, iar Zachary o ţinea de mijloc. Domnul Cromby şi domnul Whitton nici nu au ce căuta în societate!

– Ştiu. Zachary a plecat capul, vinovat. Cînd îi văd îmi dau seama cît de mult m-am schimbat de cînd te-am cunoscut.

Ea a pufnit, sceptică.

– Tu, domnule, eşti cel mai mare dintre ticăloşi.

– Iar tu va trebui să mă aduci pe drumul cel bun, i-a răspuns el leneş, oprindu-se cu o treaptă mai jos pentru ca feţele să le fie la aceeaşi înălţime.

Holly l-a luat pe după gît şi l-a sărutat pe vîrful nasului.

– Dar nu vreau asta. Te iubesc aşa cum eşti.

El a pus stăpînire pe gura ei, sărutînd-o lacom.

– Pentru ce mi-ai spus acum, chiar voi fi cel mai mare dintre ticăloşi. A început să o sărute pe gît. În seara asta nu vei avea un gentleman în patul tău, să ştii.

– Cu alte cuvinte, va fi o seară ca toate celelalte, a spus ea şi a izbucnit în rîs cînd el a aruncat-o peste umăr şi a început să urce treptele. Zachary, lasă-mă imediat jos! Barbarule! Să nu ne vadă cineva!

Zachary a trecut pe lîngă o servitoare uimită, fără să ia în seamă rugăminţile lui Holly şi a dus-o în dormitor, unde a provocat-o, a aţîţat-o ore întregi. A făcut-o să rîdă dar şi

să geamă de plăcere, iar în final, cînd ea era epuizată, a făcut dragoste cu ea cu multă tandreţe, şoptindu-i la ureche, prin întuneric, că avea să o iubească mereu. Holly nu înţelegea cum de fusese atît de norocoasă, cum de era atît de iubită deşi era o femeie ca oricare alta.

– Sînt multe femei ca mine, să ştii, i-a murmurat la ureche în zori, pe cînd stătea la pieptul lui. Femei cu aceeaşi educaţie ca a mea, cu titlu nobiliar, cu chipuri şi siluete mai frumoase.

Şi-a dat seama că zîmbea.

– Ce vrei să spui cu asta? Că ai fi preferat să mă căsătoresc cu altcineva?

– Bineînţeles că nu. Numai că nu sînt tocmai premiul cel mare. Ai fi putut să ai orice femeie.

– Tu eşti tot ce am visat, tot ce mi-am dorit. Se juca uşurel cu părul ei. Mă simt stăpînul lumii... numai că acest sentiment nu mă face fericit întotdeauna.

– Te temi să nu cazi prea de sus?

– Cam aşa ceva.

Holly l-a înţeles imediat. Acesta era şi motivul pentru care refuzase, la început, să se căsătorească cu el: teama că va pierde ceva atît de preţios.

– Nu se va întîmpla asta, i-a şoptit Holly sărutîndu-l pe umăr. Ne vom bucura de fiecare clipă şi vom vedea împreună ce ne rezervă viitorul.

Interesată de reformele pe care le susţinea Zachary, Holly s-a hotărît să participe la o întrunire a unui grup de femei care doreau să vină în ajutorul copiilor săraci. Plină de entuziasm, s-a hotărît să contribuie şi altfel, nu numai cu bani. Doamnele organizau tîrguri caritabile, făceau lobby pentru noi legi şi fondau noi instituţii care să se ocupe de copiii rămaşi orfani în urma epidemiilor de tifos şi de tuberculoză. Cînd s-a luat hotărîrea să se scrie un material despre condiţiile de muncă ale copiilor, în fabrici, Holly s-a oferit voluntară iar a doua zi a vizitat o fabrică de mături, alături de alte şase doamne. Bănuind că Zachary nu ar fi fost de acord cu asta, s-a hotărît să nu-i spună.

Deşi se înarmase cu curaj, Holly s-a trezit nepregătită în faţa condiţiilor mizere din fabrică. Locul era murdar, prost ventilat, cu mulţi copii sub nouă ani care munceau din greu. Holly a fost impresionată de feţişoarele slabe şi palide, de mînuţele care roboteau neîncetat. Multora le lipsea cîte un deget sau chiar mai multe, din cauză că mînuiau cuţite foarte ascuţite. Erau orfani, le-a explicat un adult care muncea şi el acolo. Fuseseră luaţi din orfelinate iar acum locuiau într-un dormitor întunecat, aproape de fabrică. Munceau cîte paisprezece ore pe zi, uneori chiar mai mult, pentru puţină mîncare, ceva haine şi cîteva pence pe zi.

Femeile din comitet au rămas un timp în fabrică şi au pus întrebări pînă cînd prezenţa lor a fost descoperită de director. Au fost imediat poftite să plece, dar aflaseră deja ce le interesa. Întristată de ceea ce văzuse dar şi foarte hotărîtă, Holly s-a întors acasă şi a scris raportul care urma să fie prezentat comitetului, a doua zi.

– Eşti obosită? a întrebat-o la cină Zachary, văzînd că Holly era trasă la faţă.

Ea a dat din cap, simţindu-se vinovată că nu-i spusese unde fusese de dimineaţă. Era însă convinsă că nu i-ar fi făcut plăcere să afle, aşa că a continuat să-i ascundă adevărul.

Din nefericire, Zachary a aflat chiar a doua zi de vizita făcută la fabrică, nu de la ea ci de la unul din prietenii lui, al cărui soţie o însoţise pe Holly. Prietenul i-a spus de asemeni că fabrica se afla într-un cartier rău famat, în care străzile purtau nume ca „Aleea tîrfelor", „Strada mortului " sau „Strada fecioriei pierdute".

Reacţia lui Zachary a uimit-o pe Holly. A încolţit-o de îndată ce s-a întors acasă, şi nu era doar supărat. Era ca ieşit din minţi. Se străduia să-şi controleze tonul, dar furia îi răzbătea la orice cuvînt. I-a spus printre dinţi:

– La naiba, Holly, nu aş fi crezut că ai putea face ceva atît de necugetat! Nu te-ai gîndit că era posibil ca una din acele clădiri să se prăbuşească peste voi? Ştiu în ce hal sînt fabricile de acolo. Nu mi-aş fi lăsat nici măcar unul din cîinii mei să le treacă pragul, cu atît mai puţin pe soţia mea. Şi bărbaţii de acolo – Dumnezeule, cînd mă gîndesc la ticăloşii de acolo, îmi îngheaţă sîngele în vene! Marinari şi beţivi, la orice colţ! Ştii ce puteai păţi? Gîndul acesta părea să-l fi redus la tăcere. Holly a profitat de prilej ca să se apere:

– Eram însoţită şi...

– De cîteva doamne, i-a spus el, sălbatic. Înarmate cu umbrele, fără îndoială. Ce crezi că ar fi putut face, dacă dădeai de necaz?

– Cei cîţiva bărbaţi cu care ne-am întîlnit în cale erau complet inofensivi, a protestat Holly. Dacă stau să mă gîndesc, locul semăna foarte mult cu cel în care te-ai născut tu, iar bărbaţii aceia nu erau mult diferiţi de tine, pe vremea...

– La vremea aceea nu aş fi pregetat să-mi fac mendrele cu tine, i-a spus el cu asprime. Nu e cazul să-ţi faci iluzii, doamnă... ai fi sfîrşit cu faţa la perete şi cu fustele suflecate, dacă te-ai fi întîlnit cu vreun marinar băut.

– Exagerezi, i-a spus Holly, reuşind doar să-l irite şi mai tare.

El a continuat să ţipe şi să-i facă morală, enumerînd toate bolile venerice cu care s-ar fi putut pricopsi, pînă cînd Holly a simţit că nu mai rezista:

– Am auzit destule, i-a strigat ea. Îmi este foarte clar că nu pot lua nici o hotărîre fără să-ţi cer mai întîi permisiunea. Vrei să mă tratezi ca pe un copil, iar tu să te porţi ca un dictator. Acuzaţia era nedreaptă şi ea o ştia prea bine, dar nu-i mai păsa.

Brusc, furia lui a părut să se risipească şi a privit-o lung înainte de a-i vorbi din nou:

– Nu ai fi luat-o pe Rose într-un asemenea loc, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu! Dar ea e abia un copil, iar eu sînt...

– Eşti viaţa mea, a întrerupt-o el. Eşti toată viaţa mea. Dacă păţeşti ceva, eu nu mai am pentru ce să trăiesc.

Cuvintele lui au făcut-o să se simtă exact aşa cum îi spusese el: iresponsabilă. Deşi avusese intenţii bune. Pe de altă parte, ştiuse de la început că a vizita acea fabrică nu era un lucru înţelept şi că nu ar fi trebuit să-i ascundă acest

lucru. Şi-a înghiţit cuvintele şi a privit fix un punct de pe perete, încruntată şi nefericită.

L-a auzit pe Zachary înjurînd în barbă iar cuvintele urîte au făcut-o să clipească.

– Nu voi mai spune nimic, dacă-mi promiţi ceva.

– Da?

– De aici încolo, nu te vei mai duce în locuri în care nu ai lua-o şi pe Rose. Asta în cazul în care nu merg eu cu tine.

– Mi se pare rezonabil, a mormăit ea. Bine, îţi promit.

Zachary a dat scurt din cap, cu buzele strîns lipite. Holly şi-a dat seama că era prima oară cînd el îşi exercita autoritatea de soţ. Şi o făcea complet diferit de cum ar fi făcut-o George. Primul ei soţ îi stabilise nişte limite mult mai largi şi o făcuse cu mult mai multă gentileţe. Dar pus într-o situaţie asemănătoare, fără îndoială că i-ar fi cerut să părăsească imediat acel comitet. Deşi tunase şi fulgerase, Zachary nu-i ceruse să-l asculte orbeşte, aşa cum se presupunea că ar fi trebuit să facă o soţie.

– Îmi pare rău, i-a spus ea. Nu am vrut să te îngrijorez.

El i-a acceptat scuza cu o mişcare a capului.

– Nu m-ai îngrijorat, i-a şoptit. Cînd mi-am dat seama ce ai făcut, am crezut că înnebunesc.

Deşi cearta lor a luat sfîrşit, Holly a fost conştientă de răceala dintre ei, în timpul cinei şi după aceasta. Pentru prima oară de cînd se căsătoriseră, Zachary nu a venit la ea peste noapte. A avut un somn agitat, s-a zvîrcolit şi s-a trezit des, doar ca să-şi dea seama că era singură. Iar dimineaţă, cînd s-a trezit, a descoperit că Zachary plecase deja la birou. Ziua a trecut greu, ea se simţea fără vlagă iar pofta de

mîncare îi dispăruse complet. S-a uitat în oglindă şi a gemut văzînd cît de rău arăta, întrebîndu-se dacă nu cumva Zachary avusese dreptate şi contractase vreo boală atunci cînd vizitase fabrica.

A dormit aproape toată ziua, cu draperiile trase, ca să nu pătrundă nici o geană de lumină. Cînd s-a trezit l-a văzut pe Zachary stînd pe un scaun, lîngă patul ei.

– Cît e ceasul? a întrebat ameţită, încercînd să se sprijine într-un cot.

– Şapte şi jumătate.

Dîndu-şi seama că dormise mai mult decît avusese de gînd, Holly a încercat să se scuze:

– M-aţi aşteptat să luăm cina? Oh, am întîrziat, scuze...

Zachary i-a făcut semn să tacă şi s-a întins lîngă ea în pat.

– Migrene? a întrebat-o în şoaptă.

Holly a clătinat din cap.

– Nu. Eram doar obosită. Nu am dormit bine azi-noapte. Mi-ai lipsit...

El a zîmbit auzindu-i mărturisirea. S-a ridicat, şi-a descheiat vesta şi a aruncat-o pe podea, apoi a făcut la fel cu cravata. Vocea lui profundă, în noapte, a înfiorat-o.

– Voi suna să ni se aducă sus cina. Cămaşa albă a zburat la rîndul ei, ajungînd pe podea. Curînd, a adăugat el şi a continuat cu restul hainelor.

A doua zi, însă, ea se simţea tot mai rău, trupul îi ardea şi tremura. Abia dacă a simţit mîngîierile pe frunte ale soţului ei sau degetele reci ale Paulei care îi punea comprese. S-a auzit spunînd cuvinte fără sens: ajută-mă, mamă... nu te opri, te rog...

– Draga mea Holly, a auzit vocea blîndă a Paulei şi a simţit pînza rece pe frunte. Undeva, în mijlocul delirului, l-a auzit pe Zachary răstindu-se la servitori şi poruncindu-i unui valet să meargă după doctor. În vocea lui era o asprime pe care nu o mai auzise niciodată. Se temea, şi-a spus ca prin vis. A încercat să-l strige, să-l liniştească, să-i spună că se va face bine. Totul era însă o speranţă deşartă. I se părea că focul îi va mistui mereu trupul, lăsînd-o în final ca o cochilie goală.

Un nou doctor şi-a făcut apariţia, blond şi frumos, cam de aceeaşi vîrstă cu ea. Toţi doctorii care se ocupaseră de ea fuseseră bătrîni, cu păr alb şi multă experienţă, iar Holly s-a întrebat dacă doctorul Linley îi putea veni în ajutor. Dar doctorul a făcut imediat dovada competenţei lui, a examinat-o, i-a prescris un tonic şi a cerut să i se aducă o supă caldă. Trebuia să mănînce, să-şi păstreze puterile. Apoi a ieşit din cameră, să discute cu Zachary.

Într-un sfîrşit, Zachary s-a întors la ea. Delirul se atenuase, ca şi norii de furtună alungaţi de puterea soarelui. El s-a aşezat cu grijă pe scaunul de la marginea patului.

– Îmi place doctorul Linley, a şoptit Holly.

– Aşa m-am gîndit şi eu, i-a răspuns Zachary. Aproape că l-am întors de la uşă cînd am văzut cum arăta. L-am lăsat să intre doar datorită reputaţiei lui.

– Păi... a vorbit cu greu Holly. E destul de atrăgător, bănuiesc... Dacă îţi place genul de Adonis blond...

Zachary i-a zîmbit.

– Din fericire, tu îl preferi pe Hades.

Holly a scos un sunet care ar fi adus cu un chicotit, dacă ar fi avut suficientă putere. I-a privit chipul. Părea calm şi stăpîn pe sine, ca de obicei, doar paloarea îl trăda.

– Care este verdictul doctorului? l-a întrebat în şoaptă.

– Doar o gripă puternică, i-a răspuns el. Cu odihnă, în timp, vei...

– Este febră tifoidă, l-a întrerupt ea. Ştia prea bine că doctorul îl sfătuise, cel mai probabil, să-i ascundă diagnosticul ca să nu o îngrijoreze. A ridicat braţul alb şi i-a arătat o pată rozalie la interiorul cotului. Mi-au apărut şi pe piept. Aşa i s-a întîmplat şi lui George.

Zachary îşi privea gînditor vîrful pantofilor, părînd să se concentreze. dar cînd a ridicat privirea, i-a citit spaima în ochi şi a încercat să-l liniştească. A bătut uşurel locul de lîngă ea, de pe saltea. El s-a aşezat şi şi-a lipit fruntea de pieptul ei. Holly şi-a trecut mîna prin părul lui şi i-a şoptit:

– O să mă fac bine, dragul meu.

El s-a cutremurat, dar şi-a revenit imediat. S-a ridicat şi a privit-o cu un zîmbet slab:

– Bineînţeles, i-a şoptit.

– Trimite-o pe Rose de aici. La ţară, la părinţii mei. Şi pe Elizabeth şi pe mama ta...

– Vor pleca într-o oră, cel mult. Fără mama – vrea să rămînă, să aibă grijă de tine.

– Riscă prea mult. Spune-i să plece, Zachary.

– Noi, cei din familia Bronson, sîntem un soi rezistent, i-a răspuns el zîmbind. Nici o epidemie nu ne-a atins, pe cînd locuiam în cartierul de cocioabe. Nici holera, nici scarlatina, nici tifosul. Noi nu ne îmbolnăvim niciodată.

– Şi eu aş fi spus acelaşi lucru despre mine, nu cu mult timp în urmă. A schiţat un zîmbet, cu buzele crăpate de febră. Nu am fost niciodată bolnavă. De ce acum? L-am îngrijit pe George şi nu am păţit nimic.

Cînd a pomenit numele lui George, Zachary a pălit şi mai tare, iar Holly a înţeles că era înfricoşat ca nu cumva să aibă şi ea aceeaşi soartă.

– O să mă fac bine, a repetat ea. Am nevoie doar de odihnă. Trezeşte-mă cînd e gata supa. O s-o beau pe toată, doar ca să-ţi arăt că...

Nu şi-a mai amintit însă nici de supă, nici de altceva. S-a cufundat în vise iar lumea a părut să se dizolve în flăcările care îi cuprinseseră trupul. Nu mai putea vorbi, scotea doar sunete incoerente. Nu mai putea controla nimic, nu ştia dacă era zi sau noapte.

Existau şi momente cînd îşi dădea seama că Zachary era lîngă ea. Se agăţa de mîinile lui mari şi asculta şoaptele liniştitoare, în timp ce trupul îi era zguduit de durere. El era puternic, plin de o vitalitate pe care încerca în van să o absoarbă. Dar Zachary nu-i putea da din forţa lui şi nici nu o putea feri de valurile fierbinţi. Era doar lupta ei şi simţea, cu disperare, că voinţa începea să o părăsească. Aşa se întîmplase şi cu George. Spiritul lui blînd cedase în faţa bolii, nu mai avusese putere să lupte. Holly înţelegea abia acum cît de greu îi fusese şi se simţea, la rîndul ei, pe cale să

renunţe la luptă. Doar gîndul la Zachary şi la Rose o mai ţinea în viaţă, dar era foarte obosită iar durerea părea să o îndepărteze tot mai mult de ei.

Trecuseră trei săptămîni de cînd Holly căzuse la pat – săptămîni de epuizare şi suferinţă care aveau să rămînă întipărite în mintea lui Zachary. Momentele ei de luciditate erau aproape mai rele decît cele de delir. Atunci îi zîmbea şi-i şoptea că-şi făcea griji pentru el. Nu mînca şi nu dormea cît ar fi trebuit, îi spunea. Trebuia să aibă mai multă grijă de el. Ea se va face bine curînd... cît timp trecuse? Febra tifoidă nu dura niciodată mai mult de patru săptămîni. Iar cînd Zachary îşi îngăduia să creadă că era spre bine, ea aluneca din nou în visele fierbinţi, aruncîndu-l din nou în braţele disperării.

Era surprins ori de cîte ori îşi arunca ochii pe un ziar care îi era aşezat de obicei lîngă farfuria cu mîncare. După ce înghiţea mecanic de cîteva ori citea cîteva rînduri, mirat că restul lumii îşi continua viaţa, netulburată. În casa lui avea loc o tragedie şi cu toate acestea, afacerile, evenimentele sociale şi politica îşi urmau cursul, la fel de alert. Era adevărat că încercarea prin care trecea Holly nu trecuse neobservată. Cînd vestea bolii ei s-a răspîndit, scrisorile au început să curgă.

Se părea că toată lumea, de la cele mai înalte cercuri pînă la cele mai de jos, dorea să-şi exprime îngrijorarea. Aristocraţii care îi priviseră cu dispreţ pe cei doi proaspăt

căsătoriți se grăbeau acum să-și dovedească loialitatea. Pe măsură ce boala lui Holly avansa, popularitatea ei creștea și toți se pretindeau a fi cei mai buni prieteni. Ce de ipocriți, și-a spus Zachary cu tristețe, privind la holul înțesat cu aranjamente florale, coșulețe cu bomboane, cutii cu biscuiți și la tăvile din argint pline cu mesaje de simpatie. Au avut și cîțiva vizitatori, deși boala ei era contagioasă, iar Zachary a simțit o plăcere sălbatică atunci cînd i-a trimis înapoi. Doar unuia i-a permis să intre, celui pe care îl așteptase, de fapt: lordul Ravenhill.

Cumva, l-a plăcut și mai mult pe Ravenhill pentru că nu a adus vreun alt coș inutil cu flori. Ravenhill a apărut neanunțat într-o dimineață, îmbrăcat sobru, cu părul blond strălucind în lumina filtrată din holul de la intrare. Zachary nu avea să fie niciodată prieten cu acest bărbat – nu putea uita că fuseseră cîndva rivali. Și totuși simțise ceva care aducea cu recunoștința atunci cînd Holly îi spusese că Ravenhill o sfătuise să-și urmeze inima în loc să încerce să-i îndeplinească lui George Taylor ultima dorință. Ravenhill ar fi putut să-i îngreuneze alegerea, dar alesese să nu o facă și pentru asta Zachary îl privea cu mai multă îngăduință.

Ravenhill s-a apropiat, i-a strîns mîna și l-a privit atent. Ochii lui nu au ratat nimic atunci cînd l-au studiat din cap pînă în picioare. Brusc, Ravenhill și-a ferit privirea și a început să-și frece bărbia, ca și cum cîntărea o problemă dificilă.

– Dumnezeule! a exclamat într-un final.

Zachary îi citea cu ușurință gîndurile: că nu ar fi arătat atît de rău dacă Holly nu ar fi fost în pericol de moarte.

– Du-te la ea, dacă vrei, i-a spus Zachary.

Gura lui aristocrată a schițat un zîmbet trist.

– Nu știu, i-a răspuns în șoaptă. Nu știu dacă mai pot trece prin asta a doua oară.

– Fă ce vrei. Zachary s-a întors brusc cu spatele, pentru că nu mai suporta să vadă durerea de pe chipul celuilalt bărbat. Nu dorea să împărtășească cu el sentimente, amintiri sau platitudini. Le spusese cu răceală mamei lui, lui Maude și celorlalți servitori că aveau să fie alungați într-o clipă dacă îi vedea plîngînd sau manifestîndu-și emoția în vreun alt fel. Așa că atmosfera din casă era calmă și ciudat de liniștită.

Nu-i păsa dacă Ravenhill plecase sau urcase la ea, fără a fi însoțit. A rătăcit fără țintă prin casă pînă cînd a ajuns în sala de bal: era întuneric, ferestrele mari erau acoperite cu draperiile grele. A dat una deoparte și a prins-o cu șnurul, lăsînd ca lumina să pătrundă și făcînd parchetul să strălucească. S-a uitat într-una din oglinzi, amintindu-și de lecțiile de dans, de felul în care Holly îi murmura instrucțiunile, la el în brațe, în timp ce el nu se putea gîndi decît că o dorea, că o iubea.

S-a așezat pe podea, sprijinit de perete, amintindu-și. A închis ochii și capul i-a căzut, din cauza epuizării. Era atît de obosit, și totuși nu putea dormi nopțile. Întregul lui trup părea prins în capcana unei agonii. Își găsea pacea doar atunci cînd era rîndul lui să o vegheze pe Holly, cînd se putea convinge, în fiecare minut, că încă mai respira, că mai avea puls, cînd îi vedea buzele mișcîndu-se fără încetare, semn că plutea printre vise.

După un timp – cinci minute sau poate cincizeci – Zachary a auzit o voce:

– Bronson.

A ridicat capul şi l-a văzut pe Ravenhill stînd în prag. Era palid şi mohorît, suspect de stăpîn pe el.

– Nu ştiu dacă va muri, a spus Ravenhill. Nu arată aşa cum arăta George, în faza aceasta a bolii. Dar ştiu că se apropie o criză puternică. Ai face bine să chemi doctorul.

Zachary sărise deja în picioare înainte ca el să termine fraza.

Holly a părut să se trezească dintr-un vis. Durerea şi febra dispăruseră, iar ea se simţea relaxată şi plină de viaţă, după toate acele săptămîni. *Mă simt mai bine*, şi-a spus surprinsă şi a privit în jur, nerăbdătoare să împărtăşească vestea cea bună cu Zachary. Voia să-l vadă, pe el, pe Rose, să-i facă să înţeleagă că tot chinul ultimelor zile luase sfîrşit. A descoperit însă cu uimire că era singură, învăluită într-o ceaţă densă şi uşor sărată care îi amintea de mare. A ezitat – nu ştia încotro să se îndrepte sau de ce se afla acolo – dar a fost atrasă de nişte sunete slabe... părea să fie zgomotul unui rîu, ciripit de păsări, foşnet de frunze. S-a aventurat mai departe. Membrele îi căpătaseră mai multă vigoare, simţurile îi renăscuseră. Treptat, ceaţa s-a destrămat şi s-a trezit într-un loc cu ape albastre şi dealuri verzi, pline de flori exotice. Curioasă, s-a aplecat să atingă petalele catifelate ale unei flori iar parfumul acesteia a învăluit-o,

ameţind-o. Cu toate astea, i-a venit să rîdă. Oh, uitase cum era să fii pe deplin fericită, aşa cum doar un copil inocent ar putea fi.

– Ce vis frumos! a spus.

O voce plăcută, venind de undeva din spate, i-a răspuns:

– Ei bine, nu este tocmai un vis.

S-a întors, încruntîndu-se uimită, să vadă de unde venea vocea aceea familiară şi a zărit un bărbat apropiindu-se. El s-a oprit şi a privit-o cu ochii aceia albaştri pe care nu-i uitase niciodată:

– George, a spus ea.

Tenul lui Holly, altădată rozaliu şi proaspăt, era acum vineţiu iar respiraţia era alarmant de rapidă. Avea febră foarte mare şi stătea cu ochii întredeschişi, privind fix. În cămaşa albă de noapte, cu un cearceaf subţire care îi acoperea picioarele, semăna cu un copil. Era pe moarte, şi-a spus Zachary amorţit, incapabil să se gîndească la ce se va întîmpla după aceea. Pentru el nu mai existau speranţe sau aşteptări, plăceri sau fericire, viaţa lui se sfîrşea odată cu viaţa ei. A aşteptat în tăcere, într-un colţ al încăperii, ca doctorul Linley să o examineze pe Holly. Paula şi Maude erau şi ele acolo, luptîndu-se din răsputeri să-şi ascundă durerea.

Doctorul s-a apropiat de Zachary şi i-a vorbit în şoaptă:

– Domnule Bronson, cunosc cîteva tehnici, dar majoritatea cred că nu ar face decît să-i grăbească sfîrşitul în loc să o salveze. Singurul lucru la care mă pot gîndi ar fi să-i dau ceva care să-i uşureze trecerea.

Zachary nu mai avea nevoie de alte explicaţii. Ştia exact ce se oferea să facă: să o drogheze, iar Holly să poată dormi în pace pe tot parcursul ultimului stadiu al bolii. În clipa aceea, respiraţia lui Holly a devenit mai dificilă.

– Horcăitul morţii, a auzit-o pe Maude spunînd, temătoare.

Zachary nu mai putea suporta.

– Ieşiţi afară, a spus. Lăsaţi-mă singur cu ea. Plecaţi, acum!

Spre surprinderea lui, l-au ascultat cu toţii fără să protesteze. Doar mama lui plîngea în batistă atunci cînd a ieşit din încăpere. El a încuiat uşa în urma lor şi s-a apropiat de patul soţiei lui. A luat-o în braţe, fără să ţină seama de gemetele ei slabe, de protest.

– Te voi urma şi după moarte, i-a şoptit el la ureche. Nu vei scăpa niciodată de mine. Te voi urmări în iad şi-n rai şi înapoi. A continuat să-i şoptească la ureche, fără încetare, ameninţînd şi blestemînd, în timp ce o ţinea strîns în braţe, de parcă astfel o putea împiedica să-şi dea ultima suflare. Rămîi cu mine, Holly, i-a murmurat cu sălbăticie, sărutînd-o pe obrajii înfierbîntaţi şi pe gît. Să nu-mi faci asta. Rămîi cu mine.

Într-un final, cînd a rămas fără cuvinte, s-a întins pe pat lîngă ea, îngropîndu-şi faţa la pieptul ei.

Era George, într-adevăr, dar nu mai arăta la fel ca atunci cînd era în viaţă. Părea foarte tînăr, strălucea de forţă şi de sănătate.

– Holly, draga mea, i-a spus el rîzînd, părînd că se amuza pe seama surprizei ei. Chiar nu te-ai gîndit că vin să te întîmpin?

Deşi îi făcea plăcere să-l revadă, Holly s-a dat un pas înapoi, temîndu-se să-l atingă.

– George, cum se face că sîntem împreună? Eu... S-a gîndi un moment şi şi-a dat seama că, probabil, pierduse viaţa pe care o dusese pînă atunci. Oh, a spus ea şi a simţit cum ochii o usturau. Nu i-a curs nici o lacrimă dar tristeţea a pus stăpînire pe ea.

George a înclinat capul şi a privit-o cu înţelegere:

– Nu eşti pregătită pentru asta, nu-i aşa?

– Nu, i-a răspuns ea simţind o disperare şi mai mare. Chiar nu am de ales, George? Vreau să mă întorc.

– În închisoarea acelui trup, cu toată durerea şi toată zbaterea? De ce nu vii cu mine? Sînt multe locuri, mai frumoase decît acesta. A întins mîna spre ea. Vino cu mine să le vezi.

Ea a clătinat hotărîtă din cap.

– Oh, George, chiar dacă mi-ai oferi o mie de paradisuri, tot nu... Există un bărbat care are nevoie de mine şi eu de el...

– Da, ştiu.

– Ştii? A văzut cu uimire că pe chipul lui nu se citea nici un reproş. Trebuie să mă întorc la el şi la Rose, George! Te

rog să înțelegi că nu te-am uitat, nu am încetat să țin la tine, dar... pe el am ajuns să-l iubesc atît de mult!

– Da, înțeleg. I-a zîmbit și și-a retras mîna, spre ușurarea ei. Nu te-aș condamna niciodată pentru asta.

Deși nu făcuse nici un pas înapoi, Holly a simțit că se îndepărtase de el.

– Ți-ai găsit sufletul pereche, a continuat el.

– Da, eu... Se simțea ușurată pentru că el înțelesese. Da, l-am găsit.

– Asta e bine, a șoptit el. Mă bucur că ți-ai dat seama cît de norocoasă ești. De cînd am venit aici am avut un singur regret. Că am făcut mult prea puține pentru ceilalți, în timpul vieții. Doar dragostea contează, Holly. Umple-ți viața cu iubire, cît mai poți.

Emoțiile au copleșit-o atunci cînd l-a văzut îndepărtîndu-se.

– George! a strigat cu glas nesigur, dorindu-și să-l fi putut întreba o mulțime de lucruri.

El s-a oprit și s-a întors spre ea, cu un zîmbet plin de iubire.

– Spune-i lui Rose că veghez asupra ei.

După care a dispărut.

A închis ochii și a simțit cum se afunda, cum cădea mult prea repede în întuneric. Aerul reverbera de cuvinte sălbatice, rostite printre dinți. A încercat să se miște dar mîinile îi erau grele, parcă turnate în oțel. Cît timp visase se simțise ușoară ca un fulg iar acum îi era greu să se obișnuiască din nou cu durerea și cu boala. Le accepta însă bucuroasă, pentru că asta însemna că revenea alături de cel drag. Gura soțului ei a atins-o și i-a simțit buzele tremurînd.

– Șșt, i-a șoptit, mulțumită că litania violentă încetase. Îi era greu să vorbească, dar s-a străduit să se facă înțeleasă. Șșt... gata, a trecut.

A deschis ochii și i-a privit chipul palid, sălbatic. Avea ochii plini de lacrimi. L-a mîngîiat ușor pe obraji iar el a început să-și revină, încetul cu încetul.

– Holly, i-a spus cu glas tremurat. Vei... rămîne cu mine?

– Bineînțeles. A oftat și i-a zîmbit, continuînd să-l mîngîie pe obraz, deși era un efort mult prea mare. Nu plec nicăieri... iubitul meu Zachary.

Epilog

– Mai sus, mamă, mai sus!

Holly a dat drumul la ceva mai multă sfoară iar zmeul s-a înălţat fluturîndu-şi coada verde, din mătase. Rose tropăia în urma ei, strigînd fericită. La un moment dat, fustele li s-au încurcat şi au căzut amîndouă în iarbă, chicotind. Rose s-a ridicat repede, a luat ghemul de sfoară şi a continuat să alerge, cu buclele în vînt. Holly a rămas întinsă pe spate, să se odihnească. A zîmbit şi s-a relaxat, simţind soarele pe obraji.

– Holly. Glasul îngrijorat al soţului ei a trezit-o din reverie. S-a întors pe o parte, zîmbindu-i întrebător. El venise într-un suflet din casă şi o privea încruntat.

– Probabil ne-ai văzut pe fereastra bibliotecii, a murmurat Holly făcîndu-i semn cu degetul să vină lîngă ea, în iarbă.

– Te-am văzut căzînd, i-a spus el scurt şi a îngenuncheat lîngă ea. Ai păţit ceva?

Holly s-a rostogolit în iarbă, fără să-şi facă griji că şi-ar putea păta rochia. Ştia prea bine că în acele momente nu semăna deloc cu o lady sofisticată.

– Vino mai aproape şi-ţi arăt, i-a spus ea.

El a rîs, mîngîind-o cu privirea. Era relaxată, cu fusta uşor ridicată, lăsînd să se vadă gleznele acoperite cu ciorapi albi. Holly nu s-a mişcat sub privirile lui, sperînd ca reticenţa

lui faţă de ea să fi început în sfîrşit să se topească. Trecuseră şase săptămîni de cînd îşi revenise şi-şi recăpătase deja culoarea în obraji şi vivacitatea, ba chiar se mai împlinise puţin. Nu se simţise şi nu mai arătase niciodată mai bine, o ştia. Iar odată cu asta îi revenise şi dorinţa de a fi fizic aproape de soţul ei.

Ca o ironie, Zachary îşi revenise mai greu ca ea. Deşi era la fel de afectuos şi continua să o tachineze, atunci cînd o atingea o făcea cu mare grijă, de parcă se temea să nu-i facă rău. Pusese la loc cîteva kilograme din cele pe care le pierduse dar era în continuare mult prea subţire, prea atent şi tensionat, ca şi cum s-ar fi aşteptat mereu să fie atacat de un duşman din umbră.

Nu mai făcuse dragoste cu ea de cînd se îmbolnăvise. Ştia că o dorea şi că pentru un bărbat cu apetitul lui sexual două luni erau mult prea lungi. Dar îi trata avansurile cu grijă, promiţîndu-i că vor fi din nou intimi atunci cînd ea se va simţi mai bine. Părerea lui era complet diferită de a ei şi chiar de a doctorului Linley, care îi spusese, cu tact, că se putea achita de îndatoririle conjugale. Numai că nu reuşea să-l convingă pe Zachary că se înzdrăvenise suficient de mult ca să-l poată primi în patul ei.

Voia să-l vadă relaxat şi fericit. I-a aruncat o privire provocatoare.

– Sărută-mă, i-a spus. Nu e nimeni în preajmă, cu excepţia lui Rose... iar pe ea nu ar deranja-o, cu siguranţă.

Zachary a ezitat, după care s-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o cu blîndeţe. Holly l-a prins pe după gît, l-a ţinut strîns şi i-a atins buzele cu limba, dar el nu i-a răspuns. A luat-o uşor de încheietură şi s-a desprins din îmbrăţişarea ei.

– Trebuie să mă întorc, i-a spus cu glas nesigur. Am multă treabă. S-a ridicat cu un tremur ușor și i-a aruncat o privire chinuită. S-a îndreptat spre casă iar ea a rămas privind în urma lui.

Trebuia să facă ceva, și-a spus Holly, amuzată și exasperată deopotrivă. Nu ar fi crezut niciodată că Zachary Bronson era atît de greu de sedus. Părea să se teamă să o atingă. Nu avea nici cea mai mică îndoială că vor face din nou dragoste, cîndva, atunci cînd el va înțelege că nu avea cum să o rănească. Dar nu mai voia să aștepte. Îl dorea acum pe iubitul ei viguros, cu sînge fierbinte – nu pe acest gentleman grijuliu care era mult prea stăpîn pe sine.

După o zi lungă petrecută la biroul lui din oraș, Zachary a intrat în casă și a oftat ușurat. Trecuse printr-o negociere neașteptat de dificilă dar pînă la urmă reușise să cumpere pachetul majoritar de acțiuni al unei fabrici din Birmingham care producea ace, lanțuri și cuie. Partea cea mai grea nu fusese stabilirea termenilor financiari, ci a-i convinge pe viitorii parteneri că fabrica va fi condusă de oamenii lui, după regulile lui. Asta însemna că muncitorii vor avea un program de lucru decent, că nu angaja copii și că o parte din profit urma să fie reinvestită. Partenerii îl numiseră nesăbuit, considerînd că toate acestea nu erau necesare. Chiar în clipa în care hotărîse să renunțe la afacere, partenerii își dăduseră seama că nu mai era dispus să cedeze și îi acceptaseră toate condițiile.

Lupta pe care o dusese îi dăduse o stare de agitație. Era încă tensionat, dornic să găsească o metodă să-și consume energia acumulată. Din nefericire, nu putea apela la metoda lui preferată. Știa că Holly l-ar fi acceptat bucuroasă, dar îi

părea încă fragilă și se temea ca boala să nu revină, în caz că o forța prea tare. Mai mult decît atît, se simțea copleșit de sentimentele lui pentru ea. Trecuse atîta timp de cînd nu mai făcuseră dragoste că se temea că va tăbărî asupra ei ca un animal turbat.

Era joi seara iar servitorii erau liberi. Casa părea însă și mai goală și mai liniștită ca de obicei. A intrat în salon și a descoperit că masa era goală. Nici urmă de cina rece pe care i-o lăsa de obicei bucătăreasa. S-a uitat la ceas – nu întîrziase mai mult de cincisprezece minute față de ora lui obișnuită. Oare familia mîncase deja și se retrăsese la culcare? În mod misterios, nu vedea pe nimeni și nici nu a primit răspuns atunci cînd a sunat. Casa părea pustie.

Încruntat, Zachary s-a îndreptat spre scara mare. Era brusc îngrijorat: dacă se întîmplase ceva? Atunci l-a văzut... Un trandafir roșu, fără spini, așezat cu grijă pe prima treaptă. L-a ridicat și a urcat mai departe. A găsit un altul pe cea de-a șasea treaptă și altul pe a douăsprezecea. A ridicat privirea și a văzut că drumul presărat cu trandafiri continua.

A zîmbit și a clătinat ușor din cap, continuînd să adauge cîte un trandafir la buchet. Cînd a ajuns la al doisprezecelea, a descoperit că se afla în fața ușii propriului dormitor. Ultima floare era legată de clanță cu o panglică roșie. A deschis ușa, ca prin vis, a trecut pragul și a închis-o în urma lui.

Într-un colț fusese așezată o masă mică cu farfurii din argint și lumînări în sfeșnice din argint. Și-a mutat privirea spre frumoasa lui soție care era îmbrăcată în ceva negru, transparent. Trupul i se ghicea prin materialul neglijeului iar el a rămas uitîndu-se la ea în tăcere.

– Unde sînt ceilalți? a întrebat cu greu.

Holly a făcut un semn cu trandafirul din mînă, de parcă ar fi fost o baghetă magică.

– I-am făcut pe toţi să dispară. I-a zîmbit şi s-a apropiat să-l îmbrăţişeze. Ce vrei mai întîi? Cina? Pe mine?

Trandafirii au căzut pe podea. I-a luat în braţe trupul mătăsos, aromat şi pur feminin. I-a fost de ajuns ca bărbăţia să se trezească la viaţă. A încercat să se liniştească, să-şi controleze freamătul din trup, dar îi era prea dor, prea foame de ea. Mîinile ei mici pătrunseseră pe sub haină, trăgeau de nasturi, trăgînd de cămaşă, pînă i-a scos-o din pantaloni. A trecut cu palma peste erecţia lui şi l-a mîngîiat leneş.

– Bănuiesc că asta îmi răspunde la întrebare, i-a şoptit în timp ce-i desfăcea pantalonii.

Zachary a reuşit într-un final să vorbească:

– Holly, mă tem... oh, Dumnezeule... că nu mă voi putea controla.

– Atunci n-o face, i-a spus ea simplu şi i-a tras capul spre ea.

El s-a împotrivit, chinuit:

– Dacă îţi recidivează boala din cauza mea...

– Dragul meu... L-a mîngîiat uşor pe obraz, zîmbindu-i cu tandreţe. Nu ştii că iubirea ta îmi dă putere? I-a atins colţul gurii cu vîrful degetelor. Dă-mi ce vreau, Zachary. A trecut mult prea mult timp.

Cu un geamăt, Zachary a pus stăpînire pe gura ei iar plăcerea l-a înnebunit. A sărutat-o iar şi iar şi a dus-o spre pat. A aşezat-o şi şi-a smuls restul de haine de pe el, după care s-a aşezat deasupra ei căutînd cu gura şi cu mîinile orice porţiune de piele descoperită. Holly i-a şoptit să-i desfacă neglijeul:

– Mai sînt cîţiva nasturi, a gemut ea. Nu... nu acolo... şi panglica de pe.... oh, da...

Disperarea lui era tot mai mare pentru că nu reuşea să

o dezbrace. Într-un sfîrşit, i-a ridicat neglijeul transparent şi a pătruns-o, împingîndu-se şi alunecînd, pînă cînd căldura ei moale l-a cuprins cu totul. Ea a gemut şi l-a înlănţuit cu mîinile şi cu picioarele. O poseda primitiv, fără milă, nerăbdător. Unghiile ei i-au pătruns în carne iar el s-a cutremurat şi s-a împins mai adînc, pînă cînd senzaţiile violente au erupt. Pentru o clipă, eliberarea a părut de nesuportat, consumîndu-l ca o flacără. Chiar atunci cînd orgasmul era pe cale să se stingă i-a simţit muşchii contractîndu-se în jurul sexului. I-a acoperit gura cu un sărut, înăbuşindu-i strigătul şi a rămas înăuntrul ei pînă la ultimul tremur.

Au rămas lungiţi în pat, gîfîind, relaxîndu-se. Zachary şi-a trecut degetele pe trupul ei apetisant şi i-a desfăcut de tot neglijeul, aruncîndu-l cît-colo. A găsit un trandafir pe pernă şi l-a trecut peste pielea ei transpirată, gîdilîndu-i sînii şi buricul, atingînd-o uşor între picioare.

– Zachary, a protestat ea încet, roşind.

El i-a zîmbit leneş, împăcat pentru prima oară după atîtea luni.

– Eşti o vrăjitoare, i-a şoptit. Ştiai că voiam să mai aştept.

Holly s-a ridicat cu un zîmbet triumfător:

– Nu ştii chiar întotdeauna ce este mai bine pentru mine.

El şi-a strecurat mîna în părul ei, obligînd-o să-l sărute.

– Şi ce este cel mai bine pentru tine? i-a şoptit cînd buzele li s-au dezlipit.

– Tu, i-a spus ea. Doar tu. Cît mai mult.

Zachary a privit-o plin de adoraţie.

– Cred că-ţi pot face acest serviciu, iubirea mea. A luat-o în braţe şi au făcut dragoste, din nou.

SFÎRŞIT